

Hàn Hàn

Dịch giả: Dương Phong

Làm ebook: Dâu Lê

19888

TÔI MUỐN TRÒ CHUYỆN
VỚI THẾ GIỚI

1988 tôi muốn trò chuyện với thế giới

Hàn Hàn

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Thông Tin Ebook](#)

[Giới thiệu](#)

[Tác giả](#)

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Tản mạn về 1988](#)

Giới thiệu

Câu chuyện được tạo nên bởi hai mạch truyện song song: một là những chuyện, những người mà nhân vật chính - “tôi” đã chứng kiến và gặp gỡ trên đường lái chiếc xe du lịch sản xuất năm 1988 đến thành phố khác để đón một người bạn; hai là nhân vật “tôi” từ thời điểm hiện tại, hồi tưởng về thời thơ ấu của mình, suy ngẫm về những việc mà mình đã trải qua.

Tác phẩm lấy chuyến du lịch, chiếc xe du lịch làm vật truyền tải thông điệp, thông qua bối cảnh hiện thực cuộc sống như: Những điều mắt thấy tai nghe trên đường đi, hồi ức quá khứ và những mối quan hệ đan xen lẫn lộn để nói lên những quan điểm của tác giả về cuộc sống và con người. Chuyến lữ du chân chính đó, nếu xét về phương diện tinh thần thì dường như nó vượt qua giới hạn của đạo đức và pháp luật, nhưng xuất phát điểm của nó cũng chỉ là hy vọng tìm được một niềm tin khác.

Hàn Hàn là một kẻ “bất trị”, anh định dùng nhãn quan khác để nhìn nhận thế giới, thử kiểm tìm thứ giá trị mới mẻ khiến con người tin phục. Đây là tác phẩm mà Hàn Hàn hài lòng nhất từ trước đến nay. Cũng từ chính tác phẩm này, tác giả đã khởi xướng một khái niệm sáng tác văn học mới mang đậm ý nghĩa hiện thực - “tiểu thuyết đường phố”. Tính đến tháng 1/2013, tác phẩm đã được các công ty xuất bản tại Mỹ, Pháp, Italia, Hàn Quốc và Việt Nam mua bản quyền xuất bản.

Nếu như bạn đã từng đọc nhiều tác phẩm của Hàn Hàn, bạn sẽ hiểu phong cách phê phán trong tác phẩm của anh ấy. Cuốn sách này cũng không ngoại lệ, bao trùm lên toàn bộ tác phẩm là một bầu không khí thê lương, ảm đạm, đó cũng là một thái độ của tác giả đối với hiện thực xã hội. Tác giả cho rằng trong xã hội hiện thực ấy có rất nhiều người "không trong sạch", hoặc có tâm hồn "không trong sạch", giống như Na Na. Nhưng trong cuộc sống hiện thực này tìm một Na Na không hề giấu giếm, che đậy sự không trong sạch của mình thật khó. Na Na không giữ đũa tre lại bên mình, bởi bản thân cô đã bị xã hội này làm cho nhơ bẩn. Và đũa bé - thứ trong sạch nhất, đáng quý nhất, đáng trân trọng nhất đọng lại khi đọc hết toàn bộ tác phẩm - chính là một sự ủy thác, niềm hy vọng của tác giả đối với xã hội này.

Nước nóng không khiến con ếch bị chết, bởi chúng có thể nhảy ra ngoài, nhưng bạn có thể nhảy đi đâu chứ? "Con ếch" đó cuối cùng vẫn bị "lửa to" nấu chín. Vậy vùng nồi là gì? Dường như đó là một biên giới quốc gia mà bạn không thể dễ dàng vượt qua, hoặc có thể nó giống như những giai cấp trong xã hội, bạn cũng khó có thể tiến thân vào tầng lớp bên trên...

Khi nước sôi, ếch cam tâm chịu chết hay vẫn cố giãy giụa một cách vô ích?

Có con cam tâm chịu chết, nhưng cũng có con trước khi chết phải giãy giụa hết mình, mới đầu dậy lên mùi thịt thơm nồng, nhưng rồi dần dần sẽ trở thành một mùi tanh hôi đáng sợ...

Trích

“Đừng tưởng rằng, đây chỉ là một chuyến du ngoạn vô bổ, và cũng đừng ví tôi chỉ như một cái cây không rễ, rễ của tôi đã ăn sâu vào mảnh đất này. Tôi từng nghĩ mình là một hạt giống, bị gió mùa thổi qua thổi lại, nhưng cuối cùng lại nhận ra rằng mình chỉ là một loài thực vật thân liền với gốc... tôi cứ nay đây mai đó như thế bởi tôi nghĩ bản thân mình cắm trong đất sét

nhưng thực chất lại là trong cát lún.

Nhiều năm nay, cát dưới chân luôn bao bọc quanh tôi, nó không nhấn chìm tôi, chỉ luôn luôn nhắc nhở tôi rằng, anh không có sự lựa chọn nào khác, hoặc anh sẽ bị gió cuốn đi. Vậy là tôi cứ trải qua những năm tháng tuổi trẻ đầy nhiệt huyết một cách lãng phí như vậy, nay Đông mai Tây, thậm chí không bằng cả những hạt giống mà tôi đã từng xem thường.”

Tác giả

Hàn Hàn sinh năm 1982, tại Kim Sơn, Thượng Hải, Trung Quốc, bắt đầu viết văn đăng báo từ khi học trung học cơ sở. Năm 1999, anh đoạt giải nhất cuộc thi Tác văn khái niệm mới lần thứ nhất. Tiểu thuyết đầu tay Ba tầng cửa của anh ra đời tiêu thụ đến hơn 2 triệu bản, trở thành một tác phẩm thuộc thể loại văn học bán chạy nhất trong vòng 20 năm gần đây ở Trung Quốc.

Là một vận động viên lái xe đua chuyên nghiệp, là nhà văn và ca sĩ có đĩa hát bán chạy nhất, đồng thời cũng là một blogger nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Hàn Hàn là một trong những người có ảnh hưởng nhất thế giới theo xếp hạng của tạp chí Time (2010)

Để tập trung sáng tác văn học, Hàn Hàn đã bỏ học ngay từ lớp 10 trung học phổ thông. Hàn Hàn được coi là một tác giả 8x tài năng trong phong trào văn học Linglei - khởi đầu với sáng tác của Vệ Tuệ, gắn liền với những đề tài về sự nổi loạn. Đến nay anh là tác giả của một loạt tiểu thuyết bán rất chạy và được độc giả yêu thích như: Ba tầng cửa, Một tòa thành, Ngày vinh quang, Nước của anh ấy, 1988 tôi muốn nói chuyện với thế giới, Trường An loạn...

Hàn Hàn hiện còn là tay đua xe chuyên nghiệp, nhưng vẫn sáng tác tiểu thuyết và viết rất nhiều tản văn, bình luận trên blog cá nhân. Blog của Hàn Hàn là blog có lượng người đọc lớn nhất Trung Quốc, với không ít bài viết gây sự quan tâm xã hội mạnh mẽ, tạo nên những cuộc luận chiến gay gắt trên cộng đồng mạng.

Hàn Hàn - tác giả số 1 của dòng tiểu thuyết ấn tượng Trung Quốc.

- Một trong những blogger được tìm đọc nhiều nhất trên thế giới.

- Được đề cử vào danh sách 100 nhân vật có ảnh hưởng nhất thế giới năm 2010 (Tạp chí Time)

- Nhân vật của năm 2009 (Tạp chí Asian Weekly và Southern Weekend)

Phần 1

Thời tiết đang dần trở nên tệ hơn, nhưng tôi cũng phải lên đường thôi. Tôi lái chiếc xe du lịch đời 1988, rẽ quặt vào quốc lộ 318 trong đêm tối mịt mù bao phủ bởi một màu đục ngầu mà không rõ là sương mù hay ám khí. Chiếc xe của tôi rõ ràng là màu trắng ngà, vậy mà mấy cô em xinh tươi mỗi lần thấy nó đều thốt lên: Ôi, màu trắng sữa. 1988 đáng ra đã ra đi từ lâu rồi, tôi mua nó chỉ bằng giá của một đồng sắt vụn, nhưng cũng may nhờ có thằng bạn tôi nó mới được trở lại hình hài như ngày hôm nay. Tôi và thằng bạn nhìn thấy 1988 nằm lẩn lóc ven đường, lúc đó chỉ còn trơ lại cái vỏ và bộ khung xe.

Thằng bạn bảo tôi, trong xưởng của nó trước đây, cũng có một con xe như thế, linh kiện đa phần vẫn tốt, mua thêm một vài phụ tùng thay thế vào nữa là ổn.

Tôi hỏi nó: Giấy tờ xe làm thế nào?

Bạn tôi nói: Thì dùng giấy tờ của cái xe hỏng chứ sao.

Tôi hỏi: Chủ xe của nó liệu có đồng ý không? Nó thản nhiên: Chết rồi. Tôi bắn khoản: Gia đình của người ta chắc cũng không muốn thế đâu. Còn ai đâu, chết hết trong cái xe hôm đó rồi - thằng bạn tôi nói. Tôi áy náy: Thế chẳng phải là vô đạo đức lắm à?

Thằng bạn bảo: Đáng ra là nó cũng đi chầu trời lâu rồi đấy, bây giờ mày là người cho nó được sống tiếp. Vậy nên phải đặt cho nó một cái tên.

Tôi hỏi lại: Xe này sản xuất khi nào?

Nó cúi xuống cúi húi trong gầm xe một hồi, nói: 1988.

Vậy là cái xe của tôi mang cái tên 1988 kể từ đó.

Còn thằng bạn tôi, lúc này tôi lại đang trên đường đi đón nó ra tù. Và để nói với nó rằng: Mày được đấy, 1988 chưa lúc nào rời bỏ tao.

Tôi và 1988 đã chạy được hơn ba giờ đồng hồ, không khí có vẻ đã trở nên trong lành và sạch sẽ hơn. Tôi chạy qua một thị trấn nhỏ, bầu trời lúc này đã sáng lấp lánh những vì sao. Thị trấn nằm ngay hai bên đường quốc lộ, những hiệu sửa xe màu đen mọc chen chúc với những nhà nghỉ, khách sạn màu sắc sặc sỡ men theo những con hẻm. Có vẻ việc kinh doanh, buôn bán của thị trấn nhỏ này đều tập trung phục vụ đám tài xế xe tải chạy dọc đường quốc lộ. Tôi chọn khách sạn Tam giác vàng, cũng bởi nó là khách sạn duy nhất trang trí toàn bằng đèn neon, không chỉ vậy, phía dưới còn treo năm tấm biển "Tắm hơi", "Giải trí", "Mặt chược", "Phòng nghỉ", "Phần Lan" sáng choang cả một góc phố.

Tôi đỗ 1988 tại góc sáng nhất, đẩy cửa bước vào. Gã bảo vệ cuộn trong chiếc áo khoác quân đội bạc màu ngủ gục trên ghế so-fa ngay phía dưới biển hiệu, nhân viên quầy lễ tân cũng không thấy đâu cả. Tôi gọi nhân viên phục vụ, gã bảo vệ chậm rãi vươn vai, chiếc áo khoác rơi xuống, lúc đó mới lấp ló một cô nhân viên phục vụ đang uể oải đứng dậy. Cô nàng vừa vuốt lại tóc vừa tiến về phía quầy tiếp tân như người mộng du. Tôi hắng giọng, hỏi một cách ái ngại: Chào chị, tôi thấy đèn vẫn còn sáng, Phần Lan nghĩa là gì vậy?

Cô ả không trả lời, mặt lạnh tanh đưa tay về phía tôi: Chứng minh thư?

Tôi đáp: Tôi không mang chứng minh thư.

Cô ả hơi ngạc nhiên, ném cho tôi cái nhìn khinh khỉnh, hỏi tiếp: Có bằng lái xe không?

Tôi trả lời: Bằng lái xe cũng không. Tôi chỉ ở một ngày thôi.

Cô ả dứt khoát: Không được, ở đây chúng tôi được công an quản lý chặt chẽ, anh nhất định phải xuất trình giấy tờ tùy thân. Anh còn giấy tờ nào khác không?

Tôi lục lọi hết tất các túi, chỉ lôi ra được duy nhất giấy đăng ký xe. Tôi thấp giọng lo lắng: Đăng ký xe được không?

Không ngờ cô ta gật đầu nhanh chóng, vui vẻ đồng ý.

Tôi chớp lấy cơ hội nhét ngay giấy đăng ký của con xe 1988 vào tay cô ả, như sợ rằng chỉ cần tôi lừng chừ thêm vài giây nữa là cô ả sẽ đổi ý mà tổng cổ tôi ra khỏi đây ngay tức thì. Cô ả nhanh nhẹn điền số máy của 1988 vào hàng đầu tiên của cột mã số một cách chính xác, sau đó lôi ngăn kéo lục lọi một hồi rồi lấy ra một chùm chìa khóa có gắn chiếc thẻ gỗ và đưa tôi. Cô ả chỉ tay về phía bên phải, lạnh lùng cao giọng: Cầu thang phía đằng kia.

Bước theo phía tay cô ả chỉ, tôi lại thấy có thêm một gã bảo vệ đang ngủ say phía dưới cây tùng vươn tán đón khách. Từ nãy đến giờ, anh ta cứ nằm thẽ như thẽ bất động. Khi cô nàng phục vụ vừa đóng sập ngăn kéo, gã bảo vệ đột nhiên kéo áo khoác ra. Chết tiệt, nơi này lại tự động hóa thế sao, tôi lăm bắm. Cô ả phục vụ chợt quay sang tôi, nói: Phần Lan nghĩa là tấm kiểu Phần Lan ông anh ạ.

Tôi phá lên cười giễu cợt, cất cao giọng: Nói vậy tôi hiểu, sao không thêm chữ tấm vào cho đủ ý?

Cô ả nhếch môi khinh khỉnh: Chỉ được hai chữ thôi, đó là chơi chữ. Không thấy đối xứng sao.

Tôi định bụng hỏi thêm mấy câu nữa, thì thấy gã bảo vệ nằm dài trên so-fa khoát tay ra hiệu, cô ả phục vụ như hiểu ý vội vàng xua tay: Không nói chuyện với anh nữa, anh tự lên đi.

Tôi mở cửa phòng, nhìn ngó xung quanh một lượt, có lẽ cũng do tôi ít mong đợi, nên cảm thấy nơi này khá ổn, mỗi tội cửa sổ nhỏ quá, lại do ở tầng 2 nên nó bị bao quanh bởi sáu cái thành lan can sắt. Lúc này trời đã bắt đầu hửng sáng, phía ngoài có một tán cây to xòe rộng. Tôi lăn ra giường, định bụng đánh một giấc thật sâu thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi bắt giác sờ tay vào túi một cách vô thức, chả có lẽ tôi lại đánh rơi cái gì ngoài khu bàn lễ tân, ngoài cái chìa khóa của 1988 đang nằm ngoan ngoãn trên bàn thì mọi thứ vẫn còn nguyên. Tôi nhìn trân trân vào cái cửa, thắc thỏm hỏi: Ai?

Vọng lại tiếng một cô gái: Anh mở cửa cho em nhé, để em vào nói chuyện được không?

Tôi chợt dạ không hiểu yêu tinh phương nào lại xuất hiện vào giờ này, rón rén tiến đến sát cửa, tôi hắng giọng: Cô là ai? Có chuyện gì?

Vẫn là giọng nói thỏ thẻ ấy: Anh à, em là San San, em vào trong đó là anh sẽ biết ngay thôi mà.

Tôi chợt hiểu, hóa ra là phục vụ đặc biệt. Tôi quyết định sẽ ghé nhìn qua lỗ mắt mèo để thị sát xem dung mạo cô em này ra sao. Vậy nhưng thật tệ quá, cái khách sạn này lại không có lỗ mắt mèo. Thế này thì đành mở cửa gặp cô em “San San” này thôi. Tôi cũng vốn thuộc loại đàn ông đài ông, đã từng đi nhiều nơi, qua nhiều thành phố, thông thường gặp những dịch vụ đặc biệt tại khách sạn thế này tôi chỉ nhìn thoáng qua lỗ mắt mèo rồi từ chối, tất nhiên, tôi cũng từng phá lệ để cho hai cô nàng vào trong, nhưng đó là vì cô nàng quả thực xinh đẹp. Tôi nhủ thầm trong bụng: Chỉ cần tôi mở cửa, thì cho dù là cái thủ lợn đi chăng nữa tôi cũng phải hiên ngang mà đón nhận, bởi vì chúng tôi âu cũng đã thấy mặt nhau, nở lòng nào để cô nàng ê chề vì bị tôi từ chối đây. Ngay khi bắt đầu cuộc hành trình, tôi sẵn sàng đánh cược với ông trời lần này, rằng cô nàng ngoài cửa chắc chắn là mẫu hình tôi ưa thích. Thế là tôi quyết định mở cửa.

San San trông quá đỗi bình thường, nhưng tôi đã không đành lòng từ chối. Và theo đúng phép lịch sự thông thường, tôi đành phải lên giường với cô ta. Tôi hỏi: Em tên gì? Ngay khi dứt lời, tôi đã kịp nhận thức ngay rằng mình vừa hỏi một câu đần độn hết mức, nên vụng về chữa cháy: Ý anh hỏi là tên thật của em ấy, không phải là nghệ danh đâu nhé, tên thật của em là gì?

San San nói: Em họ Điền, tên Điền Phương.

Tôi gật gù: Ừ, vậy anh gọi em là San San nhé.

San San đi một vòng quanh phòng, kéo rèm cửa, rồi ngồi xuống sát mép giường, nói: Anh à, dịch vụ đây là gì, anh chắc là biết rõ rồi phải không?

Tôi bảo: Em nói đi.

San San cúi xuống mân mê những chiếc móng tay mới được chăm chút kỹ lưỡng, thẽ thọt: Ở đây bọn em vẫn tính trọn gói là hai trăm, nửa gói là một trăm.

Tôi hỏi lại: Dịch vụ ở đây của bọn em tốt không?

San San liếc mắt nhìn tôi, cười lúng liếng: Anh yên tâm, tất cả những gì dành cho anh đều là tốt nhất.

Thú thực tôi chả có tí hứng thú nào với cô nàng, ngao ngán hỏi: Các em có gói một phần tư không?

Cô nàng quay đầu lại, ngậy người nhìn tôi như thể vừa phát hiện ra một sinh vật lạ: Anh đang đùa em phải không?

Sau khi kết thúc dịch vụ trọn gói của mình, cô nàng nhanh chóng mặc lại quần áo gọn gàng. Tôi tò mò hỏi: Sao anh vừa đến thuê phòng mà em đã biết nhanh vậy?

San San đáp: Vì em vẫn chưa ngủ, anh không biết đó chứ, ở đây bọn em tất cả có đến hơn ba mươi người, những chỗ thế này đều là nơi dừng chân của tài xế xe tải, bọn họ đều là khách qua đường, hầu như không có khách quen, nếu muốn đợi má mì xếp lịch ấy à, thì chắc phải đợi hai ngày mất, vì thế em phải cố gắng thôi, các chị em đều đã đi ngủ cả, em vẫn cố đợi ở cửa, chỉ cần nghe tiếng có khách lên phòng, là em sẽ theo lên gõ cửa ngay. Hơn nữa tầm này cũng muộn, khách sẽ không khó tính đòi đổi đi đổi lại. Em vốn ít được chọn, vì có nhiều khách, đặc biệt là

dân Quảng Đông, họ chỉ thích chọn số 8 và số 18, số của em không đẹp, đành phải tự thân vận động thôi. Lần sau anh có ghé qua, cứ thế mà chọn số của em là được nhé.

Tôi nửa đùa nửa thật: Ai cũng yêu nghề như em thì tốt quá. Số em bao nhiêu?

Cô nàng hý hửng: Em số 38 nhé.

Tôi nói: Ừ, thế thôi anh cứ gọi em là San San. San San, sao em không đổi số khác?

San San đưa tay chỉnh lại biển số trước ngực cho ngay ngắn rồi bảo tôi: Bọn em ở đây có quy ước từ số 1 đến 40 là cao cấp, còn từ số 41 trở đi được xếp vào hàng dự bị, em với má mì quan hệ không tốt, vậy nên làm gì đến lượt mình được số đẹp.

Tôi đã cảm thấy hơi buồn ngủ nên chỉ định chuyện trò nốt mấy câu rồi thôi. Tôi vốn cũng chả định đứng trên tư cách của gã trai tân trong sạch tuôn ra những lời đạo đức giả giáo huấn một ả gái điếm, nhưng dù thế nào thì tôi cũng nên khuyên cô nàng chú ý sức khỏe, đừng quá yêu công việc mà quên mất bản thân mình. Tôi nhẹ nhàng: San San, anh ngủ đây, em cũng đừng cố quá nhé, em xem bây giờ...

Tôi với tay vén chiếc rèm, mặt trời đã lên cao, hắt lại những tia nắng rực rỡ khiến tôi nhận rõ những vệt dài loang lổ trên tường khách sạn. Tôi quay sang San San cười: Em nhìn kìa, trời đã sáng trưng rồi, em quá chăm chỉ đấy.

Cô nàng nhìn tôi ý tứ: Em biết mà, anh à, anh có muốn bao trọn đêm không?

Tôi chần chừ một vài giây, nhìn ánh nắng mặt trời chói chang từ phía ngoài khung cửa sổ rọi vào bốn cột, nghĩ thầm: Bao trọn đêm thì có thể làm gì được nữa?

San San tủm tỉm: Bao trọn ngày.

Tôi cười, nói: Thôi được rồi San San, lần sau anh sẽ chọn em, em mau xuống đi.

San San nài nỉ: Bao trọn ngày chỉ cần thêm 50 đồng nữa thôi, anh dậy rồi thì làm gì cũng được mà.

Tôi bắt đầu cảm thấy hết kiên nhẫn sợ cơn buồn ngủ sắp biến mất, mà lúc này, cái thứ nắng gắt đáng ghét xuyên qua những tán lá dày rọi thẳng vào mặt tôi. Tôi đứng dậy, kéo mạnh rèm xuống, vậy nhưng cái rèm cửa cứ ngoan cố để lại một lỗ hổng ngó ngán dù tôi có giật mạnh xuống thế nào, tôi nghĩ, nếu cái lỗ hổng ấy cứ ở đó thì tôi sẽ thật khó chịu làm sao, cả đêm đã không ngủ được rồi. Tôi đã thử rất nhiều cách, rồi cũng đành bất lực không làm sao để kéo cái rèm cửa khít lại được. Tôi kéo ghế, định đứng lên để kéo chiếc rèm từ trên xuống.

San San lúc này lại hỏi tiếp một câu: Anh ơi anh có bao trọn đêm không?

Thực sự khó chịu, tôi quay lại bảo cô nàng: Anh trả em 50 đồng, em đứng vào cái lỗ hổng này che nắng cho anh.

San San không nói thêm gì, ngay tức thì đứng lên ghế, căn phòng vụt chốc tối lại. Thú thực lúc đó tôi cũng hơi có chút cảm động, nhưng phần nhiều là cảm giác khinh miệt, ả đàn bà này quả thật có thể làm bất cứ điều gì chỉ vì tiền. Tôi cũng chẳng biết nói thêm gì nữa, nằm xuống giường đắp chăn nhắm mắt lại. Mặc dù quay lưng về phía cửa, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có

cảm giác chột dạ, có một người phụ nữ cứ đứng như treo cổ trên ghế vậy, thà để nắng chiếu vào còn hơn. Tôi không quay người, nói vọng ra: San San, tiền là thứ có thể kiếm được, em về nghỉ ngơi đi, em còn trẻ, đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến kiếm tiền, em cần nhiều tiền vậy để làm gì? Em...

Em đang mang thai, một đứa con không biết của ai, em muốn sinh nó ra. Tiếng San San vọng lại từ phía cửa nghe buốt nhói.

Tôi chậm rãi quay đầu lại, San San vẫn đứng cao cao trên ghế, hai tay nâng lên cố gắng để kéo chiếc rèm xuống, một tia sáng lọt vào khe hở phía đỉnh đầu không cách nào để che kín, khoảng sáng ấy ôm trọn lấy thân thể người phụ nữ cô đơn và vô tình tạo nên một vòng hào quang. Tôi nhìn trân trân vào vòng hào quang xung quanh người phụ nữ ấy, không chớp mắt, cảm giác nghèn nghẹn chặn ngang nơi cổ, tôi nói: Nào, lại đây, Đức mẹ Maria, em mau xuống đi, lên giường ngủ đi.

Khi chúng tôi thức dậy đã là buổi chiều muộn. Tôi mở cửa sổ, một làn gió nhẹ thổi tới. Tôi bắt đầu đưa mắt quan sát phía bên ngoài, một thị trấn nhỏ vô cùng ảm đạm, trước mắt tôi rất một màu khói xám của những mái ngói lô nhô, hai bên đường chẳng có lấy một biển hiệu nào đẹp đẽ, vài chiếc xe đang lăn bánh chậm dần để chọn quán ăn. Một chiếc xe tải rỗng đang đậu phía dưới chỗ chúng tôi, một thằng bé đang chơi bóng cạnh đó. Cách chỗ tôi khoảng tầm một trăm mét, một đoàn tàu đang chạy vút qua, tôi đếm được khoảng 23 toa. Đếm các toa tàu là cách hay để giết thời gian, nhược điểm là chẳng có cách nào để kiểm chứng. Nhưng mà có sao đâu, những phiền não rồi sẽ trôi theo những phút giây ngắn ngủi đó, và đầu óc lại có thể tập trung suy nghĩ trở lại. Thằng bé con dưới sân cũng đang đếm toa tàu giống tôi, toa cuối cùng vừa đi khuất, nó quay người nói với bố: Bố ơi, 24 toa đấy.

Ông bố chẳng thèm đếm xỉa, tiếp tục ra hiệu cho chiếc xe tải quay đầu.

San San vừa tỉnh, lao vào nhà tắm nôn ọe. Nôn xong hỏi tôi: Anh à, anh có muốn thêm lần nữa không? Em không tính tiền đâu, tính vào trọn gói đêm rồi.

Tôi châm điếu thuốc, chăm chú nhìn cô nàng, bắn khoản: Sao em lại không biết bố đứa bé là ai chứ, chẳng phải luôn dùng biện pháp an toàn sao? San San giải thích: Bọn em ở đây ngoài dịch vụ trọn gói và bán trọn gói ra, còn dịch vụ nữa là không dùng bao, chỉ cần thêm 50 đồng. Em nghĩ có lẽ em dùng phải thuốc tránh thai quá hạn rồi.

Tôi lại chậm rãi châm thuốc cất giọng: Vậy thì đúng là đáng đời em rồi. Tốt nhất là em nên tìm cho đứa bé một ông bố. Em một thân một mình, nuôi làm sao được?

San San quả quyết: Em nuôi được chứ, anh xem, con em lớn lên có thể làm được gì?

Tôi thì chẳng có ý định giúp cô nàng vẽ ra tương lai làm gì. San San ngậm ngùi: Dù thế nào em cũng không cho nó làm cái nghề này như em. Em sẽ làm nghề này thêm mười lăm năm nữa, cũng vừa đủ tiền để nuôi con. Anh xem, hiện tại một tháng em có thể kiếm được hơn 4.000 tệ, em cũng đã tiết kiệm được hơn 20.000 tệ rồi, 10.000 tệ đủ để sinh con, 10.000 tệ xem như tiền sữa, có thể nuôi được con trong vòng một năm, khoảng một năm em nghỉ làm thì cũng vẫn đủ tiền nuôi nó, sau đó em sẽ đi làm trở lại, em không thể cho mọi người biết em từng sinh con. Em làm mười lăm năm, nếu năm nào cũng có thể kiếm được gần 50.000 tệ thì con em có thể

được đi học rồi, nếu may mắn nó giỏi giang mà thi đỗ được vào một trường đại học tốt, thì em nghĩ mình sẽ phải ăn uống dè xén một chút, tốt nhất là nghĩ được ra cách khác để kiếm thêm chút tiền. Em sợ nhất lúc họp phụ huynh, nơi này nhỏ bé quá, không thể học ở đây được, lỡ đi họp mà gặp bố của bạn bè nó, không biết chừng đều là khách hàng của em. Em chắc sẽ chuyển đến thị trấn khác thôi. Làm một thời gian rồi lại chuyển đi nơi khác, không thì mọi người biết mẹ nó làm cái nghề này. Đến khi đứa bé được khoảng mười sáu tuổi, em vẫn nuôi được.

Tôi nhìn San San, hơi chút ngạc nhiên: Em lên kế hoạch cho tương lai cẩn thận thật.

San San cúi xuống xoa bụng mắt ánh lên: Vâng, em rất ngưỡng mộ mẹ em, từ nhỏ em đã mong được làm mẹ rồi.

Tôi hỏi: Em không biết bố đứa trẻ là ai, có thấy tiếc không?

San San thật thà đáp: Không tiếc, chẳng nào thì mong ước từ bé của em cũng chẳng phải là làm bố.

Mặt trời lúc này đã sắp lặn, chúng tôi ngủ thêm một giấc không biết trời trăng gì, cho đến khi những tia nắng vàng sậm cuối cùng đã tắt hẳn. Bầu trời đã ngả sang màu xanh tím ngắt của đêm tối mịt mù. Tôi hỏi San San: Đói không? Tôi không thể cứ chui rúc trong cái căn phòng ảm đạm, tĩnh mịch như thế này cả ngày được, tôi muốn mở cửa, nhưng cũng vẫn chỉ là cái thang tôi bước ra một không gian u ám thênh thang hơn, những con người bước qua tôi với vẻ âu sầu, ủ ê, nhưng dù thế, tôi cũng đang cần chút không khí trong lành. Tôi tiện tay nhặt chiếc quần lót của San San, đưa cho cô ấy rồi nói: Mặc vào đi, sau này sẽ còn cơ hội.

Bỗng nhiên, rầm, cánh cửa bật tung, sức công phá của cánh cửa quá lớn, khiến mùn gỗ trên khung cửa bay tứ tung, tấp cả vào rèm cửa sổ. Cửa đánh sầm vào tường rồi bật tung trở lại, từ phía ngoài vọng lại tiếng la hét đinh tai. Tôi vẫn đang không hiểu đứa nhân viên phục vụ nào lại dám tự tiện như thế, ít nhất cũng phải đến mười người phá cửa xông vào. Tôi chưa kịp định thần nhìn kỹ, đã bị búa vây bởi những tiếng quát tháo, hò hét: “Đứng im”, “Bắt lấy”, “Làm gì vậy”, tôi đứng im không nhúc nhích, những người xung quanh xông vào túm lấy tôi đè xuống, tôi bị người đầu tiên bẻ quặt hai tay ra phía sau lưng, mặt bị một bàn tay lạnh ngắt không rõ của ai ép chặt xuống sàn, lại có thêm ba ngón siết chặt cổ tôi, đầu gối của một tên nào đó đang đè mạnh vào eo của tôi, hai bên đùi thì bị hai kẻ kẹp chặt, vậy mà tôi vẫn còn cảm nhận được có đến ít nhất ba tên đang muốn nhào vào cào cấu, dày xéo cái thân thể đáng thương của tôi. Tôi cảm thấy áy náy quá, vì cả người tôi chẳng còn bộ phận nào cho họ chiếm giữ cả, từ giây phút đầu tiên chúng lao vào, tôi đã không cách nào động đậy được rồi, vậy mà chúng cứ thúc liên hồi vào cái thân xác này, miệng gào thét không ngừng: Không được động đậy.

Qua khe hở duy nhất từ bàn tay của bọn chúng, tôi nhìn thấy San San, cô ấy đang bị năm người khác dồn vào góc tường. Ngoài ra còn bị một chiếc máy quay phim chĩa thẳng từ trên cao, một tên thợ quay phim bước qua đầu, chụp lia lịa khắp phòng. San San ôm đầu co rúm, tôi nhìn thấy cô ấy cố sức giật tấm rèm, tôi nghĩ chắc cô ấy đang cố gắng che chắn cơ thể trần trụi của mình. Chợt có tiếng ai đó hét lớn: Không được cử động, cô định làm gì, định làm gì? Ngoan ngoan đi.

Tôi đếm đi đếm lại, nghĩ bụng có lẽ mười lăm tên to con kia sợ San San giật tung cái rèm cửa

kia để giết chết chúng chẳng.

Cuối cùng bầu không khí cũng đã bớt căng thẳng, tôi lại nghe thấy một tiếng Ahhh rất lớn, đám đông đang lục soát để tìm chứng cứ nào động hết lên, kết quả là phát hiện ra tên thợ quay phim đang cuống quýt. Hắn bối rối phân trần: Xin lỗi nhé, lúc này tập trung quay nên quên tháo nắp ống kính, chỉ thu được tiếng thôi, các anh chỉ nghe thôi có được không?

Một gã tiến đến bên cạnh tay thợ quay phim thì thầm vài câu, sau đó quay sang tôi nói: Vừa rồi do có chút sự cố trong quá trình thu thập chứng cứ nên chúng tôi phải làm lại lần nữa, anh cứ giữ nguyên tư thế đó, đừng động dậy, đồ trong tay anh đâu, anh vừa cầm cái gì trong tay cơ mà? À, đây rồi, cầm lấy cái quần lót nhé, rồi, thế nhé, giữ nguyên tư thế này, đừng động dậy.

Tôi chỉ vào San San vắn vẹo: Thế cô ấy thì sao, cô ấy bị còng tay lại rồi.

Gã đàn ông ngẫm nghĩ một hồi, rồi đưa ý kiến: Thế này đi, cô ta không tin được đâu, ngộ nhờ nhảy lầu tự tử thì sao, đàn bà thì chuyện gì cũng có thể làm, cứ để cô ta như thế, còng tay vào chiếc đèn đây.

Tôi nói một cách tuyệt vọng: Thế các ông cũng đừng chiếu cái SM để xử tôi chứ. Người là do các ông còng tay lại, không phải tôi.

Gã đá cho tôi một cái thật mạnh, hằm hè: Lắm lời.

Nói đoạn, đám người lũ lượt kéo nhau ra khỏi phòng, nhưng cánh cửa giờ đã không thể đóng như trước, chỉ có thể mở vào trong. Tay thợ quay phim rút ra chiếc khăn tay, chèn vào khe cửa. Cửa cuối cùng cũng được đóng chặt.

Lại một lần nữa, cửa bị đập thật mạnh bởi gã vừa nói chuyện với tôi, nhưng do đã từng bị đập tung một lần, nên bản lề long ra, cú đập vừa rồi khiến cửa bật mạnh khỏi khung, chiếc khăn tay bắn ra, suýt qua mặt tôi, xòe rộng trong không trung. Tôi quan sát kỹ, thấy trên đó có thêu hình một tòa tháp, chiếc khăn rơi xuống ngay cạnh chân tôi, tôi vội vàng nhặt lên ném cho San San. San San đón lấy chiếc khăn, bối rối một hồi vì bây giờ có đến những ba chỗ cần che, không biết nên che chỗ nào cho hợp lý. Tôi gào lên: Che mặt lại.

Ngay tức thì, tôi bị đập cho một cái ngất xỉu.

Khi tỉnh lại thì tôi thấy mình đang trong phòng thẩm vấn. Má phải của tôi bị một cú đá ngay gần với huyệt thái dương. Nước mắt tôi chảy dài, không biết tại sao, bởi tôi không hề cảm thấy một chút đớn đau nào. Tôi đưa tay lên lau mắt, giật mình phát hiện là máu, tại sao lại có máu chảy ra từ khóe mắt tôi? Tôi cần một chiếc khăn giấy. Phía đối diện là một tên với nụ cười nửa miệng, thấy tôi tỉnh lại, câu đầu tiên hắn hỏi tôi là: Cô gái ấy tên gì, sinh ngày bao nhiêu?

Tôi trả lời một cách yếu ớt: Điền Phương.

Hắn ta nhếch miệng cười một cách ẩn ý: Không đúng, trên giấy tờ của cô ta không phải cái tên đó.

Tôi thầm nghĩ: Khốn nạn thật, cái tên xấu xí như thế mà cũng vẫn là nghệ danh. Tôi đau đớn đáp: Tôi không biết, cô ta nói với tôi tên là Điền Phương. Tôi biết làm thế nào?

Hắn ta dùng bút, nhìn tôi trân trân một hồi rồi nói, lao động cải tạo trong nửa năm nhé.

Tôi lo lắng hỏi: Có cách nào để không phải vào trại cải tạo không?

Hắn ta nói: Chỉ có một cách đó là anh hãy ký vào cái hợp đồng này, nói rằng sức khỏe của anh hoàn toàn bình thường, sau này nếu có xảy ra vấn đề gì cũng không liên quan gì đến chúng tôi. Đây, ký đi. Thế này là anh được hời rồi nhé, anh lợi dụng sơ hở luật pháp của chúng tôi. Sau này thì không có chuyện may mắn thế nữa đâu.

Tôi ký ngay vào bản hợp đồng để nhanh chóng hoàn tất cuộc giao dịch một cách không chút do dự.

Quả thật là trên đời này, không còn gì tuyệt vời hơn việc được bước ra khỏi những bức tường cao ngất ngưỡng ấy, mặc dù bên ngoài cũng chỉ là sân vườn bằng phẳng chẳng có tường cao hào sâu. Trên tường loang lổ những nét chữ màu đỏ, tôi cũng không nhớ rõ viết những gì, hình như là bốn chữ, bốn chữ và bốn chữ. Cánh cổng sắt màu xanh đậm giống hệt cái cổng phân xưởng gần trường tiểu học trong ký ức tuổi thơ tôi. Chúng tôi hay lén đến đó để lấy trộm một vài thứ đồ kim loại hay ho. Tôi ngồi dưới bóng điện thoại, định bụng chờ đợi San San đi ra. Không biết người phụ nữ mang thai đó lúc này đang làm gì hay phải làm gì. Tôi nghĩ chỉ cần cô nàng nói rõ tình trạng sức khỏe của mình thì chắc chắn được thả ra. Dù cho có bao nhiêu ánh nhìn dữ tợn dành cho tôi đi chăng nữa, ngoài việc họ chỉ thẳng vào mặt tôi mà mắng, mà chửi, thì tôi còn đếm đủ được bao nhiêu lần họ len lén nhìn tôi rồi buông tiếng thở dài như một phản xạ vô thức, tôi không cho rằng đó là cái giá rẻ mạt mà con người dễ dàng tự thỏa mãn mình trước những áp lực của cuộc sống, mà đó chính là một mạch ngầm giao tiếp lộ ra giữa đồng loại với đồng loại một cách không chủ ý. Nhưng mỗi lần tôi muốn đào cái mạch ngầm ấy lên, thì những xói đất lại tự động lấp đầy, như muốn nói với tôi rằng: Thôi nào anh bạn trẻ, anh cũng chả cần phải nghĩ gì đâu.

Trong khoảng thời gian chờ đợi San San, bao nhiêu những ký ức ban nãy về cái phân xưởng cạnh trường tiểu học thuở ấu thơ bỗng ùa về từ một cõi xa xăm.

Đó là một nhà máy đầy bí ẩn, ít ra là với cái trí óc non nớt của tôi lúc đó. Hồi tiểu học, có một sân chơi dành cho trẻ em, tôi khi đó thấy nó sao mà vĩ đại thế. Cho đến tận buổi họp lớp đầu tiên, một cậu bạn cao lớn nhất đứng ở tầng 6, chăm chú quan sát cái sân chơi đó rồi quay sang bảo tôi: Cậu xem kìa, khi còn bé tớ cứ nghĩ nơi này lớn thật, bây giờ nhìn lại, nó còn chưa to bằng sân nhà tớ. Trẻ con thường dễ cảm thấy hài lòng như vậy đấy.

Tôi đứng bên cạnh, chêm vào: Vì khi đó cậu còn bé, giờ lớn rồi, những thứ để so sánh đâu còn giống nhau nữa.

Hồi ấy, quê tôi có một bến xe, mỗi lần đi qua đều thấy sao mà xa tắp, ít nhất cũng phải mất nửa tiếng đi bộ, sau này có dịp về thăm quê, chả mấy bước đã tới nơi. Đó cũng bởi bây giờ bước chân tôi đã dài rộng hơn.

Cậu bạn cao lớn nhất lớp ấy cũng gật gù: Suy luận hay đấy, bước chân đã dài rộng hơn nhiều rồi.

Sau khi kết thúc màn thăm hỏi về công việc và chức vụ hiện tại trong buổi họp lớp, một

mình tôi dạo bước trong cái sân chơi thiếu nhi ấy, sải bước chân mà đo, dài 48 bước, rộng 20 bước, đó chính là tất cả hồi ức đáng yêu nhất của một thời tiểu học mà tôi còn lưu giữ lại được, bây giờ cuối cùng lại trở thành một con số. Tôi còn nhớ như in một buổi trưa hè chói chang, sau khi leo lên nơi cao nhất của cầu trượt, tôi tung người nhảy lên cột cờ, bám vào sợi dây thừng và cố sức trèo lên cao mấy mét, đó là nơi cao nhất mà chưa có học sinh nào trong trường đạt tới, tôi được bao quanh bởi lá cờ Tổ quốc đang bay phấp phật trước gió, phóng tầm mắt ngắm nhìn toàn cảnh ngôi trường.

Kỳ nghỉ hè cũng sắp đến rồi.

Tôi loay hoay nhích cái mông lên, nhìn khắp từ dãy lớp học đến khu vệ sinh, chẳng có cái quái gì đẹp đẽ. Để tôi kể cho mà nghe về cái nhà vệ sinh của chúng tôi thuở đó, hồi còn đang ở cái tuổi thiếu niên ấy, tôi vẫn nhớ khu vệ sinh nam và nữ quay lưng lại với nhau, ở giữa được ngăn cách bởi một bức tường cao hai mét. Tôi đã từng đo rồi. Giờ nghĩ bụng, Diêu Minh^[1] mà vào nhà vệ sinh trường tôi, lúc đứng dậy kéo quần, chắc hẳn anh sẽ nhìn thấy cả khu bên kia. Ngày ấy mỗi khi đi vệ sinh, những cuộc trò chuyện bên đó đều vọng sang bên này, nghe rõ mồn một, vì có hai đường thông, một ở phía trên đầu, cái nữa là ngay bệ tiểu phía dưới chân, bởi thế nên tiếng trò chuyện của lũ con gái bên kia đều trở thành một thứ âm thanh lập thể. Vì có tổng cộng tám bệ tiểu, nên những âm thanh kia mà vọng lại thì chẳng khác nào âm thanh vòm. Giọng nói của các bạn nữ ấy thật ngọt ngào, nội dung thì ôi thôi đủ cả, chất lượng âm thanh cũng cực kỳ tốt, cho dù đôi khi cũng lẫn vào đó những tiếng la hét thất thanh. Tôi cũng từng có những ảo tưởng ngốc nghếch, rằng nếu một ngày kia bức tường bỗng rụng sập xuống, cảnh tượng không biết sẽ như thế nào nhỉ. Thứ ảo tưởng ấy từng xuất hiện hàng trăm lần trong đầu tôi suốt những năm tháng tiểu học.

[1] Diêu Minh là một cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp đang chơi cho đội tuyển Houston Rockets của NBA. Hiện anh là cầu thủ có chiều cao cao nhất, với số đo 2.29 mét.

Lơ lửng trên cột cờ, tôi khó khăn dịch mông lên chút nữa, thế là có thể nhìn thấy cái phân xưởng. Kiến trúc thời đó có một cái cửa sổ nhỏ xíu trên mái nhà, dường như đã bị bỏ quên từ lâu, những mầm rêu xanh đã bắt đầu mọc, nhìn xuyên qua lớp kính mỏng, có thể thấy những người công nhân đang mài miết làm việc. Họ đang mài thứ gì đó lên một cái bàn dài lớn bằng kim loại, đó hẳn phải là một món đồ vô cùng thú vị.

Tôi còn đang bận rộn với những suy nghĩ của mình thì đột nhiên có một tiếng còi vang lên. Tôi cúi đầu nhìn xuống, không thấy gì cả... vì không gian bên dưới đã bị chân tôi che khuất, nhưng tôi đã nghe thấy giọng của thầy Lưu dạy thể dục, ông ấy hoảng hốt: Em kia, em kia, đừng động đây, chúng tôi sẽ lên cứu em ngay.

Tôi chợt phát hiện ra rằng thực sự mình cũng không thể động đây gì được nữa, chỗ tôi đang đứng có độ cao tương đương với một tòa nhà 4 tầng, và cũng chẳng thể nào nhảy xuống cái cầu trượt cao ngang với tòa nhà 2 tầng. Hai lòng bàn tay tôi bắt đầu ướt mồ hôi, nếu không nhanh tay bám chặt vào cái móc của sợi dây thừng trên cột cờ, chắc hẳn tôi đã rơi tự do. Rất nhanh sau đó giáo viên trường tôi đã rầm rập chạy đến, mang theo tất cả các loại nệm nhảy cao, nhảy xa tập trung lại phía dưới tôi, thầy Lưu có trách nhiệm trấn an tinh thần, bảo tôi bám thật chặt, đừng có sợ hãi, nhà trường đang lên kế hoạch ứng cứu.

Tôi như chết đứng trên cột cờ, mồ hôi càng lúc càng vã ra như tắm, chân đã bắt đầu cứng đờ tưởng như không trụ nổi. Tôi nhìn về phía khu lớp học, phát hiện ra đám học sinh bắt đầu nhốn

nháo do các giáo viên đang lo khiêng nệm cứu tôi, dọc hành lang tòa nhà sáu tầng, học sinh các lớp ủa ra lối nhỏ những cái đầu đen và những bộ cánh đủ màu.

Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi chăm chú quan sát những cái nệm rồi nói nhỏ: Thế này chưa đủ dày, vẫn nguy hiểm lắm.

Thầy Lưu động viên: Nếu thăng nhóc này rơi xuống thì tôi sẽ đỡ được nó.

Từ đầu đó chạy lại một cậu bạn cũng muốn tham gia vào công cuộc cứu hộ này, vút cặp sách của mình lên trên tấm nệm. Chưa đầy một phút, khu lớp học rộ lên những tiếng hô nháo nhác: Lấy cặp sách cứu người, lấy cặp sách cứu người đi! Ngay tức thì, cả đám học sinh bất kể nam nữ ồ ạt ôm cặp chạy đến. Hồi đó trường tôi mỗi khối có bốn lớp, mỗi lớp có 50 học sinh, tổng cộng có sáu khối, tất cả là 1200 học sinh, tập trung lại là có 1200 chiếc cặp, trong vòng chưa đầy năm phút đã được chất đống lại. Đống cặp đó cũng phải chất cao đến hơn ba mét. Hơn 1000 học sinh đứng vây quanh khuôn viên khu sân chơi trẻ em, đài phát thanh của trường ra rả như ve kêu: Yêu cầu các em học sinh nhanh chóng quay trở lại lớp học của mình. Thế nhưng hình như chẳng đứa nào nghe thấy.

Các giáo viên đang đứng quây lại thành vòng tròn để thảo luận, thầy thể dục thấy rằng cặp sách có cái mềm cái cứng nhờ ngã xuống, đầu mà đập vào hộp bút thì quả là bi kịch, vì vậy tốt nhất vẫn nên phát huy tác dụng của những tấm nệm. Thế nhưng bây giờ những cái nệm đã bị lấp ở tít phía dưới cùng rồi, làm sao mà phát huy tác dụng, tốt nhất là lôi chúng ra và đặt lên phía trên.

Lúc này giáo viên chủ nhiệm của tôi không ngừng hét lớn: Em bám chặt lấy, thầy cô đang cố hết sức để cứu em, đừng nhìn xuống, hãy nhìn về phía trước mắt, ngắm nhìn phong cảnh, ngắm nhìn thị trấn, đừng nghĩ là mình trên cột cờ em sẽ cảm thấy thoải mái như đang ở nhà, đừng lo, em sẽ cảm thấy như đang nằm trên ghế sofa, em đã cảm thấy chưa?

Thực sự là tôi chẳng thể nào cảm nhận được điều đó. Nhưng thực lòng tôi cũng chẳng thấy hề hấn gì. Gió thổi càng lúc càng mạnh, cột cờ bắt đầu hơi rung nhẹ, tôi thì vẫn đang lắc lư tại nơi cao nhất. Cả trường xúm xít chạy lại xem, cả bác bảo vệ, cả cô lao công. Nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lạ, trong cái phân xưởng kia, nơi cánh cửa lớn lúc nào cũng đóng chặt, những người công nhân vẫn mãi miết làm việc, hình như có ai đó thoáng ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi lập tức cúi xuống tiếp tục những công việc còn dang dở. Trong khi ngoài này đang xảy ra những chuyện trọng đại thế, mà sao họ vẫn có thể dừng dừng, rốt cuộc là họ đang làm gì vậy?

Trở thành nhân vật trung tâm vũ trụ, tôi dường như đang bắt đầu kiệt sức. Giáo viên chụm đầu to nhỏ bàn bạc, lũ học sinh thì đứng bên ngoài quan sát, mắt tôi lúc đó có vẻ vẫn nhìn rất tốt, trong cái đám đông đang rộn ràng, nhộn nháo vì tôi kia, tôi vẫn nhìn thấy được một người. Sao trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu nhí, cậu học lớp nào vậy, ánh mắt cậu ngược lên nhìn tôi thật đẹp biết bao, mặc dù ở tít trên cao như thế này, nhưng tôi hoàn toàn bị cậu thu phục, đợi đến khi xuống đất, tôi nhất định sẽ đi tìm cậu. Cô gái trong chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu hồng, chiếc váy xanh lam, tóc buộc đuôi ngựa, không đeo kính, cái cách cậu ngược lên nhìn tựa hồ như ngón tay tôi đang khẽ nâng chiếc cằm của cậu, ánh mắt tròn xoe nhìn tôi như thể tôi khẽ vén những sợi tóc đang bay lòa xòa trước trán cậu. Cậu ơi, tôi yêu cậu mất rồi. Đây là lần đầu tôi có cảm giác yêu, nhưng không nghĩ nó sẽ xảy đến lúc này, khi đang bị treo lủng lẳng

trên cột, hơn nữa tôi còn đang bị bọc trong lá cờ nữa chứ.

Ánh mắt tôi cứ chăm chú hướng về phía cô bạn ấy, tim đập thình thịch.

Phía dưới, thầy giáo đang lôi cái nệm đè lên đồng cặp sách, vì phải cố sức rút cái nệm ra nên đồng cặp sách bị xô lệch, điều này khiến đám học sinh có vẻ không mấy hài lòng, cho rằng thầy cô giáo quá ích kỷ, chỉ muốn đặt đồ của mình lên trên. Thầy thể dục ngược lên nhìn tôi hỏi ân cần: Em nhảy xuống thể này liệu có bị đau không?

Tôi nhận thấy một thực tế là, đám đông kia sau một hồi nỗ lực hết mình, hoặc thực tâm muốn cứu tôi hoặc hiếu kỳ, thì cuối cùng cũng đã cùng nhau cho ra đời một tác phẩm, giống như chuyên gia vũ khí đang chăm chú theo dõi trận chiến, họ hẳn đang mong ngóng cái giây phút tôi rơi xuống từ trên cao, để thử nghiệm thành công sản phẩm của họ. Nhưng chẳng hề để ý đến những điều ấy, tôi chỉ quan tâm đến cô bạn gái kia, bạn ấy được bao quanh bởi đám đông đang chen chúc nhìn ngó, khiến tôi không phút nào có thể rời mắt khỏi hệ thống nhận diện khuôn mặt và chỉnh nét tự động của tôi vẫn đang hoạt động với tốc độ tối đa, mỗi ánh nhìn của cô bạn ấy đều tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Mặc dù tôi biết rằng, đó chỉ là sự gặp gỡ của một ánh nhìn trong hàng trăm ánh nhìn, những con người đang hiện hữu ở dưới đất kia, chắc cũng nghĩ rằng tôi đang nhìn họ, nhưng chẳng phải thế, ánh mắt của tôi chỉ dành cho duy nhất một người.

Trong ký ức của mình, tôi nhớ rằng bạn ấy đột nhiên quay người đi mà không biết vì sao, phải chăng vì cảm nhận được sức nóng tia nhìn của tôi? Tôi vươn tay ra, như muốn vượt cả khoảng không mấy chục mét nứ giữ bạn ấy lại. Ahhh! Và tôi rơi xuống.

Cảm giác cả cơ thể mình rơi vào không trung của ngày hôm ấy, tôi đã quên sạch từ lâu. Trong tích tắc chỉ đủ cho một hơi thở, tôi đã rơi, xung quanh tôi vang lên những tiếng hò reo, và rồi cái khoảnh khắc chạm vào cặp sách đó, hai mắt tôi bỗng tối sầm lại. Tôi bị ngã vào khoảng tiếp giáp của hai tấm nệm, rơi trúng cái cặp sách, tôi chỉ kịp nhận ra phần góc của quyển sách đã chọc thẳng vào cậu bé của mình đau điếng. Đó là chiếc cặp sách hình siêu nhân màu vàng, trên đó là bức ảnh thần tượng của tôi... Chim bắt tử Ikki. Tôi cố chịu đau và lôi quyển sách ấy ra, đó là quyển sách giáo khoa cao cấp, rồi lại nhét vào trong, nắm chặt chiếc cặp sách trong tay, chú chim Ikki trừng mắt nhìn tôi, thật sự là nó đang trừng mắt nhìn tôi, hai ánh nhìn đã giao nhau. Sau đó tất cả những âm thanh tôi nghe được mỗi lúc một nhỏ, mỗi lúc một nhỏ, cảm giác bụng và ngực mình như bị tức nghẹn, thầy cô giáo xúm xít quanh tôi, thầy Lưu dạy thể dục và cô chủ nhiệm lớp chạy đến bên tôi đầu tiên. Cô ôm tôi vào lòng, lo lắng hỏi: Em nói gì vậy, em nói to lên một chút, em đang nói gì, nói to lên, nói to lên.

Tôi cố gắng gượng chút sức lực thốt ra được ba từ, ba từ mà tôi đã ấp ủ và muốn được thổ lộ cùng cô bạn ấy. Trong đầu tôi giờ chỉ có hình ảnh của bạn ấy, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi cảm nhận được sự kỳ diệu của tình yêu, nó khiến tôi vượt qua được nỗi đau thể xác. Tôi nứ cổ áo cô giáo chủ nhiệm, lẩm bẩm mãi ba từ: Chim bắt tử.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trong trạm xá xã. Bên cạnh đặt một tờ báo “Bộ mặt nông thôn”. “Bộ mặt nông thôn” là tờ báo mà nhà văn hóa xã Đình Tân chúng tôi xây dựng, ở trang thứ tư của tờ báo có đề mục rất lớn “Trường tiểu học xã Đình Tân - học sinh trèo lên cột cờ, giáo viên học sinh toàn trường cùng đoàn kết ứng cứu”, lời tựa của bài báo viết rằng:

Tin từ phóng viên báo: Một em học sinh lớp 5D ngày hôm qua đã bắt cần tre leo lên cột cờ trung tâm trường tiểu học, không thể xuống được, toàn bộ giáo viên và học sinh tích cực tổ chức công tác cứu hộ, tổng cộng đã sử dụng 36 chiếc đệm, hơn 1.000 chiếc cặp học sinh, thành công cứu được mạng sống của em học sinh. Em học sinh sau khi được giải cứu đã gửi lời cảm ơn chân thành đến các giáo viên.

Tờ báo còn đăng kèm thêm một bức ảnh, người trong bức hình không ai khác chính là tôi đang treo lên cây hóng gió. Tôi nhìn vào chữ ký trên bức hình, chết tiệt, hóa ra là thằng bạn cùng lớp, nó thuộc nhóm nhiếp ảnh của trường, hóa ra khi tôi đang lơ lửng trên cột cờ, thì nhóm nhiếp ảnh bọn nó lấy tôi làm cảm hứng để thỏa sức sáng tạo, lẽ nào tôi có sức hút đến vậy sao?

Ba ngày sau, tôi đi học trở lại. Dù sao cũng chỉ là chút chấn động nhẹ. Tôi bước chân vào trường, bỗng dưng dấy lên cảm giác mặc cảm, dường như tất cả mọi người ở đây đều là ân nhân cứu mạng của tôi. Đó là chuyện đương nhiên, lũ học sinh đang chăm chú nhìn và bàn tán rôm rả về tôi, gọi tôi là con khỉ leo tre. Mà tôi vốn chúa ghét cái lũ mồm nhọn đít đỏ ấy. Nhưng thực lòng tôi cũng chả mấy quan tâm, điều tôi trăn trở lúc này là cô bạn ấy, tôi đang kiếm tìm, tôi đang băn khoăn, không biết là bạn ấy ở khối nào, lớp nào, dãy nào, bàn nào nhỉ?

Đang lúc cảm xúc dào dạt, thì dòng hồi ức bỗng nhiên ngắt đoạn, tôi bị kéo trở lại hiện thực trần trụi. Cánh cổng lớn màu xanh từ từ mở ra, một con xe bảy chỗ lao ra, bên trong hẳn phải là một vị lãnh đạo to lắm. Nó nháy đèn xi nhan bên phải nhưng lại rẽ về bên trái. Tôi chợt nhớ đến 1988, 1988 của tôi hẳn vẫn còn đỗ ở khách sạn Tam giác vàng. Tôi vậy một chiếc xe đa năng màu vàng chở khách kiêm chở hàng để quay trở lại. Lão tài xế đòi tôi 10 tệ, cái giá này thực tế cũng hợp lý, nhưng khốn nỗi tất cả túi của tôi để cả ở phòng, vết sạch trên người chỉ còn lại 6 tệ. Tôi hơi ngập ngừng: Bác tài, tôi thiếu 4 tệ, bác cho tôi đi được không?

Lão tài xế bảo tôi: Được, nhưng anh chỉ được ngồi ở thùng xe.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: Tại sao? Chẳng phải ghế bên cạnh ông vẫn còn trống sao?

Lão tài xế này có vẻ là người rất thực tế, ông ta thuyết phục tôi: Anh ngồi trên xe nhưng tiền lại không trả đủ tôi thấy trong lòng không thoải mái, anh ngồi thùng xe, tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, đây là chiếc xe vừa để chở khách vừa để chở hàng, tiền anh không có đủ, thì anh không thể là khách được, anh chỉ là hàng hóa thôi.

Kẻ được gọi là hàng hóa như cái thằng tôi, đứng đằng sau thùng xe, tay bám vào lan can, nghênh ngang nhìn ngắm cái phố huyện này, gió xuân ấm nồng. Tuy rằng mặt vẫn còn đau, nhưng tôi vẫn có thể huýt sáo, và cho dù bên cạnh tôi có lan can sắt nhưng tôi vẫn có thể tung người nhảy lên một cái, thật tự do biết bao.

Dù bây giờ chỉ là hàng hóa, nhưng mười phút nữa thôi, khi lấy được tiền rồi, thì tôi lại trở thành hành khách. Chỉ cần không làm chậm trễ chuyển hành trình của mình. Tôi phải xuất phát từ đây, men theo quốc lộ 318, đi đến tận cuối con đường. Đừng tưởng rằng, đây chỉ là một chuyến đi du ngoạn vô bổ, và cũng đừng ví tôi chỉ như một cái cây không rễ, rễ của tôi đã ăn sâu vào mảnh đất này. Tôi từng nghĩ mình là một hạt giống, bị gió mùa thổi qua thổi lại, nhưng cuối cùng lại nhận ra rằng tôi chỉ là một loài thực vật thân liền với gốc, thậm chí tôi là loại thực

vật nào, tôi cũng chẳng nhận ra, cái này phải hỏi những loài thực vật khác, tôi cứ nay đây mai đó thế này bởi tôi nghĩ bản thân mình cắm trong đất sét nhưng thực chất lại là trong cát lún.

Nhiều năm nay, cát dưới chân luôn bao bọc quanh tôi, nó không nhấn chìm tôi, chỉ luôn luôn nhắc nhở tôi rằng, anh không có sự lựa chọn nào khác, hoặc anh sẽ bị gió cuốn đi. Vậy là tôi cứ trải qua những năm tháng tuổi trẻ đầy nhiệt huyết một cách lãng phí như vậy, nay Đông mai Tây, thậm chí không bằng cả những hạt giống mà tôi đã từng xem thường.

Cho đến một tuần trước, tôi nói với cát lún, hãy để gió cuốn tôi đi.

Cát bảo tôi: Anh không có rể, anh sẽ chết ngay thôi.

Tôi nói với cát: Tôi đã dự trữ đủ nước, sẽ sống được một thời gian.

Cát nói: Nhưng gió sẽ giữ anh trên không trung và anh sẽ bị mất nước.

Tôi nói: Tôi vẫn còn có nước mưa.

Cát nói: Nước mưa phải chảy xuống đất thì mới có thể tích tụ thành hồ, khi ở trong không trung thì nó cũng chỉ là một thứ đồ trang trí mà thôi.

Tôi nói: Tôi sẽ rơi xuống hồ nước cùng mưa.

Cát nói: Vậy thì anh sẽ bị chết đuối đó.

Tôi nói: Hãy để tôi thử xem sao.

Cát nói: Tôi đưa anh vào một cồn cát nhỏ, anh cúi đầu nhìn xem, có rất nhiều những loài thực vật giống như anh, đều phải dựa vào chúng tôi.

Tôi nói: Vậy thì hãy đưa tôi lên cao hơn một chút, để tôi được nhìn ngắm mọi loài thực vật trong đất trời này, xem liệu chúng có đang sống như chúng ta không.

Cát nói: Anh không thể chống lại tôi được đâu. Tôi sẽ nhấn chìm anh ngay.

Tôi nói: Vậy tôi sẽ để gió Tây cuốn đi.

Thế là tôi cố sức vùng vẫy, dù thực ra cũng không mấy tổn sức. Tôi rời khỏi cát, nhìn xuống dưới chân mình, tặc thật, thì ra tôi không phải thực vật, tôi là một loài động vật, cái tên khốn này đã lừa tôi suốt hơn 20 năm rồi. Là một loài động vật có chân, cuối cùng thì tôi cũng có thể quyết định được phương hướng của mình. Tôi quay đầu lại nhìn cát, cát nói: Anh đi đi, và đừng nói với những loài thực vật khác, rằng thực ra họ là động vật.

Tôi phải đi tìm mục đích của tôi. Tôi phải đến đó để hỗ trợ các anh em của tôi.

Phần 2

Xe đã đưa tôi quay trở lại Tam giác vàng, 1988 hình như càng dùng lâu càng mới, đỗ bên ngoài suốt một đêm mà nó không dính một hạt bụi nào. Không biết tại sao, trên đường nhan nhản đầy xe cũ giống thế này, vậy mà chiếc xe của tôi dường như luôn tỏa ra một sức hút đặc biệt. Tôi đã đỗ nó bên cạnh một chiếc xe du lịch cùng loại khác và quan sát rất kỹ, có lẽ so sánh với chiếc xe đó sẽ thích hợp hơn, nhưng hai chiếc xe này thật sự là giống nhau, tôi nghĩ rằng đây có lẽ là sức mạnh của tinh thần. Đánh chén xong bữa trưa, tôi bước ra ngoài, lấy chìa khóa mở nhăm cửa xe, khi ấy mới biết hóa ra đó là sức mạnh của sự thiên kiến. Cho dù thế nào thì tôi vẫn thích chiếc 1988. Tôi khởi động xe, bộ chế hòa khí của nó cực tốt, một giọt dầu cũng không hề bị rò ra. Tôi lái chiếc 1988, quay lại con đường cũ, đến trước cửa, dừng lại và chăm chú quan sát từng người đi ra, cứ thế cho đến khi mặt trời đã khuất hẳn, tôi vẫn không thấy bóng dáng cô ấy đâu. Tôi nghĩ, nếu theo đúng nguyên tắc của hình phạt, thì tôi là một khách làng chơi bị đánh thương tích nhưng không có được bằng chứng, bọn họ hẳn rất ăm ức khi phải thả tôi ra, bọn họ liệu có tăng nặng hình phạt đối với Điền Phương, San San không. Tôi mở cửa bước đến phòng bảo vệ, nói rằng: Tôi đang muốn tìm người, người phụ nữ đã vào cùng với tôi, cô ấy đang mang thai.

Ông bảo vệ hỏi tôi: Tên gì, đang ở phòng nào?

Tôi nói: Tôi cũng không biết.

Ông bảo vệ nói tiếp: Cái cô bị bắt cùng với anh à, thế thì bây giờ vẫn đang trong thời gian thẩm vấn, anh không vào thăm được đâu.

Tôi hỏi lại: Vậy làm thế nào tôi mới vào thăm cô ấy được?

Giữa vệt sáng cuối cùng nhập nhoạng, tôi trông thấy cô ấy đang tập tễnh bước ra từ phía trong. Tôi vội chạy lên đón, gọi to: San San.

San San ngược nhìn tôi, sững sờ hồi lâu mới nói: Em là Hoàng Hiểu Na, gọi em là Na Na.

Tôi bảo: Anh đang bị rối loạn thông tin rồi, em làm anh phải nhớ tên những bốn người.

San San nhìn tôi nói: Em là Na Na.

Tôi hỏi: Sao em có nhiều tên thế?

San San nhìn tôi nói: Mẹ anh đặt cho anh cái tên, chả lẽ anh lại dùng nó để đi làm gái sao? Gọi em là Na Na.

Tôi bảo: Ừ, anh gọi em là Na Na.

Na Na ngồi lên xe, chẳng nói lấy một câu. Một lúc sau, cô nàng quay lại hỏi tôi liệu cô nàng có được phép hút thuốc không, tôi bảo cứ hút đi, nhưng cuối cùng cô nàng lại không hút. Cô ấy đập nhẹ cửa xe, hỏi tôi: Anh cũng bị phạt không ít tiền phải không?

Tôi bảo: Khuynh gia bại sản rồi.

Na Na nói: Đáng ra em rất muốn chửi cho anh một trận, ngủ với anh, mẹ kiếp nhà chúng nó,

em làm cái nghề này bao nhiêu năm, đây là lần thứ hai vào đây rồi đấy.

Tôi hỏi: Thế lần trước là tại sao?

Na Na lại đập mạnh cửa hơn, nói một cách hào sảng: Cái thời mới vào nghề, định bụng kiếm được khoảng hai vạn thì về quê buôn bán quần áo, nhưng đúng lúc cổ bon chen đồng cuối cùng, mà khả năng cũng chẳng phải đồng cuối cùng, nói chung là mấy đồng cuối cùng thì bị bắt, nộp những hai vạn mới được ra, lần này em lại dành dụm được hai vạn, lũ khốn này không biết có phải cấu kết với bọn ngân hàng không, mà hàng ngày soi mói cái thẻ ngân hàng của em, cứ đủ hai vạn thì lại đến bắt.

Tôi thu chân lại một cách vô thức, ngạc nhiên: Em nộp phạt hết hai vạn à?

Na Na cay đắng nói: Không thế thì em bị tổng đi cải tạo nửa năm à. Con em trong bụng ba tháng là có thể nghe được rồi, sao để nó nghe những lời của bọn phạm nhân chứ.

Tôi ái ngại: Giờ em không còn hai vạn thì làm thế nào?

Na Na lôi ra chiếc điện thoại, thản nhiên mở máy, bảo tôi: Em đi tìm bố đưa bé.

Tôi nhìn cô ấy một cách nghi hoặc: Sao em có số bố nó?

Na Na nói với tôi: Chỉ có hai người không muốn dùng bao khi quan hệ, thừa lúc họ đi tắm, em lấy điện thoại nháy vào máy em, để nhớ có chuyện gì xảy ra em còn có đường mà tìm lại họ. Nếu gặp ai em cảm thấy thích, hoặc những tên không thích dùng bao, em đều nhân lúc họ đi tắm, lén lưu lại số của họ. Anh nhìn xem, gọi được rồi này. A lô, phải anh Lưu không ạ? Em là San San, anh có nhớ không? Đúng rồi ạ, bao giờ anh lại đến thăm em? Số điện thoại á, số điện thoại tự anh lưu vào máy em còn gì, anh quên rồi sao? Vâng. Vâng. Để em hỏi cho anh, để em hỏi cho anh nhé.

Nói rồi Na Na đập máy.

Tôi hỏi cô ấy: Sao thế, sao không nói thẳng toẹt ra đi.

Na Na bảo: Nói thẳng ra để dọa cho lão ấy chạy mất dép luôn sao, số điện thoại mà đổi rồi thì có mà tìm đằng trời.

Tôi nghi ngờ: Không thế nào, chả lẽ có người lại từ chối con mình sao?

Na Na nghịch chiếc điện thoại, cay đắng nói: Rất nhiều đấy.

Tôi đang rò rĩ dò kênh trên đài, tò mò hỏi: Lão muốn em hỏi giúp cái gì thế?

Na Na thở dài: Lão nhắn em hỏi giúp, xem có chị em nào mới đến hay không?

Tôi bảo: Vậy thì em cứ bảo là có.

Na Na gật đầu: Đương nhiên.

Na Na lại tiếp tục bấm máy, hình như đầu kia tắt máy, cô nàng quay người hứng sòng, tiếp tục bấm nút gọi lại, được nửa hồi chuông, tín hiệu lập tức bị ngắt. Na Na bật loa ngoài, quay sang hỏi tôi: Anh xem hộ em, cái quái gì thế nhỉ?

Tôi nói: Anh biết rồi, trước đây khi bạn gái anh muốn tránh mặt cũng làm thế, đầu bên kia chỉ có một tiếng chuông, rồi lại báo bận, thằng cha ấy tổng em vào danh sách đen rồi.

Na Na ngạc nhiên hỏi tôi: Cái gì cơ?

Tôi trả lời: Hắn cho số điện thoại của em vào danh sách hạn chế.

Na Na đã hiểu ra: À.

Tôi vuốt mái tóc của cô ấy an ủi: Cũng đừng lo lắng quá.

Na Na chửi thề: Thằng khốn nạn, giả mạo chính nhân quân tử, đeo cái cặp kính vào trông rõ là tử tế, rồi tuôn ra toàn những câu đạo đức giả, hắn nói đã khởi nghiệp thành công ra sao, rồi thì làm đàn ông quan trọng nhất là phải có trách nhiệm, thế mà có chuyện cần tìm là lặn mất tăm.

Tôi chỉ định an ủi Na Na vài câu, vô tình lại tạo cho tên kia một lối thoát, tôi bảo: Na Na, em cũng chẳng nói rõ chuyện gì, không chừng vì hắn không muốn chơi bởi linh tinh nữa, em gửi cho hắn một tin nhắn, biết đâu có ngày hắn lại đọc được.

Nét mặt Na Na giãn ra, nhìn tôi ngưỡng mộ: Anh giỏi thật, cái gì cũng biết.

Tôi nói: Anh hiểu mà, vì trước đây anh cũng bị bạn gái chặn số, anh gửi tin nhắn và cô ấy đã đọc được.

Trời sinh ra con gái vốn luôn tò mò với diễn biến của những câu chuyện tình yêu, Na Na tạm thời quên mất nỗi đau mất tiền của mình, quay sang hỏi tôi: Sau đó thế nào?

Tôi bảo: Sau đó mọi chuyện ổn cả, người yêu cô ấy nhắn lại cho anh, bảo rằng hôm nay là kỷ niệm một năm tình yêu của chúng tôi, tình cảm của chúng tôi đang phát triển tốt đẹp, mong anh đừng quấy rầy cô ấy nữa.

Na Na nói: Ôi chao, thế thì chắc là sau đó anh phải buồn thối ruột mất.

Tôi bảo: Đúng vậy, nhưng anh và cô ấy mới chia tay được đúng hai tháng.

Na Na có vẻ đã quên sạch chuyện của mình, háo hức hỏi: Thế anh còn tìm cô ấy làm gì?

Tôi đáp: Cô ấy đã lặn lộn nhiều năm ngoài cuộc sống, quen biết rất nhiều, lúc đó anh có người bạn bị bắt nên muốn hỏi xem cô ấy có quen biết ai không.

Na Na bắt đầu bị cuốn vào câu chuyện của tôi, tò mò hỏi: Bạn anh bị sao?

Tôi đáp: Nó đột nhập vào xưởng hóa chất.

Na Na hỏi lại: Xưởng hóa chất là sao? À à, xưởng sản xuất hóa chất, thế anh ấy vào xưởng hóa chất làm gì?

Tôi bảo San San: Chuyện này dài lắm, để anh kể cho em nghe sau, bây giờ em gửi tin nhắn đi.

Na Na lúc này chợt nhớ ra, nói: Vâng.

Kỳ thực tôi còn lo lắng hơn cô ấy gấp vạn lần, chúng tôi tuy có cùng chung hoàn cảnh, nhưng

tôi chẳng có tí tình cảm nào với cô nàng, tôi chỉ mong cô ấy giải quyết xong xuôi mọi chuyện của mình, rồi xuống xe. Tôi hy vọng rằng cái gã đàn ông thứ hai mà cô ấy liên lạc có thể giúp được, như thế ít ra cô nàng sẽ không mượn tiền của tôi. Tôi chẳng có cách nào để lôi theo cô ta đi cùng, cô ta đơn giản chỉ là một ả gái điếm mà tôi có thể chuyện trò thêm vài câu trong cuộc hành trình kéo dài của mình.

Chúng tôi dừng xe trước cửa một siêu thị ven đường, tôi đưa cô ấy một trăm tệ và bảo: Na Na, em vào mua một ít đồ ăn, anh đợi em trên xe.

Siêu thị này được xem là một siêu thị lớn ở vùng này, ánh đèn màu sáng trưng, trước cửa siêu thị là tấm bạt hình cầu với đủ thứ màu sắc được treo trên cao, mấy gã thanh niên mình trần, eo thon đang khom người bắn bi-a một cách rất điêu luyện, đối diện là một nhà máy rất lớn.

Na Na cầm tiền, chạy về phía trước khoảng chục mét, rồi bỗng như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn tôi hỏi: Anh muốn ăn gì?

Tôi trả lời: Gì cũng được.

Trong lúc ngồi đợi trên xe, tôi cố gắng dò kênh phát thanh của vùng này, nhưng khốn nỗi những thị trấn nằm ven đường Quốc lộ kiểu này, quanh quẩn chỉ có một tiết mục giống nhau, tôi dò từ kênh 95 đến kênh 109, chỉ nghe thấy thánh giả không ngừng gọi điện thoại đến, nếu không thì lại giới thiệu về bệnh lậu, đến một kênh âm nhạc cũng chả có. Khu bàn bi-a đằng kia bắt đầu huyền não, một gã da ngăm ngăm, để kiểu đầu mái bằng đang cời thắt lưng, quất vào hai tên đối diện bên kia bàn, xoay thêm một vòng thì cái quần tụt xuống, tức mình gã tụt luôn cả chiếc quần bò, rồi ném thẳng về phía hai tên kia khiến chúng cuống cuống chạy mất. Gã đầu mái bằng nhặt quần lên, buộc hai ống quần vào cổ rồi đứng phắt lên bàn bi-a, chỉ vào mười mấy tên còn lại và tuôn ra một tràng. Tôi cũng chả hiểu gã nói cái gì, chỉ thấy gã sao mà giống anh trai tôi.

Tôi lại nhớ đến khoảng thời gian sau khi ngã từ trên cột cò xuống. Trên chuyến hành trình này, tôi định đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, sẽ xếp lại những mảnh hồi ức tuổi thơ ấy một cách hoàn chỉnh. Đúng rồi, tôi còn quên chưa kể tôi có một ông anh trai. Là một gia đình kiểu mẫu luôn tuân thủ quy định luật pháp, tôi hẳn là không thể có một ông anh trai ruột, cũng chẳng phải là anh họ, đó là anh hàng xóm Đình Đình của tôi. Anh ấy là sinh viên, là tấm gương để chúng tôi noi theo. Hồi ấy, ai cũng thi vào những trường cao đẳng hoặc trung cấp kỹ thuật. Tuần đầu tiên anh tôi đỗ đại học, đám sinh viên cao đẳng, trung cấp ấy cứ xúm xít xung quanh đòi xem giáo trình, để xem anh ấy học cái gì, đại học và trung cấp có gì khác biệt. Anh trai tôi lấy ra hai quyển sách, *Nắng tháng tám*^[2] và *Chùm nho uất hận*^[3] nói: Sách của anh chỉ có bốn trang thôi.

[2] *Nắng tháng Tám* (Light in August), là tiểu thuyết của nhà văn William Faulkner.

[3] *Chùm nho uất hận* (The Grapes of Wrath), còn có tên trên bản dịch là *Chùm nho nổi giận* hay *Chùm nho phần nộ*, là tiểu thuyết của văn hào John Steinbeck, bao gồm 30 chương, phản ánh những biến đổi sâu sắc trong nông thôn nước Mỹ khoảng những năm đầu thế kỷ 20 dưới ảnh hưởng mạnh mẽ của thời đại công nghiệp hóa.

Bọn tôi đều biết anh ấy đang giả bộ, nhưng tôi vẫn bị anh lừa cho tin sái cổ. Anh Đình Đình bảo, nếu em thích đọc sách, cầm lấy một quyển mà đọc.

Thằng nhóc tiểu học là tôi, khi đó đã chọn cuốn Chùm nho uất hận, vì trông nó có vẻ rất hấp dẫn. Nhưng tôi chỉ đọc được một trang, vì nó hoàn toàn không phải là cuốn sách nói về nho, mà trong sân nhà tôi hiện lại đang nuôi gà và trồng nho, cây nho đã mon men bò theo lên cái giàn phơi quần áo, và tôi đang tò mò muốn biết cây nho nhà tôi nghĩ gì, cuộc đời của nó ra sao.

Ngày hôm sau, anh Đinh Đinh tìm tôi, lấy lại quyển sách Chùm nho uất hận, anh ấy bảo: Hôm qua anh nghĩ rồi, thấy rằng dù em có đọc cũng chẳng hiểu đâu.

Trong tất cả những ông anh xung quanh mình, tôi chỉ thực lòng quan tâm đến anh và gọi là anh trai, vì tôi rất nể phục anh. Anh ấy học rất giỏi, chính trực và luôn giúp đỡ người khác. Tuy rằng anh ấy chỉ toàn nhiệt tình với các chị em. Anh Đinh Đinh đã đi rất nhiều nơi, mỗi lần trở về là anh ấy lại kể tôi nghe những câu chuyện mới mẻ, anh luôn là đại diện chỗ này, đại diện nơi kia, đi đến những nơi chỉ có thể đến được bằng tàu hỏa, mà tôi thì đến cái tàu hỏa hình dáng ra sao cũng mù tịt. Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy tàu hỏa cũng là do anh Đinh Đinh dẫn đi, tôi ngồi trên càng xe phía trước. Anh đạp xe không nghỉ, phi như bay, tôi ngồi đằng trước sợ hãi bám chặt cánh tay anh. Anh Đinh Đinh bảo tôi: Giá như mình có cái xe máy thì tốt nhỉ. Tôi ngạc nhiên hỏi anh: Anh biết lái không? Anh tự hào trả lời: đương nhiên rồi.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, tôi mới nhìn thấy đường sắt, chúng tôi ngồi đợi thêm một tiếng đồng hồ nữa, và cuối cùng tôi cũng đã được nhìn thấy đoàn tàu màu đỏ chầm chậm chạy qua trước mắt mình. Và giống như bản năng của mọi đứa trẻ khác, tôi bắt đầu đếm số toa tàu, đột nhiên phát hiện ra điều rất lạ, tôi liền quay sang hỏi anh Đinh Đinh: Tại sao đoàn tàu này không phải là màu xanh?

Anh Đinh Đinh cũng gật gù: Ừm, lạ nhỉ, lần đầu tiên anh nhìn thấy tàu hỏa màu đỏ đấy, có lẽ là tàu này chỉ dành cho các vị nguyên thủ Quốc gia thôi, vậy nên mới có màu đỏ như thế.

Tôi lập tức đứng nghiêm, hướng về chiếc tàu hỏa cúi người hành lễ.

Anh Đinh Đinh ngạc nhiên: Em làm gì thế?

Tôi bảo: Em cúi chào các vị lãnh đạo.

Anh Đinh Đinh bật cười nói: Tàu hỏa chạy nhanh như vậy, các vị lãnh đạo chẳng thể trông thấy em chào đâu.

Nhưng tôi vẫn cứ nghiêm trang cúi chào.

Toa tàu cuối cùng rít một tiếng còi inh ỏi rồi khuất dần.

Anh Đinh Đinh gào to một tiếng: Kết thúc nghi thức.

Lúc ấy tôi mới hạ tay xuống.

Ngày hôm ấy mộng của tôi như nở hoa vậy, bạn có thể tưởng tượng được việc ngồi hai tiếng trên càng xe sẽ đau như thế nào không? Nhưng tôi vẫn rất kiên trì ngồi phía trước, vì nếu như ngồi ở đằng sau, tầm mắt của tôi sẽ bị thân hình cao lớn, vạm vỡ của anh Đinh Đinh che khuất. Trên đường về, tôi vô cùng phấn khích, lần đầu tiên đi chơi xa cùng anh Đinh Đinh tôi lại được nhìn thấy cả các vị nguyên thủ Quốc gia. Sau này những nơi anh Đinh Đinh đến càng ngày càng

hiều, càng ngày càng xa, anh ấy đi Hồng Kông, thậm chí còn được ngồi cả máy bay nữa. Anh ấy kể cho chúng tôi nghe những trải nghiệm khi được ngồi máy bay, xung quanh anh ấy là hơn ba mươi người đến từ khắp mọi nơi. Anh Đinh Đình nói cho chúng tôi biết làm thế nào để lên được máy bay, còn phải qua cửa kiểm tra an toàn, khi chạy trên đường băng phải có vận tốc lớn như thế nào, đến cao trào miêu tả cảnh máy bay bỗng chốc bay vút lên, tất cả chúng tôi đều đồng loạt ngẩng đầu, cũng tưởng tượng và cảm nhận giây phút diệu kỳ ấy. Mỗi khi không hiểu điều gì, tôi đều chạy sang hỏi anh Đinh Đình. Tất nhiên, mẹ tôi cũng dặn dò anh ấy là không được giúp tôi làm toán, nhưng bản thân anh Đinh Đình cũng còn rất nhiều bài tập và tham gia vô số các cuộc thi. Anh ấy lại còn tập võ nữa. Nhà anh Đinh Đình khá giả hơn nhà tôi một chút, nên có nhà cao ba tầng, anh ấy thường leo lên ban công tầng ba để tập võ, còn tôi thì đứng dưới cái sân phơi xi măng nhà mình để ngẩng đầu nhìn anh ấy. Mỗi lần ngược lên nhìn đến nửa tiếng đồng hồ, nhưng vì ngược sáng nên mặc dù hình ảnh đẹp lung linh, vẫn rất hại mắt. Tôi nghĩ có lẽ mắt tôi kém dần chính là vì cứ nhìn mãi như thế. Có lần tôi nhặt được cái kính râm hiệu con thỏ bị ai đó dẫm lên, một bên mắt vẫn còn dùng được, tôi liền nhặt mắt kính đó đeo lên, rồi đứng phía dưới để quan sát anh Đinh Đình tập võ. Tôi duy trì thói quen này rất lâu, nên trong một lần nhà trường tổ chức cho học sinh xem nhật thực, hình ảnh hiển hiện trước mắt tôi lại chính là anh Đinh Đình.

Xung quanh tôi có rất nhiều ông anh, nhưng mấy ông anh ấy đều đàn độn, thậm chí còn có một anh rất thích chơi bắn bi với chúng tôi. Anh ta luôn thay đổi công việc, không bao giờ trở thành nhân viên hợp đồng, là đàn anh lớn nhất trong đám, luôn bị chúng tôi gọi là Anh nhân viên thời vụ. Hồi ấy, bắn bi là trò chơi mà lũ nhóc chúng tôi thích nhất. Tôi có khoảng mười sáu viên bi, khi đó giá hai hào một viên, tôi thích nhất là những viên bi nhiều màu, tất nhiên, đứa nào cũng thích bi nhiều màu. Khi chơi bi bọn tôi có một quy định, sau khi đã ngồi ngắm bắn rồi thì chân không được động đậy, nhưng vì hồi ấy còn bé, sức vẫn yếu nên tay được phép vươn về phía trước. Xung quanh tôi có bốn năm đứa, đứa nào đứa nấy đều chơi khá siêu. Anh nhân viên thời vụ rất thích tụ tập cùng, bọn tôi thường mang theo hai mươi ba mươi viên bi, còn anh ta chỉ mang ba bốn viên, nhưng lại có cả bi to lẫn bi nhỏ. Bởi anh ta được đến miền Nam trù phú, mà khi đó chỉ có miền Nam mới có bi nhiều kích cỡ, còn của chúng tôi thì bi nào cũng như nhau cả. Khi bắn bi của người khác anh ta dùng bi to, khi bị người khác bắn thì anh ta lại dùng bi nhỏ, và thế là ngày nào anh ấy cũng thắng hết hai ba chục viên bi của bọn tôi. Nhưng bọn tôi chẳng thể nào trốn được anh, vì chỉ có một vài điểm có thể chơi bi được. Sau này bọn tôi quy định, không được đổi bi, nhưng ông anh thời vụ này không chịu, bảo rằng luật pháp không hề quy định chơi bắn bi thì cấm được đổi bi to sang bi nhỏ, ai bảo bi của chúng tôi chỉ có một cỡ, còn của anh ta thì có đủ cỡ. Chúng tôi tỏ vẻ không tin, bởi bọn tôi là đội viên thiếu niên tiên phong, pháp luật chắc chắn sẽ bảo vệ chúng tôi. Tôi nhớ hồi ấy điều kỳ lạ nhất là anh ta lôi đầu ra được một quyển hiến pháp, chúng tôi cúi mũi lật giở từng trang và phát hiện ra đúng là luật pháp không hề quy định khi bắn bi thì cấm được tùy tiện đổi bi to sang bi nhỏ. Chúng tôi ai nấy đành cam chịu, tiếp tục bị anh ta ức hiếp.

Sự việc bắt đầu xoay chuyển khi một thằng hung hăng nhất trong đám bọn tôi bắt đầu sôi máu, nó cũng là một thằng mà tôi rất ngưỡng mộ. Số hiệu của nó là 10, vì nó rất thích đá bóng, nó nói: Tao là số 10.

Tôi chợt nhận ra những người mà mình ngưỡng mộ trong cuộc đời đều có máu nóng, tuy tôi

chẳng phải kẻ máu lạnh, nhưng máu trong người tôi cũng chỉ âm ỉ thôi. Tôi luôn thích nhìn thấy những người máu nóng kia, hy vọng mình có thể trở thành một trong số họ. Tôi phát hiện ra, khi mình còn đang dần ra chưa biết thế nào, thì họ đã đang suy nghĩ tính toán, khi tôi đang suy nghĩ tính toán, thì họ đã bắt đầu hành động, khi tôi bắt đầu hành động, họ đã vọt lên trước mắt rồi, sau đó thì tôi chẳng dám hành động gì nữa. Cái cách mà họ vọt lên trở thành thứ ngưỡng vọng tối cao trong cuộc đời tôi. Tôi ngưỡng mộ một cách vô điều kiện, hy vọng máu trên người họ có thể truyền sức nóng sang cơ thể tôi.

Cái thằng số 10 ấy, nó và chúng tôi đã từng vài lần nghiên cứu tìm cách trừng trị ông anh thời vụ kia. Có một lần, nó tập hợp bọn tôi lại và hô hào: Chúng ta phải phản kháng.

Mấy thằng nhóc còn lại lo lắng hỏi: Phản kháng thế nào?

Nó bảo: Khi ông ấy quỳ xuống để ngắm bắn, tao sẽ từ phía sau dùng dây giày trói chặt, việc chúng mày cần làm là đừng có nhìn tao, cứ giả bộ bắn bi như bình thường, chúng mày làm được không?

Tôi lắc lắc đầu, tỏ ý mình không làm nổi, tôi cảm thấy việc tày đình như thế mà xảy ra, nhất định tôi sẽ không kiềm chế được mà nhìn lão ấy cho mà xem.

Nó bảo: Vậy chúng ta sẽ hạ độc vào nước uống của anh ta, dùng thuốc chuột, việc duy nhất chúng mày phải làm là sau khi hắn chết, cảnh sát có tra khảo thì cấm đưa nào được khai ra. Chúng mày có làm được không?

Tôi lại sợ hãi lắc đầu, nói mình không làm được, chỉ cần cha tôi đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, thì cái gì tôi cũng khai ra sạch.

Lúc đó số 10 mới rút từ trong túi sách của mình ra một cuốn ngữ văn, giở đến trang Lưu Hồ Lan^[4], nói: Mày đọc đi.

[4] Lưu Hồ Lan (1932 - 1947), quê ở tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc, 14 tuổi trở thành nữ đảng viên dự khuyết của Đảng cộng sản, 15 tuổi khi ám sát Thạch Bội Hoài, người phe đối lập bị truy nã. 12/01/1947 bị Chủ tịch tỉnh Sơn Tây của chính quyền Quốc Dân bắt, cô cự tuyệt đầu hàng nên bị địch đâm chết, sau khi chết được phong tặng danh hiệu đảng viên. Mao Trạch Đông từng nói về cô là: "Sống vĩ đại, chết vinh quang".

Khi ấy tôi vẫn đang học lớp một, chưa học đến bài này. Trong ký ức thuở niên thiếu của mình, tôi chỉ cảm thấy vô cùng tò mò, tại sao trong chớp mắt nó lại có thể rút ra một cuốn sách như thế.

Tôi đọc thật cẩn thận tỉ mỉ đoạn về Lưu Hồ Lan, khí phách quả thực phi thường. Tôi hỏi số 10, Lưu Hồ Lan trông như thế nào, ảnh trong sách bị rách xù rồi còn đâu.

Nó cởi phăng áo, để lộ ra chiếc may-ô màu trắng, trên mặt trước có dán hình của Lưu Hồ Lan. Tôi nghĩ, đây nhất định là khởi nguồn cho văn hóa áo lót của Trung Quốc. Nó cho tôi nhìn một cái, rồi ngay tức khắc đóng cúc vào. Nói: Tao nghĩ người như mày, chắc chắn sẽ thú nhận hết mọi tội lỗi, mày quá đần. Tao phải nghĩ ra một cách khác.

Cảnh tượng bắn bi của ngày hôm ấy, tôi vẫn còn nhớ như in. Khi bọn tôi chơi đến ván thứ

hai, ông anh thời vụ lại xông đến như những lần trước. Tôi chăm chú quan sát bộ dạng của anh ta, trông chẳng khác gì một xác chết. Ông anh thời vụ có đôi mắt một mí, mũi hơi hếch, tai rất to, răng vàng khè, có mùi, một mét bảy, khá cao to. Hôm đó tôi bắn bi rất thất thường, chẳng mấy chốc chỉ còn lại ba viên.

Tôi cứ để ý đến số 10, nó không mang nước, không cầm theo dao, giày cũng chẳng có dây, xung quanh cũng chẳng có gậy gộc gì, số 10 sẽ giết người thế nào nhỉ. Quay sang ông anh thời vụ, thấy vẫn điềm nhiên lôi từ trong túi áo ngực ra một viên bi to, ngắm chuẩn viên bi màu của tôi, số 10 đã đến làm hậu phương cho viên bi của tôi, ông anh thời vụ bắn trượt rồi, anh ta nhổ một bãi nước bọt xuống đất, số 10 lập tức nhặt viên bi to đó chạy nhanh về phía bờ sông, lũ chúng tôi đều sững người trong mấy giây, bất giác lo lắng chạy theo. Ông anh thời vụ ngay lập tức hiểu ra, nhảy ba bước đã vượt qua đón đầu bọn tôi, lao thẳng đến ép sát số 10, số 10 cách bờ sông khoảng trăm mét nữa, tôi biết nó muốn ném viên bi to kia xuống sông, nhưng ông anh thời vụ chả mấy chốc đã gần đuổi kịp nó, trong lúc hoảng loạn, nó há miệng thật to rồi nuốt chửng viên bi xuống bụng.

Bọn tôi đều sững người, ông anh thời vụ chạy vọt lên trước, gào lớn: Mày nôn ra mau.

Số 10 bảo: Tao sắp chết rồi.

Ông anh thời vụ ba chân bốn cẳng chạy thẳng, tôi khinh bỉ nhìn kẻ đang tháo chạy kia. Số 10 nằm trong lòng bọn tôi, nhắc lại: Tao sắp chết rồi, tao thấy khó thở quá, sắp không thở được rồi, bụng tao nặng trĩu.

Bọn tôi nháo nhác hết cả lên: Mau gọi xe cấp cứu, nhanh lên. Nhưng lại chẳng đứa nào biết làm sao để gọi xe cấp cứu.

Số 10 bảo: Đừng để người lớn biết được. Tao vì bọn mày mà chết. Từ nay trở đi, gã không có bi to nữa, chúng mày nhất định phải thắng.

Tôi quả quyết: Chắc chắn bọn tao sẽ thắng.

Một thằng cạnh tôi nắm chặt tay số 10 nói: Nó còn viên bi nhỏ nữa, bọn tao chả bao giờ ke chuẩn, tao cũng sẽ nuốt nó.

Số 10 thều thào: Mẹ kiếp, tao nuốt viên to, mày nuốt viên nhỏ, mày thật là...

Nói xong, đầu số 10 ngoẹo hẳn sang một bên. Bọn tôi khóc rống lên. Tôi nức nở: Bọn tao nhất định sẽ chôn cất mày cẩn thận. Một thằng khác kêu lên: Nó vẫn chưa chết, nó vẫn còn đang thở.

Số 10 nghiêng đầu trở lại nói: Cảm giác sắp chết khó chịu quá. Tao có di ngôn muốn nói. Tao chẳng thích đứa con gái nào, lớn thế này rồi, sống cả đời rồi, mà chưa từng yêu ai khác, tao chỉ yêu một người, đó là Lưu Hồ Lan.

Lúc ấy đầu óc tôi chỉ quanh quẩn một ý, nhưng chẳng thể nói nên lời, bởi không từ ngữ nào có thể diễn tả được cảm giác đó cả.

Số 10 nuốt một ngụm nước, quét mắt nhìn bọn tôi một lượt, hờn hển nói: Hôm nay, tao cảm thấy tao rất quang vinh, xứng đáng với Lưu Hồ Lan, so với cô ấy, tao cũng chẳng kém cỏi gì,

cũng xứng đáng là một nam tử hán. Thầy Lưu dạy toán từng mắng mỏ tao trước mặt mọi người, sau này tao chết rồi, tro cốt sẽ được rắc lên cửa nhà ông ta. Thằng cò đỏ đã mắng tao, hãy nhét tro cốt của tao vào hộp bút của nó. Còn thằng cha thời vụ kia, tao đã quyết định không giết gã, nhưng gã lại dùng viên bi để giết tao, chúng mày hãy rắc tro cốt của tao lên mái nhà gã. Bà ngoại tao tốt nhất, khi con gà mái của bà đẻ trứng, không được để người nào sờ vào nó, nhưng tao từng sờ vào con gà mái già của bà, vậy hãy đem tro của tao để vào trong ổ gà đấy. Ông ngoại tao cũng rất tốt, khi tao lén trộm túi tiền của ông, tao nhìn thấy ảnh của bà giấu trong đó, ông yêu bà lắm, hãy đem tro cốt của tao rắc vào ruộng rau của ông. Mẹ tao không tốt, tự mua cho mình đôi giày rất đắt, nhưng lại không mua cho tao đôi giày thể thao, bà còn bảo sẽ nói chuyện với thầy Lưu, hãy đem tro của tao rắc vào trong giày của mẹ. Bố tao đang ở trên tàu Viễn Dương, hãy gửi cho ông ấy một bức thư, rắc cả tro vào trong đó, tao... tao có bao nhiêu tro cốt?

Tôi bảo nó: Lúc ông ngoại tao mất tao cũng có thấy, chắc tầm mấy vốc.

Số 10 hỏi: Ít vậy sao?

Một thằng bên cạnh sốt ruột nói: Tao về ăn cơm cái đã, ăn xong quay lại nói tiếp.

Mãi đến tối ngày hôm đó, chúng tôi thay phiên nhau đi nghe di chúc của số 10, suy cho cùng tôi thấy việc nó làm thật có giá trị, nó chỉ nuốt có một viên bi, đổi lại bốn đứa chúng tôi thay phiên nhau nghe nó nói. Sau này, tôi có đem chuyện kể với anh Đình Đình. Nhưng tôi không nhắc đến vụ số 10 nuốt viên bi, vì anh Đình Đình là người lớn, một trong số những di ngôn của số 10 là không được đem chuyện này kể cho người lớn nghe. Tôi chỉ kể lại ông anh thời vụ kia đã bắt nạt bọn tôi như thế nào. Anh Đình Đình bảo tôi: Đợi anh nhé, lát nữa anh có hẹn đi xem phim rồi, ngày mai anh sẽ ra mặt giải quyết việc này cho em.

Đó là một đêm dài lê thê, cả đêm tôi không ngủ chỉ ngồi đợi mẹ số 10 gào khóc báo tang. Ngày hôm sau tôi uể oải lết đến bãi đất nơi bọn tôi hay tụ tập, đã nhìn thấy số 10 đang bắn bi rồi. Số 10 bảo: Tao chưa chết.

Tôi nói: Tao thấy rồi.

Số 10 bảo: Đây là lần thứ hai tao chết đi sống lại rồi, lần trước tao nuốt cả một thỏi son vào bụng, mẹ tao bảo, thỏi son này không được phép nuốt, nếu không sẽ chết thẳng cẳng, nhưng tao đợi đến ngày thứ ba, vẫn chưa thấy chết. Tao chính là Ikki^[5] - Loài chim bắt tử.

[5] Ikki là một trong các thánh đấu sĩ đồng, trong bộ truyện tranh Áo giáp vàng, tên gốc là Saint Seiya và Knights of the Zodiac của tác giả Kurumada Masami người Nhật. Bộ truyện tranh giành giải Animage Anime Grand Prix tại Nhật trong năm 1987. Ikki của chòm sao Phượng Hoàng: tập huấn tại đảo Hoàng hậu.

Lúc ấy tôi rất cáu tiết, phản đối ngay: Tao mới là Ikki - Loài chim bắt tử, mày chẳng phải là Hyoga^[6] sao?

[6] Hyoga cũng là một trong các thánh đấu sĩ đồng, Hyoga của chòm sao Thiên Nga: tập huấn tại vùng Siberi của Nga.

Số 10 bảo: Hai lần liền mà tao không chết, cho nên tao quyết định mình không phải là

Hyoga, mà chính là Ikki - Loài chim bất tử.

Tôi tức đến ói máu, quả quyết với nó: Tao mới là Ikki - Loài chim bất tử, tao đã ngã từ trên cột cờ xuống, mà không chết, tao chính là Ikki - Loài chim bất tử.

Số 10 chế giễu tôi: Ha ha, thôi đi, mày tưởng rằng mình oách lắm à, lúc mày treo lủng lẳng trên cao, mày đã sợ phát khiếp, bọn tao đều nhìn thấy hết. Xét cho cùng thì cặp sách của mọi người đã cứu mày. Nếu không thì mày đã chết lăn quay ra rồi, còn tao đây nuốt cả một viên bi to đùng mà chả chết, cho nên tao mới là Ikki - Loài chim bất tử. Vả lại tao quyết định rồi, tao cũng không bỏ Hyoga đâu, tao là một chiến binh lửa và băng, nên tao là Hyoga và Ikki - Phượng hoàng lửa bất tử.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi thấy niềm tin hoàn toàn sụp đổ, bởi tôi vẫn ngỡ mình là loài chim bất tử, sự tồn tại của mình là duy nhất và không giống ai khác, Thượng Đế sinh ra tôi trên cõi đời này nhất định là có một sự an bài, tôi cũng chả rõ cái sự an bài ấy là gì, nhưng chắc hẳn là Ngài đã trao cho tôi một sứ mệnh nào đó, vậy nên trước khi thực hiện được mục đích đời mình, tôi không thể nào chết được. Bất tử, đó là niềm tin mãnh liệt của tôi, bởi sợ đau nên tôi không thể liều mạng như lũ bạn được, nhưng tôi có một niềm tin vững chắc rằng mình bất tử. Sau này nhìn thấy trên phim hoạt hình, mới biết, hóa ra cái tên của tôi ứng với cách gọi Ikki - Loài chim bất tử. Chúng tôi có tất cả năm thằng, đều được phân chia rõ ràng, thằng lùn nhất là Seiya (Tinh Thỉ), thằng trông giống con gái nhất gọi là Shin (Thuấn), thằng suốt ngày bị ngã, trên người lúc nào cũng bôi đầy thuốc tím bọn tôi gọi nó là Shiryu (Tử Long), còn nhà thằng số 10 có tử lạnh đầu tiên trong nhóm, nó thường làm đá và gói vào túi bóng để ném bọn tôi, nên cả lũ gọi nó là Hyoga (Băng Hà). Hồi ấy tôi thấp cổ bé họng nhất, tất cả chỉ có bốn thánh đấu sĩ đồng, nên tôi chẳng có biệt hiệu gì cả, nhưng về sau bộ phim ấy đột nhiên lại xuất hiện Ikki (Nhất Huy) - Loài chim bất tử, tôi cực kỳ phấn khích, lý tưởng của tôi và nó lại không hên mà trùng, tôi lao như bay từ nhà này đến nhà khác thông báo với tất cả rằng, tôi chính là Ikki - Loài chim bất tử. Tôi vô cùng tự đắc với biệt hiệu này. Thế mà hôm nay, Hyoga đột nhiên lại quay ra nói, nó thích biệt hiệu của tôi, thậm chí vẫn giữ nguyên biệt hiệu cũ.

Vậy thì tôi là cái gì?

Trong suốt cuộc đời của mình, tôi rất hiếm khi có đủ dũng khí như vậy, bởi tôi cảm thấy như điểm tựa duy nhất của mình sắp bị lấy mất. Tôi túm chặt cổ áo số 10, định bụng sẽ dùng thứ âm thanh hùng hồn, đổng dạc nhất của mình mà nói với nó, từng câu từng chữ rằng: Tao mới chính là Ikki - Loài chim bất tử.

Thế nhưng, ngay khi tôi vừa túm được cổ áo nó, thì chả hiểu thế quái nào mà cúc áo của nó lại tuột hết, chiếc áo sơ mi phanh ra, nó kinh hoàng nhìn tôi, gió hè mơn man thổi làm những sợi tóc của nó bay bay, nó không hề đánh trả, nhưng tôi lại nhìn thấy Lưu Hồ Lan, tôi bỗng thấy hoảng hốt, nhìn khắp bốn phía, lũ kia cũng đang khiếp đảm nhìn tôi, tôi chợt nhớ ra ngày hôm qua nó đã liều chết với ông anh thời vụ, nó là người có uy, tôi có sao lại dám mạo phạm nó cơ chứ. Nhưng dù thế nào, tôi cũng nhất định phải nói ra những lời tâm huyết của mình.

Tôi buông số 10 ra, hét lên với nó: Tao không phải là Loài chim bất tử.

Đó là giây phút có tính chất quyết định nhất của đời tôi tính đến thời điểm ấy, vậy mà câu

thoại quan trọng đến thế tôi lại nói nhằm kích bản. Tôi đã hoàn toàn thất bại, và mất luôn cả biệt hiệu của mình. Đúng lúc đó, anh Đinh Đinh cười xe máy dừng ngay trước mặt tôi, vút một cái túi to xuống đất, tiếng rào rào vang lên, mấy trăm viên bi rơi vãi tứ tung. Chúng tôi lập tức vỗ tay ầm ầm. Anh Đinh Đinh nổ máy, hồ hởi nói với chúng tôi: Anh nói chuyện hộ em rồi, nó trả hết bi cho bọn em đấy. Các em chia nhau đi nhé. Nói xong chiếc xe bắt đầu nhả khói, chiếc áo sơ mi màu trắng của anh bay phần phật trong gió, lại còn vô cùng phóng khoáng đánh một vòng cung đẹp mắt rồi đi. Tôi bất ngờ bị anh ấy hút hồn. Tại thời điểm đó, chỉ có anh Đinh Đinh biết lái xe máy. Tôi ngẩn ngơ nhìn anh ấy khuất dần, còn lũ bạn tôi đang tranh nhau nhặt bi.

Số 10 đứng ra điều khiển cả lũ, nó vỗ ngực bảo tất cả là do sự dũng cảm của nó, hơn nữa lại là song Thánh đấu sĩ, thế nên nó được quyền chọn trước. Sau đó mới là đến bốn đứa tôi. Để công bằng, chúng tôi đếm hết số bi, tổng cộng bốn trăm bảy mươi hai viên, không ngờ ông anh ấy thắng bọn tôi nhiều thế. Số 10 chọn lấy một trăm năm mươi viên, tôi cũng chả nhớ mấy thằng kia chọn được bao nhiêu viên nữa, cuối cùng tôi được hơn ba mươi viên. Trong khi tôi nhớ rõ ràng rằng mình là đứa thua nhiều bi nhất.

Sau khi đứa nào về nhà đứa nấy cất bi, cả lũ lại tụ tập ở bãi đất trống bắt đầu một lượt mới. Cả lũ cùng nghĩ cách xem làm thế nào để thắng được bi của những đứa kia, tôi rất muốn thắng số 10, vì nó là thằng chọn bi đầu tiên, bi của nó mới và nhiều màu nhất. Lúc nó chuẩn bị bắn, tôi không thể ngờ được là nó lại lòi trong túi ra một viên bi to. Nó chậm rãi ngắm bắn viên bi của tôi, máu nóng trong người bất ngờ trào lên, không kịp suy nghĩ, tôi vồ ngay lấy viên bi của nó mà cho vào miệng nuốt. Số 10 vội vàng bóp cổ, lắc lắc đầu tôi và gào lên: Trả lại cho tao, trả lại cho tao, tao vừa lấy được nó ra mày đã nuốt rồi, trả lại cho tao mau lên.

Kể ra cũng lạ, viên bi ấy tôi chưa từng lấy được ra, vậy mà chúng nó cứ nghĩ rằng tôi giấu giếm, sau đó bốn thằng chúng nó đồng loạt bỏ phiếu không cho sử dụng những viên bi to nhỏ khác nhau nữa. Về sau, cùng với sự phát triển không ngừng của nền kinh tế thị trường, thị trấn nhỏ của chúng tôi cũng bắt đầu xuất hiện những viên bi to nhỏ. Tôi chỉ thắc mắc mãi, không biết viên bi kia biến đi đâu mất. Có lẽ nó nằm trong người tôi, hóa thành viên sỏi nhỏ của thời kỳ non trẻ nhất.

Vóc dáng của anh Đinh Đinh cân đối, không hề giống với mấy tên mọt sách, anh ấy thích chơi thể thao và luôn cởi trần. Trong tiết tháng năm trời đang dần chuyển sang oi bức, anh ấy bắt đầu mặc quần đùi cởi trần, tập xà trên cột ngang bóng rổ, anh ấy có thể đu được ba mươi cái, còn tôi được ba cái. Anh ấy dạy tôi làm thế nào để đu người lên cột bóng rổ, quay tròn trên không trung, và thế là cả một mùa hè của tôi đã trôi qua trên cột bóng rổ cùng anh Đinh Đinh, mồ hôi chảy ướt sũng phần bụng trên áo tôi. Có một lần anh Đinh Đinh thậm chí còn nhổ hẳn cột bóng đem dựng ra chỗ khác, và bảo tôi rằng cột bóng rổ đặt ở đây không được, ngày nào ngồi học cũng trông thấy nó khiến anh ấy phân tâm.

Tôi vẫn đinh ninh rằng, ngày hôm đó anh Đinh Đinh đã đi tìm ông anh thời vụ và nện cho hắn một trận. Nhưng sau này anh Đinh Đinh mới cho tôi biết, anh ấy chỉ đến tìm hắn nói chuyện thôi, anh bảo đánh nhau tất nhiên có thể giải quyết nhiều vấn đề, nhưng nói chuyện cũng có thể làm được như vậy. Tôi hỏi anh ấy: Tại sao anh không làm như phim chương Hồng Kông ấy, tóm cổ nện cho một trận toi bời?

Anh trầm ngâm hồi lâu, sau đó đặt tay lên vai tôi và bảo: Bởi vì sẽ đau lắm đấy.

Tôi gật đầu.

Anh Đinh Đinh bảo tôi, ở trường anh ấy là Chủ tịch Hội sinh viên, có những chuyện chỉ cần thương lượng với nhau là được, anh ấy có khả năng lãnh đạo. Anh Đinh Đinh còn cho tôi biết: Hôm ấy, anh đi tìm ông anh thời vụ, hỏi rõ lý do, vì người lớn như bọn anh, thì chẳng ai còn bắt bi nữa.

Tôi chăm chú nhìn anh Đinh Đinh, anh ấy gật đầu nói tiếp: Quả nhiên là vậy.

Tôi băn khoăn: Vậy tại sao anh ấy lại chơi bi với bọn em.

Anh Đinh Đinh nói: Vì nó muốn thắng bi, không chỉ chơi bi với bọn em, nó còn chơi với những đám trẻ khác nữa, nó đang muốn mua một cái máy ghi âm xịn.

Tôi gật gù: Ra vậy.

Anh Đinh Đinh gồng hai bắp tay vừa lên xà vừa nói: Anh bảo anh ấy, mày làm thế không được, như thế là bắt nạt trẻ con. Mày muốn máy ghi âm để làm gì? Nó bảo, nó muốn ghi một cái đĩa, rồi hát tặng cho một người bạn chưa từng gặp mặt.

Tôi nói: Thế thì anh ấy có thể đi mượn một cái mà.

Anh Đinh Đinh bảo tôi: Thực ra nó cũng muốn giữ làm của riêng để nghe, sau đó anh đưa nó đến nhà văn hóa, mượn của một người bạn.

Tôi ngạc nhiên: Chà, đến nhà văn hóa anh cũng có người quen cơ à?

Anh Đinh Đinh đáp khẽ: Một người bạn. Tôi hỏi: Anh thời vụ muốn ghi bài gì vậy?

Anh Đinh Đinh bảo: Nó muốn hát bài Duyên trần.

Tôi ngơ ngác hỏi: Duyên trần là cái gì vậy?

Anh Đinh Đinh nói: Bố mẹ em không xem bộ phim mới à? Bài hát chủ đề trong phim ấy.

Tôi gật gù: Vậy à.

Anh Đinh Đinh hắng giọng: Duyên trần như mộng, bao phen trắc trở, hoa rơi khắp chốn, một tấm thân tàn co mình trong gió lạnh, khi ngoảnh lại nhìn chẳng nắng hay mưa, đường dài đằng đẵng, gập ghềnh trắc trở nào phải do ta, biển người phiêu bạt, nếm thử nhân tình ngọt đắng ra sao, nhiệt tình nhiệt tâm, đổi lại là lạnh vắng cô liêu, biết bao chân tình rồi lại trở về với cô tịch, người trôi theo gió, lạc mình giữa hoa nở hoa tàn, mặc cho thế gian bể dâu thế nào...

Tôi ngắt lời anh Đinh Đinh, cười phá lên: Ha, ha ha ha ha ha, anh thời vụ cũng biết hát sao.

Tôi chưa ý thức được rằng, khoảnh khắc mà anh Đinh Đinh cất vang tiếng hát khi đó, cũng là lần đầu tiên tôi được nghe, vậy mà tôi lại ngắt lời một cách vô tư, nhưng anh Đinh Đinh cũng chỉ nhìn tôi rồi tiếp tục hát: Đường xa vạn dặm, gập ghềnh trắc trở nào phải do ta.

Tôi cất giọng hòa vào cùng anh: Đường xa vạn dặm, gập ghềnh trắc trở nào phải do ta.

Anh Đinh Đinh bảo tôi: Bài hát này đã cũ, vậy mà đến giờ vẫn giữ y nguyên cảm xúc.

Tôi gật gù tiếp lời: Đúng là rất có cảm xúc!

Anh Đinh Đinh đã đồng ý dạy tôi những động tác giả trong bóng đá vào kỳ nghỉ hè năm đó, anh nói tôi đá thật quá, quay bên trái là dẫn bóng bên trái, quay bên phải là dẫn bóng bên phải, cử động của tôi đã thông tin cho đối thủ hết rồi: Muốn đá bóng tốt, em phải biết khống chế bóng dưới chân mình, cần phải học các động tác giả, mắt em nhìn sang bên phải, cơ thể nghiêng sang phải, em duỗi chân phải, mọi người đều cho rằng em sẽ đá sang phải, đúng lúc ấy, chân trái của em tạo lực, đổi hướng chạy sang trái, em khiến cho mọi người đều mắc lừa, trong một trận đấu muốn lừa bóng qua đối thủ nhất định phải làm động tác giả. Đợi khi nào anh về sẽ dạy em cách làm động tác giả.

Mùa xuân đến, anh Đinh Đinh chuẩn bị xong xuôi hành lý, tay cầm vé tàu sang nhà tạm biệt tôi.

Tôi hỏi: Anh Đinh Đinh, anh đi miền Bắc hay miền Nam?

Anh đáp: Anh sẽ đến miền Bắc.

Tôi bảo: Oa, cho em đi với.

Anh bảo: Không được, em còn nhỏ quá.

Tôi nói: Em ngồi tàu hỏa không mất tiền mà.

Anh nói: Sao lại không, em lớn quá rồi.

Tôi hỏi: Anh Đinh Đinh, anh đi làm gì thế?

Anh đáp: Anh đi nói chuyện với họ.

Tôi hỏi: Anh nói chuyện với ai vậy?

Anh Đinh Đinh nở nụ cười trên khóe miệng, háo hức trả lời: Với thế giới này.

Tôi reo lên một cách thích thú: Ôi chao.

Nếu anh Đinh Đinh còn sống, chắc bây giờ tầm 38 tuổi? 39 tuổi? Hay 40 tuổi rồi nhỉ? Tôi cũng không còn nhớ rõ. Na Na đã mua xong hai túi đồ ăn to tướng và đang tiến về phía tôi. Chưa được mấy bước, cô nàng vịn ngay vào thùng rác nôn ọe. Tôi vội vã mở cửa bước xuống, đúng lúc đụng ngay một ông lão đang vác theo một bình gas bước đến từ phía bên đường. Tôi chẳng thềm dừng lại, hối hả chạy sang. Ông lão quát lớn: Này cậu kia, đứng lại, đâm vào người khác lại bỏ chạy thế hả?

Tôi lập tức đứng lại. Những người xung quanh giật mình, đổ dồn ánh mắt nhìn tôi. Tôi quay lại bước về phía ông lão, ân cần hỏi thăm: Ông có sao không?

Ông lão tức giận hầm hè, chỉ vào mặt tôi nói: Có chuyện gì hay không, giờ chưa biết được.

Mấy người xung quanh bước đến nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi quay sang nói bằng giọng địa phương: Ông có sao không, cử động xem nào, nhanh cử động xem nào, nhân lúc người ta

đang còn ở đây, chỗ nào đau phải nói ngay, đợi người ta chạy mất mới thấy khó chịu thì đúng là đen đủi.

Ông lão cử động đôi chân, xoay xoay cánh tay, nói: Tay tôi thấy hơi đau.

Tôi nhìn sang phía bên đường, Na Na đang không ngừng nôn ọe, nước mắt lưng tròng nhìn tôi xua xua tay, tôi vội vàng rút ra tờ một trăm tệ, nhét vào tay ông lão, nói: Ông à, bạn cháu đang ốm, cháu phải sang xách đồ giúp cô ấy, ông xem thế nào đi mua ít thuốc bổ mà uống, cháu xin lỗi nhiều.

Nhét tiền vào tay ông lão xong tôi liền chạy đi. Ông lão chẳng nói thêm gì nữa, cầm lấy tờ tiền gấp vuông vắn, rồi cẩn thận cho vào túi áo và tiếp tục đẩy bình ga chậm rãi tiến về phía trước. Tôi nhìn theo thấy cách đó khoảng mấy mét, thấp thoáng một cái nhà máy lẩn khuất trong vùng tiếp giáp của bóng tối đen sẫm và ánh đèn màu vàng cam, nơi đó đang dựng hai chiếc bình lớn, chắc là ông lão vừa đổi gas mang về nhà. Tôi vỗ nhẹ vào lưng Na Na, Na Na gất gỏng: Anh đừng vỗ nữa, càng vỗ em càng buồn nôn.

Tôi nói: Trên ti vi họ cũng hay làm thế mà Na Na.

Na Na rút ra chiếc khăn giấy, lau khô miệng rồi nói: Lên xe đi.

Tôi liếc mắt nhìn cái gã đang cời trần kia, hẳn ta không hề có khí chất của anh Đinh Đinh, hẳn ta chỉ là một kẻ lưu manh quanh quẩn ở quầy bi-a lộ thiên này, nhưng cảnh tượng nhảy lên bàn bi-a mà nói chuyện của hắn thì giống những việc mà anh Đinh Đinh có thể sẽ làm. Tôi của lúc đó đã lớn hơn rất nhiều so với thời điểm của anh Đinh Đinh, nhưng sao tôi vẫn luôn cảm thấy mình chẳng được như anh. Anh ấy đeo hành lý trên vai, chỉ để lại mấy câu rồi rời đi, còn tôi muốn bước đến tận cuối đường lại phải chuẩn bị những bốn năm trời, mỗi lần đều viện cớ, nếu không phải vì sợ xe hỏng, thì cũng lo lắng mình chuẩn bị chưa tốt, cũng vẫn chỉ là con đường dài 5.476 km. Tôi cúi xuống nhìn lịch trình của mình, vậy là đã đi được hơn 500 km rồi. Thế nhưng, đang bị bao quanh bởi bóng tối của tỉnh nào đây, tôi cũng chẳng biết. Tôi chỉ nhớ lần đầu tiên tôi lái xe được 300 km, sau đó dừng lại mấy tháng trời. Vì thời điểm đón bạn tôi vẫn chưa đến, ngày ra tù của nó đã bị dời lại. Lần này có lẽ mới là một chuyến hành trình thực sự.

Na Na ngồi trong xe, nói: Ở đây nhộn nhịp quá, anh đi về phía trước xem sao.

Tôi gật đầu: Được. Rồi chậm rãi bẻ lái rẽ sang tay trái, nhưng đi chưa đầy một mét, lại một ông già va phải gương chiếu hậu xe tôi.

Không được đi, anh kia.

Ông lão hét ầm lên. Tôi thò đầu ra ngoài nhìn, lại một ông già khác. Ông này chỉ thẳng vào mặt tôi mà chửi bới: Thanh niên các anh bây giờ thật không biết trước sau, lái xe đâm phải người ta mà không biết đường xuống xe.

Na Na hỏi tôi: Sao vậy?

Tôi nói: Không sao đâu Na Na. Em đừng xuống.

Tôi nhảy xuống xe, nhanh chóng mở ví, lại rút ra tờ 100 tệ mới coóng, dúi vào tay ông già,

rồi nhẹ nhàng bảo: Bác à, thôi bác đừng nói nữa, bác chịu khó mua thuốc tắm bổ thêm nhé.

1988 bò từng bước trong đêm tối, Na Na hỏi tôi: Anh vừa mất 100 tệ à?

Tôi bảo: Anh mất 200 tệ rồi.

Na Na nói: Em cho anh biết nhé, em mà đã cãi nhau thì là cao thủ số một.

Cuối cùng tôi cũng đã bắt được một kênh âm nhạc. Chương trình đang phát bài Tương lai của anh không phải giấc mơ do Trương Vũ Sinh thể hiện. Tôi thở dài, nói: Na Na, thôi bỏ đi, không cần phải đôi co như thế, chỉ là 100 đồng thôi, dẫu sao người ta cũng già rồi, em đi cãi nhau với người già, dù thế nào em cũng chỉ thiệt thân thôi.

Na Na ngồi trên ghế xăn tay áo nói: Còn em là phụ nữ mang thai.

Tôi bật cười: Em và người ta dẫu sao cũng cùng cấp bậc. Nói cho anh nghe, trước khi làm nghề này, em làm gì?

Na Na bóc một túi khoai tây chiên, thản nhiên trả lời: Học sinh.

Tôi bảo: Ừ, chỉ tiếc là em làm xong nghề này mới chuyển sang nghề kia, nếu kiêm cả hai cùng lúc, thì có khi là em kiếm được nhiều hơn nữa đấy.

Na Na rõ ràng không hiểu ý tôi lắm, cô ấy cầm một miếng khoai nhét vào miệng tôi, hỏi: Vậy anh làm nghề gì?

Tôi im lặng không nói, nhìn về phía trước.

Na Na đột nhiên vén áo tôi lên. Tôi hơi thu người về phía sau, nói: Em bắt đầu nổi hứng à?

Na Na nói: Em xem có phải anh mặc thường phục hay không?

Tôi hỏi: Sao em biết được?

Na Na đáp: Nhìn thắt lưng thì biết thôi, bọn em thường kháo nhau, cảnh sát khi mặc thường phục, thông thường vẫn phải dùng thắt lưng của ngành.

Tôi nói: Vậy em nhìn cho kỹ xem anh có mặc thường phục không?

Na Na bảo: Anh thì không, nhưng lỡ anh có mặc thường phục thật, thì em cũng chẳng còn gì cả, chẳng có lý do gì để anh theo dõi em. Em đói rồi.

Tôi hỏi: Sao lại đã đói rồi?

Na Na đáp: Phụ nữ có thai đều thế cả, đều rất nhanh đói, anh không biết à?

Tôi bảo: Anh không biết.

Dọc đường quốc lộ thấp thoáng một con hẻm, Na Na nhìn thấy tiệm mì Lan Châu. Tắm biển hiệu còn khá mới, khách khứa ra vào tấp nập, từ đằng xa đã có thể trông thấy, cả quán có bốn cái bàn đều đã chật kín, mấy chiếc bàn được kê thêm có vẻ cũng sắp lấn vạch ngăn cách. Na Na gọi một bát mì, thêm hai tệ thịt bò, đặc biệt còn yêu cầu phục vụ bàn mang đến một chai coca-cola. Nhưng chưa được mấy miếng, cô nàng quay sang nhìn tôi một cách đáng thương, nói: Em

no rồi. Lúc này bát bún bò của tôi còn chưa được bung lên, tôi trách móc: Em sao thế, bảo đói lắm cơ mà.

Cô ấy lôi từ trong túi ra một cuốn sách, bên trong toàn là những ký hiệu hình tam giác, rồi thành thạo giở đến một trang, đọc: Phụ nữ mang thai nên ăn thành nhiều bữa.

Tôi giật lấy cuốn sách của cô ấy, tiêu đề là Cẩm nang mang thai, nhưng chỉ mỏng dính bằng một cuốn sổ tay tuyên truyền sinh đẻ có kế hoạch, tôi hỏi: Sao có mấy trang thế này, trước anh nhìn thấy ở nhà bạn anh, toàn dày cộp như quyển từ điển ấy.

Na Na giải thích: À, có loại dày như thế, nhưng đây là bản tóm tắt, em mua ở vỉa hè đấy.

Tôi trả lại cô ấy, hỏi: Sách lậu hả?

Na Na gật đầu, phân trần: Nhưng nội dung rất đáng tin cậy, em còn mang đến tận hiệu sách để đối chiếu cơ. Nó lược bớt phần nguồn gốc của thai nhi, quá trình hình thành thai nhi, và sinh mệnh...

Tôi cắt ngang lời cô ấy, hỏi lại: Thế trong sách của em nói những gì?

Na Na bảo: Quyển sách này khá hữu ích, nó dạy người mẹ khi mang thai cần chú ý những điều gì, ví dụ như...

Na Na tiện tay lật đến một trang, đọc to: Thời kỳ mang thai thực ra vẫn có thể sinh hoạt tình dục được, nhưng phải chú ý tư thế... Thật ngại quá... giở một cái lại đến trang này luôn, thực ra em không có ý đó, em còn chưa đọc đến trang ấy, đấy là nói đến tháng thứ Tư, em mới ở tháng thứ hai...

Tôi nói: Ồ, em đọc được hết cuốn này sao? Thuộc tất cả các mặt chữ chứ?

Nói xong, cả hai chúng tôi đều im lặng một hồi lâu.

Bát bún bò của tôi xuất hiện rất đúng lúc. Tôi chẳng bận tâm nóng nguội thế nào, cầm đầu ăn lấy ăn để.

Na Na thấp giọng nói: Thực ra thì em cũng biết, cũng... đọc được hết, cơ bản thì đều biết.

Tôi giả bộ thản nhiên đáp: Ừ, không sao, Na Na, anh chỉ đùa thôi, đừng bận tâm nhé. Cái gì ấy nhỉ, à, em mau liên lạc với ông khách thứ hai của em đi, nếu không sẽ không đủ tiền sinh con đâu.

Na Na rút từ trong túi ra chiếc điện thoại, cảm ứng nhấp nháy sáng liên hồi, tìm phần danh bạ, trước khi chuẩn bị gọi còn liếc nhìn tôi, tôi nhẹ nhàng động viên: Không sao đâu, em gọi đi, nếu không xa anh đưa em đi tìm hắc.

Na Na nhìn cái điện thoại hồi lâu rồi lại nhét vào túi.

Tôi bảo: Em sợ gì chứ.

Na Na bảo: Không phải em sợ.

Tôi nói: Anh bị phạt hết tiền rồi, em mau đi tìm một ai có thể dựa dẫm được, mau gọi đi.

Na Na bảo: Không, không, em không thể gọi.

Tôi sốt ruột hỏi: Tại sao em không thể gọi? Na Na trả lời: Người đàn ông này không được, em không thể biến hắn ta trở thành cha của đứa trẻ, hắn sẽ dạy con những điều xấu xa.

Tôi đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn, nói: Em nghĩ xa xôi như thế làm gì, tìm một nơi nào để mình gửi thân đã rồi hãy tính, mau gọi đi.

Na Na càng trở nên cố chấp, nắm chặt điện thoại trong tay, quả quyết: Không được.

Tôi đẩy bát bún bò ra xa, đổi sang chỗ ngồi đối diện với Na Na, nhìn thẳng vào cô ấy và nói một cách nghiêm túc: Na Na, em phải nghĩ như thế này, nếu em không có tiền, ngay đến chỗ trọ cũng không có mà ở đâu, em có quay về khu Tam giác vàng, thì cũng là bước ra từ đồn cảnh sát, hồ sơ vụ án của em vẫn còn ở đó, má mì cũng chẳng cần em nữa. Em sẽ đi làm thuê, nhưng việc gì em cũng chả biết làm, hơn nữa...

Phần 3

Tôi vớ lấy cuốn Cẩm nang mang thai, giở đến mục những điều cần chú ý vào tháng thứ ba, câu đầu tiên là: ‘Trong tháng này thai phụ rất dễ sảy thai, hơn nữa sẽ cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ.’ Tôi cứ ngâm nga đọc đúng những gì viết trong sách, rồi tiếp tục tấn công: Em cũng không thể tìm được công việc gì cả. Cách đơn giản nhất bây giờ là kiếm một người đàn ông. Anh không thể chịu trách nhiệm về em, vì anh còn phải đi tiếp con đường của mình. Người đàn ông bình thường cũng sẽ không chịu trách nhiệm với em đâu, vì em đang mang thai, tốt nhất là em nên đi tìm bố của đứa trẻ, dù gì chẳng nữa người ta cũng phải có trách nhiệm với em, em cũng cần một chút tiền, nếu không em có thể nói với hắn ta, nếu cần thiết có thể xông thẳng đến cơ quan của hắn, hoặc nói với vợ của hắn, miễn sao có tiền nuôi con là được rồi. Mặc cho gã đó có là cầm thú, không muốn chu cấp hoặc muốn rũ sạch mối quan hệ với em, em vẫn có thể giả vờ nhượng bộ nói với gã rằng, vậy anh định vứt bỏ đứa con này sao, nhưng anh cũng phải chu cấp cho em tiền để sinh đứa bé này ra chứ, em sẽ...

Na Na cắt ngang lời tôi, nói: Chưa đủ.

Tôi bảo: Dù là chưa đủ, nhưng cũng đỡ được phần nào. Na Na, em nghe lời anh đi, nhìn anh này, em hãy nghe...

Trong khi tôi đang hùng hồn diễn thuyết, thì bà chủ quán từ đâu chạy đến ngắt lời tôi: Ăn xong thì trả tiền rồi đi, vẫn còn khách đang đợi đấy.

Tôi lấy ra mười lăm tệ đặt lên bàn, sau đó đỡ Na Na dậy tiến về phía 1988. Bên cạnh đó có hai hiệu giày rất lớn, một hiệu thì treo biển: Giảm giá hết cỡ, 29 tệ một đôi giày da bò, hiệu bên kia treo: Hàng xuất dư xịn, hai đôi tông năm tệ, cả hai hiệu giày này nhìn là biết có quan hệ mật thiết với nhau, ngay cửa chính dựng một bộ loa rôm, một bên đang phát bài hát của Trương Quốc Vinh^[7], bên kia thì mở nhạc của Đàm Vĩnh Luân^[8]. Chúng tôi chui vào 1988, đóng cửa xe lại, nhưng chẳng cách âm được gì. Na Na nói: Lùi xe lại đi anh.

[7] Trương Quốc Vinh (12/9/1956 - 1/4/2003) là một diễn viên, ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Hồng Kông. Không chỉ sở hữu một sự nghiệp âm nhạc và điện ảnh thành công rực rỡ, Trương Quốc Vinh còn được biết đến như một trong những ngôi sao được yêu thích và có ảnh hưởng nhất tại châu Á.

[8] Đàm Vĩnh Luân, khán thính giả Việt Nam quen gọi là Đàm Vĩnh Luân, là một diễn viên, ca sĩ, nhà phát hành nhạc của Hồng Kông. Trong thập niên 1980, Đàm Vĩnh Luân nổi tiếng với những bản ballad tình ca lãng mạn với thể loại đương đại.

Tôi hỏi: Sao vậy?

Na Na bảo: Em không thích Đàm Vĩnh Luân, nên không muốn đứng trước cửa hàng giày đó.

Tôi khởi động xe, lùi lại phía sau khoảng hai mươi mét, chậm chậm tiến vào phạm vi hiệu giày của Trương Quốc Vinh.

Tôi kéo mạnh tay phanh, nghiêng người quay sang Na Na nói bằng một giọng rất chân thành: Na Na, em nghe anh đi, nhìn anh này, em phải nhớ kỹ, em...

Mụ chủ hiệu giày đập tay vào cửa kính xe tôi, gào tướng lên: Anh không được đỗ xe ở đây,

chấn ngang trước cửa hàng tôi thế này, buôn bán làm ăn gì nữa chứ.

Tôi lại phải kìm nén cảm xúc của mình xuống, ngó ra hỏi bà chủ: Trên đường này có chỗ nào đỗ xe được không?

Bà chủ chỉ tay nói: Đi đến phía trước khoảng hai mươi mét.

Na Na bảo tôi: Đi thôi, không đỗ lại nữa, chúng ta lên đường thôi.

Tôi bẻ bánh lái, quay xe rẽ ra khỏi con phố náo nhiệt này, tiến vào đường quốc lộ gồ ghề, mấp mô. Phía đối diện là một cây xăng rất lớn. Vừa đi qua nơi phồn hoa nhộn nhịp, phía trước mắt tôi giờ là bóng tối mù mịt nuốt gọn con đường trải dài hun hút, tôi vốn chẳng mong mang theo những thứ mình không có tí cảm giác xúc gì, đặc biệt lại là một người phụ nữ mang thai, cùng tiến vào chạng đường tối tăm, nhưng tôi cũng không có cách nào bỏ cô ấy lại mảnh đất phồn hoa đó. Tôi đã biến cô ấy trở thành một người bạn đồng hành trong chuyến hành trình của mình, một người mẹ đáng thương, thế nhưng tôi lại chẳng phải là ông bố đáng kính không dùng bao cao su hôm ấy, vậy nên tôi buộc phải tìm một nơi thích hợp cho cô nàng xuống. Tôi sẽ giả bộ với Na Na đó là việc vô tình xảy ra.

Tôi bảo Na Na: Nghe anh nói này, em hãy đi tìm người đàn ông đó, bây giờ gọi điện đi, anh cũng sẽ đưa em ít tiền, dồn vào chắc là cũng đủ tiền để sinh con, rồi tìm cách mượn thêm ít nữa, tạm thời nuôi đứa bé trong mấy tháng đầu, sau đó hãy về quê, đến lúc đó cha mẹ em nhất định sẽ nhận, người già mà đều thích trẻ con thôi.

Na Na cương quyết nói: Em không về, em cũng không cần tiền của anh.

Tôi bảo: Vậy em sẽ nuôi đứa con này bằng cách nào? Em lấy đâu ra tiền để dạy dỗ nó?

Na Na nói: Vẫn tiếp tục đi bán thân.

Tôi hỏi: Vậy còn tương lai của đứa trẻ này em tính sao?

Na Na nói: Không cho nó đi bán thân nữa.

Tôi hỏi lại: Nếu là con trai thì sao?

Na Na trả lời một cách ngây thơ: Em sẽ cho nó xuất ngoại.

Tôi hỏi: Em có năng lực gì mà đòi đưa con ra nước ngoài?

Na Na đáp: Em đã nói với anh rồi đó thôi, em vẫn có thể làm nghề này đến năm 40 tuổi.

Tôi bảo: Na Na, không phải anh nói em, nhưng nếu chỉ dựa vào nhan sắc của mình để bán đi thì cuộc sống chẳng có tiền đồ gì cả, em chỉ có thể nhận được hai ba trăm tệ mỗi lần, đã thế lại không ổn định, những tiệm mát xa lớn chắc chắn chả tuyển em, đứng đường thì không an toàn, vào tiệm cắt tóc cũng chẳng có giá. Anh khuyên em nên đi học đánh máy, có thể làm thư ký cho một ông sếp chẳng hạn hoặc làm nhân viên văn phòng trong một cơ quan nào đó.

Na Na quay sang hỏi tôi: Anh có mối quan hệ nào không?

Tôi bảo: Anh không, nhưng em cứ thử xem.

Na Na cười nói: Anh không biết thật hay giả vờ không biết đấy, thiên hạ có bao nhiêu người biết đánh máy, không có quan hệ thì còn lâu mới vào được các cơ quan, đơn vị. Anh yên tâm đi, em cũng để dành được một chút tiền, em sẽ tự mở một cửa hàng cắt tóc mát xa làm đẹp, bên ngoài thì cắt tóc, bên trong thì phục vụ đặc biệt, em sẽ đi kiếm thêm mấy người chị em nữa còn em sẽ rút lui, tập trung vào công tác quản lý thôi.

Tôi cũng cười, nhắc lại lời cô ấy: Tập trung vào công tác quản lý, rất tốt.

Na Na nghiêm túc vạch kế hoạch cho cuộc đời mình: Cửa hàng của em, nếu có khoảng năm sáu thợ, một năm em sẽ dành ra được trăm nghìn tệ. Na Na dang rộng hai cánh tay, dùng tất cả các ngón tay để tính toán, đoạn tiếp lời: Như thế, nếu là con gái, em sẽ nuôi dưỡng nó cẩn thận, biến nó thành công chúa.

Tôi nhin không nổi chêm vào: Nàng công chúa trong ổ mại dâm à?

Na Na rõ ràng là đang rất phấn chấn, nói liền một mạch: Tất nhiên là em không để con mình biết được công việc của em rồi. Em sẽ biến nó trở thành một cô bé xinh đẹp, được học trong một ngôi trường tốt, học piano từ tiểu học và nhất định phải lấy một người chồng tốt. Em đã gặp vô số đàn ông rồi, nên nhìn người rất chuẩn, nhất định em sẽ giúp con em có một lựa chọn tốt nhất. Nếu là con trai, em sẽ cho nó ra nước ngoài, nếu không sang được Mỹ, Pháp gì đó, thì cho sang các nước láng giềng cũng được, ví dụ như Triều Tiên chẳng hạn.

Tôi bất giác quay sang nhìn cô ấy một cách rất kỳ quặc.

Khi phụ nữ tưởng tượng về viễn cảnh tương lai thì lúc nào cũng đặc biệt hoan hỉ, từ đầu đến cuối Na Na liên thoảng không ngừng, bảo tôi: Đến lúc đó, khi đã được đào tạo chuyên sâu ở Triều Tiên trở về, học được rất nhiều tri thức của các nước tiên tiến trên thế giới, chắc chắn nó sẽ tìm được một công việc tốt, biết đâu còn có thể làm viên chức nhà nước, nếu được làm quan gì gì đó thì quá tốt, không biết các trường đại học ở Triều Tiên có tốt không nữa, chẳng biết đi du học Triều Tiên trở về làm viên chức nhà nước có hợp không nhỉ...

Tôi phụ họa: Rất phù hợp.

Na Na nhận được sự đồng tình, vui mừng hơn hở: Thế thì tốt quá rồi. Nếu không trở thành viên chức nhà nước được, thì cũng có thể kinh doanh buôn bán cái gì đó, vì thế em cũng nên dành dụm một ít tiền, một khi nó mà đi lấy vợ thì cũng phiền đấy, nếu chưa mua được nhà, thì phải lấy vợ ngoại tỉnh, có điều cũng không cần phải lo lắng, vì ở chỗ bọn em, vốn cũng đều là dân ngoại tỉnh, nói không chừng lấy một người ở ngoại tỉnh, lại đúng là người quê em. Nhưng quê em cũng chẳng có gì tốt, hoang vu hẻo lánh, nếu lấy được vợ có hộ khẩu thành phố là tốt nhất, ở Thượng Hải, Bắc Kinh chẳng hạn, nếu được như thế thì em vui chết mất, biết đâu nó còn lấy được vợ ngoại quốc, lấy vợ Triều Tiên, như thế thực quá xuất sắc, hay là lấy vợ Mỹ, ha ha ha ha...

Tôi cũng phá lên cười với cô ấy: Ha ha ha ha ha.

Bỗng nhiên Na Na im lặng, chùng giọng xuống: Thế nhưng, em để dành lâu như thế rồi mà mới được có 2 vạn tệ, anh biết không, có nhiều kẻ đúng thật là biến thái, có tên muốn xem em nhảy, mà đã nhảy thì bắt nhảy hàng tiếng đồng hồ, rất nhiều ông khách uống say rồi, có muốn làm gì cũng không làm được, có những thằng cha nhất định bắt em phải nói những lời hạ lưu

bắn thủ, lại có tên muốn hôn vào môi, nói muốn thám hiểm khắp cơ thể em. Còn những thằng đang chơi giữa chừng, lại bắt em xoay người, và đúng lúc em xoay người lại, gã lén vút bao cao su đi, mãi sau em mới phát hiện ra, em luôn cẩn thận, nếu không dùng bao, em phải kiểm tra hẳn kỹ lưỡng, thấy không vấn đề gì mới được. Nhưng cuối cùng em vẫn dính bệnh, anh đừng lo lắng, nghe em nói xong đi, em cứ cảm thấy trong người có gì đó không ổn, thế là em đi khám khắp nơi, anh không biết chứ em đã nhìn thấy cột điện của cả cái phố huyện này rồi, so sánh hết phòng khám này tới bệnh viện khác, cuối cùng quyết định đến cái phòng khám ấy, được biết là có kỹ thuật tốt nhất. Em vừa tới khám, phát hiện ra một đồng bệnh, nào là sùi mào gà, mụn rộp, giang mai, bệnh lậu đều có cả, khiến em sợ phát khiếp, bác sĩ nói nhất định phải chữa trị cẩn thận, nếu không sẽ gây ung thư cổ tử cung, một khi đã bị ung thư cổ tử cung rồi thì không thể sinh đẻ được nữa, lúc ấy em chết khiếp. Bác sĩ bảo, bệnh viện của họ mới nhập về máy chữa trị bằng tia hồng ngoại, phát ra cái thứ ánh sáng màu đỏ, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt quy trình chữa trị, mỗi lần trị liệu mất khoảng nửa tiếng đồng hồ, mỗi đợt trị liệu là mười lần, một lần mất 580 tệ, em cũng đã đi chiếu chụp rồi. Lúc ấy em cảm thấy rất khó chịu, em sợ hại đến cả người khác, nửa tháng trời em không tiếp khách, cứ mỗi buổi chiều em lại tranh thủ nửa tiếng đi trị liệu, sau mỗi liệu trình lại là một lần thử máu, bác sĩ nói ngăn chặn được rồi, nhưng vì trong người em có quá nhiều bệnh, chỉ có hai bệnh đã ổn là giang mai và sùi mào gà, còn mụn rộp và bệnh lậu vẫn chưa khỏi hẳn, cần tiếp tục thêm một đợt trị liệu nữa, đợt trị liệu lần này vẫn tiếp tục phương pháp chiếu tia hồng ngoại, còn phải tiếp nước, lần nào cũng phải tiếp thêm natri clorua hay natri xyanua^[9] gì gì đó, lần nào cũng phải truyền...

[9] Natri xyanua, công thức hóa học: NaCN, là một hợp chất hóa học cực độc.

Tôi lại cắt ngang lời cô ấy, bảo: Natri clorua, chính là nước muối sinh lý đấy, nếu thực sự lần nào em cũng tiếp thêm natri xyanua thì...

Na Na càng nói càng giận, bảo: Đúng vậy, chính là nước muối sinh lý, em bảo bác sĩ có thể chỉ chụp chiếu năm lần nữa thôi được không, tiền trong thẻ của tôi chẳng còn nhiều đâu. Bác sĩ bảo, không thể chiếu năm lần được, không đủ liều bệnh rất dễ tái phát. Ông ta hỏi trong thẻ của em có bao nhiêu tiền, em bảo đủ thì đủ, nhưng em còn phải sống nữa, bác sĩ chỉ trích em gay gắt rằng, sống qua ngày còn quan trọng hơn cả sức khỏe của mình ư, còn bảo em đã bị dính bệnh này tức là do đời sống tình dục không lành mạnh, muốn em phải đưa tất cả bạn trai đến trị liệu. Em nói dối ông ta rằng, bạn trai em đi nước ngoài rồi. Bác sĩ quả quyết rằng nhất định là do bạn trai ở nước ngoài quan hệ bừa bãi lãng nhãng, rồi mới truyền nhiễm cho em như thế. Nhưng quan trọng hơn là em nên tự chú ý đến sức khỏe của chính mình, nếu bệnh chưa được chữa chạy, sau này không có khả năng sinh con được nữa đâu. Em vừa nghe đến việc ảnh hưởng đến con cái, ngay lập tức ký tên vào quyết định chữa trị. Sau hai đợt trị liệu, bác sĩ bảo bệnh tình của em cũng ổn hơn nhiều rồi. Nhưng em vẫn cảm thấy trong người có gì đó bất ổn, bác sĩ bảo đó là vì tác dụng của tia hồng ngoại quá mạnh, dẫn đến vi khuẩn có lợi cũng đồng thời bị chết, nên môi trường trong âm đạo có chút mất cân bằng, nhưng hệ thống miễn dịch trong người sẽ nhanh chóng giúp em hồi phục, em nói vậy thì được, cảm ơn bác sĩ nhé. Bác sĩ còn kê cho em cả thuốc đặt âm đạo nữa, em hỏi, thuốc đó chẳng phải là chữa phù nề sao? Bác sĩ bảo thuốc đó là để chống nhiễm trùng, lúc nào thấy ngứa thì bôi, còn hiện tại cơ thể em đã không còn bệnh tình gì nữa. Em vui lắm, hôm đó khi em ra về đã muộn lắm rồi, em là bệnh nhân cuối cùng, bác sĩ sắp xếp lại giấy tờ, tháo khẩu trang y tế, thì ôi thôi, mẹ kiếp, chính là cái thằng khốn nạn nhân lúc em xoay người mà tháo bao cao su ra, đồ cầm thú, đúng là cầm thú, đến cả đàn bà quan hệ với nó mà nó còn chả nhận ra, chả lẽ trông em lại dễ quên như thế à. Em tức đến phát điên, lúc đó em quay ra chửi bới hẳn một trận, yêu cầu hẳn phải bồi thường tiền thuốc thang, thằng bác sĩ khốn kiếp đó bảo không thể được, còn bảo à hẳn nhớ ra rồi, hóa ra

hắn cũng bị dính bệnh là do em truyền cho. Em nói: Không thể như thế được, từ trước đến nay em đều dùng bao. Hắn bảo em: Lũ gái điếm bọn cô cứ có tiền thì có gì mà không dám làm chứ, đã thế lại còn chẳng bao giờ chịu vệ sinh sạch sẽ. Em cãi lại: Cái quái gì chứ, tôi luôn rất sạch sẽ. Hắn nói hắn chưa đòi em tiền chữa trị đã là may mắn cho em lắm rồi, bản thân hắn cũng phải dùng phương pháp điều trị bằng tia hồng ngoại quái quỷ gì ấy để chữa bệnh, nghe xong em ba máu sáu cơn đập một phát nát tươm cái máy chiếu chụp khỉ gió ấy, đập xong em nghĩ bụng, thôi chết cha rồi, nếu thằng bác sĩ khốn kiếp mà lu loa lên rằng em đã truyền bệnh cho nó, trong khi đó em lại chả có bằng chứng gì, đã thế nghề nghiệp lại thuộc trong top những nghề phạm pháp, chắc chắn chưa kịp mở miệng ra cãi đã bị gô cổ đi từ lúc nào rồi, như thế thì xong đời. Vậy là sau khi đập tan nát máy điều trị phụ khoa, em quay sang nói với thằng khốn ấy: Coi như xong, tôi không tính toán gì nữa. Thằng khốn kia tóm cổ em lại bắt đền, nói cái máy trị liệu bằng tia hồng ngoại này giá những hơn tám mươi vạn, bây giờ em đã làm hỏng nó rồi, em liếc nhìn, đúng là em đã làm hỏng nó hoàn toàn rồi, trên sàn chỉ còn đồng nát vụn chổng chơ vỡ nát. Vừa nghe đến số tiền hơn tám mươi vạn, em ngay lập tức trở nên bình tĩnh, nghĩ bụng đằng nào cũng chẳng đền nổi, để xem bọn chúng làm gì được em, nếu là tám mươi tệ thì chắc em đã đứng ngồi không yên. Em đã nghĩ kỹ rồi, đến khi đó em sẽ tố cáo hắn cưỡng hiếp em. Vậy là em bình tĩnh trở lại, thả lỏng người, cúi xuống nhặt cái cổng phát tia hồng ngoại, em nhìn chăm chú, cơn tức giận đã biến mất, sau khi tấm ốp bị vỡ, bên trong lộ ra một bóng đèn nhỏ màu hồng đào, chết tiệt cái bóng đèn này nhìn quen lắm, trước em làm ở tiệm cắt tóc gội đầu, toàn treo loại bóng này, em còn tự tay vặn mấy quả, mấy quả bóng này có bị đốt thành tro em cũng nhìn ra. Càng nghĩ càng điên tiết, em phải trả những hơn một vạn để được chiếu thứ ánh sáng của bóng đèn này trong cả tháng trời.

Khi ấy em bỗng nhiên bật cười thành tiếng. Đúng lúc đó trên đài lại đang phát sóng chương trình quảng cáo của bệnh viện này:

Bệnh viện phụ nữ Huệ Tâm, bệnh viện phụ nữ Huệ Tâm, phương pháp chữa trị đặc biệt, chuyên trị các bệnh phụ khoa khó chẩn đoán, bảo đảm tỷ lệ khỏi bệnh đạt 100%. Đội ngũ y bác sĩ đông đảo, trang thiết bị tiên tiến, bảo mật quyền riêng tư, đảm bảo bệnh của bạn sẽ hoàn toàn được chữa khỏi. Bệnh viện phụ nữ Huệ Tâm mới nhập về máy trị liệu bằng tia hồng ngoại từ Singapore, không cần dùng dao, không cần thuốc bôi, không để lại sẹo, trả lại vẻ thanh xuân và tươi trẻ cho bạn.

Sau khi kết thúc đoạn quảng cáo, chương trình còn phát ca khúc Dâng hiến của Tô Nhuế, Đường dài nguyện dâng hiến cho phương xa, hoa hồng nguyện dâng cho tình yêu, em lấy thứ gì dâng hiến cho anh đây, người yêu của em...

Tôi hỏi: Na Na, em được chiếu chụp cả tháng trời có phải bằng cái máy trị bệnh phụ khoa bằng tia hồng ngoại nhập từ Singapore về đó không?

Na Na ngay tức khắc tháo dây an toàn đứng hẳn lên ghế, chỉ thẳng vào cái đài cát-sét nói: Chính là nó, chính là nó đấy, đồ lừa đảo, em phải cho mọi người biết mới được.

Nói đoạn, Na Na tức khắc lôi điện thoại ra, bấm gọi 110. Sau khi nói chuyện một hồi lâu, tôi quay sang hỏi: 110 bảo sao?

Na Na đáp: 110 bảo là, họ đã ghi lại rồi, nhưng vấn đề thế này thuộc Bộ Công thương quản lý,

vấn đề này thuộc về tranh chấp quyền lợi của người tiêu dùng. Nhưng anh không thấy thế là lừa đảo sao?

Tôi xoa xoa đầu Na Na, bảo: Na Na à, em thật thà quá.

Na Na trầm ngâm hồi lâu, bảo tôi: Thực ra em cũng không thật thà lắm đâu, em mua cho khách bao su loại đều nhất, một tẹ được những năm cái, an toàn thì nói chung cũng an toàn, rất là dày, lại còn đủ màu sắc, khách của em đều không thích màu đen, bảo là đeo màu đen vào nhìn nhỏ đi, ha ha ha ha ha. Một lần sau khi em đeo bao vào cho khách mới phát hiện ra nó còn bị phai màu nữa chứ, ha ha ha ha ha ha ha, thằng cha đó đáng ghét lắm, đúng là trời phạt, ha ha ha ha ha ha ha ha.

Tôi nhìn Na Na, không nhịn được cười nói: Na Na, nếu cái bao ấy bị phai màu, chả phải nó cũng ra màu ở... bên trong của em sao?

Mặt Na Na lập tức biến sắc, miệng khẽ há ra ngạc nhiên: Ôi trời ạ, ôi trời...

Tôi hỏi: Na Na, mọi chuyện sau đó giải quyết thế nào?

Na Na bảo: Sau đó em định làm ầm lên, nhưng cũng không hiệu quả, Viện trưởng đến, em vừa nhìn thấy xe của cha Viện trưởng, biết ngay là toi rồi không giở trò được nữa, em bảo đây là hàng nhái, bọn chúng cãi sống cãi chết, bảo em chi phí thay bóng đèn là bốn vạn tẹ, em bảo tên bác sĩ kia cưỡng hiếp em, tên khốn bác sĩ hỏi: Cô có bằng chứng không? Em phản công: Thế anh có bằng chứng gì bảo tôi làm hỏng cái máy này, tên bác sĩ nói: Bọn tôi đương nhiên có bằng chứng, ở đầu quả bóng đèn có gắn camera. Lúc đó em biết thôi mình ngu rồi. Bọn chúng nói: Thôi mọi chuyện cứ tính thế này, hai bên không ai nợ nhau, họ cũng tự nhận là xui xẻo, nếu không thì sẽ tung toàn bộ hình ảnh chữa trị và phá hoại tài sản của em lên mạng. Lúc đó em còn chưa chịu, như thế chả phải tống tiền sao? Như thế chả phải tội quay camera trái phép sao? Có tội danh đó không anh nhỉ? À, đúng rồi xâm phạm đời tư, như thế chả phải là xâm phạm đời tư sao? Sau đó lão Viện trưởng bảo em: Cô nhìn giấy đăng ký xe của tôi đây này, cô đã tìm hiểu về lịch sử của cái bệnh viện này chưa, bệnh viện của chúng tôi là bệnh viện chính quy cao cấp, không bao giờ xảy ra những tình huống đó, cô đắc tội với bọn tôi còn không sao, chứ cô thử đắc tội với người khác xem, e rằng... Tất nhiên, đây là xã hội được pháp luật bảo vệ, mọi người không phải lủ man di mọi rợ gì, chúng tôi làm cách nào ăn hiếp một cô gái như cô chứ, nhưng cô nghĩ mà xem, con cái cô sau này liệu có định học hành ở đây không? Liệu thằng bé có gặp những khó khăn trở ngại gì không? Đó là điều mà những người phụ nữ như cô nên nghĩ đến. Phải không? Thôi hôm nay thế này đi, về phía bệnh viện chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, coi như đồng chí này lóng ngóng không cẩn thận làm hỏng, bệnh của cô cũng được các chuyên gia của chúng tôi hội chẩn, như tôi được biết thì cũng đã điều trị xong rồi, tên của cô là... ờ, trong bệnh án chắc chắn còn lưu. Dù thế nào thì đồng chí ạ, mỗi bên cùng lùi một bước, biển rộng trời cao, vì bệnh viện của chúng tôi, vì cô, vì tương lai của con cái cô sau này, thế nào?... Nghe lão Viện trưởng nói thế, em liền xuôi ngay, thôi được rồi, nhờ con mình sau này còn học hành ở cái nơi này, cũng phải cho thằng bé một đường lùi chứ. Chỉ tiếc đứt ruột một vạn tẹ kia, em còn phải vay mượn của hơn năm mươi ông khách, anh nói xem trong tình trạng của em bây giờ, để năm mươi khách hàng tin tưởng cho mình mượn tiền, liệu có dễ dàng không?

Tôi hỏi Na Na: Vậy còn bệnh của em?

Na Na thở dài bảo: Thôi đừng nhắc đến nữa, sau này cứ cảm thấy không khỏe, em sẽ đến hẳn bệnh viện lớn để khám, cổ tử cung bị viêm hay đường tiết niệu bị nhiễm, kiểm vài viên cò-lo-rô-xít uống là được, em thấy thuốc này hiệu quả lắm, cho nên đến giờ em vẫn kiên trì, chưa từng thấy tái phát.

Tôi trầm ngâm hồi lâu, nói: Tốt.

Tôi nghiêng đầu nhìn Na Na chăm chú, Na Na từ bấy đến giờ kể quá nhiều chuyện, giờ đang nhìn quanh quẩn, thấy rõ là cô nàng đang tìm nước. Có vẻ cô nàng chợt nhớ ra trong túi đồ ăn vừa mua có mấy chai nước, bèn nhoài người ra ghế sau, tìm kiếm một thôi một hồi, rồi đưa cho tôi một chai. Tôi nói cảm ơn. Na Na lại nhoài về ghế trước. Tôi nhắc nhở: Na Na, em cẩn thận một chút, đừng có trèo qua trèo lại thế.

1988 đưa chúng tôi chạy qua từng cột, từng cột đèn trên con đường quốc lộ, trong thứ ánh sáng màu cam hắt hiu ấy, cách vài cột lại có cái hồng đèn, tôi quay sang ngẩng nhìn khuôn mặt của Na Na, một cô gái trông rất đời bình thường, không hề xinh xắn, nhưng cũng chẳng xấu xí, ánh mắt cô ấy không sáng cũng chẳng tối, lời nói không hoa mỹ cũng chẳng quá thô lỗ, tâm trạng cô ấy chẳng ai oán cũng không vui tươi, bình thường như những cột đèn đường nhìn mãi cũng thành quen^[10] kia, nó sáng lên bạn cũng không nhìn thêm lần nữa, nó tắt đi bạn cũng chẳng lùi lại một bước, cô gái đến gõ cửa phòng tôi, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đưa cô ấy đi xa đến vậy. Cô ấy giống một người bạn nhảy chủ động đến mời tôi, tôi cũng vì phép lịch sự mà đưa tay dìu cô ấy một khúc, đương nhiên, trong lúc nhảy tôi không hề biết rằng có đến ba người đang nhảy cùng nhau, nếu không thì chắc chắn tôi sẽ từ chối, cho dù cuốn Cẩm nang mang thai có viết thế nào đi chăng nữa, thì cái trò làm tình ba người ấy tôi cũng không thể chấp nhận được.

[10] Nguyên văn là “Tư Không kiến quán”, có tích rằng thời nhà Đường có một thi sĩ nổi tiếng tên là Lưu Vũ Tích, do tính cách tự do phóng khoáng nên trong kinh thành có một người căm ghét hăm hại, bị giáng xuống làm thứ sử Tô Châu. Ở nơi này có một người từng làm chức Tư Không, tên Lý Thân, do ngưỡng mộ danh tiếng Lưu Vũ Tích nên mời ông uống rượu. Trong lúc nhâm nhi, Lưu Vũ Tích nổi hứng làm một bài thơ: “Búi tóc mây cao mới điểm trang, Gió xuân một khúc Đỗ Vi Nương. Tư không, quen mắt nên hờ hững, Thứ sử Tô Châu luống đoạn trường” (Phan Văn Các). Vì thế, Tư Không kiến quán có nghĩa là nhìn mãi thành quen, chuyện thường ở huyện.

Chuyến hành trình như vậy đã từng xuất hiện nhiều lần trong giấc mơ tuổi thơ tôi, màn đêm trải khắp con đường quốc lộ, tôi mang theo người con gái trong mơ, lái một chiếc xe trong mơ, đi đến điểm cuối vẫn chưa được xác định của cuộc hành trình. Một chuyến đi không hề mệt mỏi và đầy thi vị, chúng tôi cùng nhau bàn về điện ảnh và âm nhạc, băng qua những rừng núi cao và rừng già, cuối cùng dừng lại bên ven đường yên ắng không bóng người, chỉ có một khách sạn được xây dựng bởi người chủ không hề tư lợi, giá rẻ và sạch sẽ.

Trong cuộc sống hiện thực, mỗi khúc rẽ của đường quốc lộ đều bỏ qua những tiêu chuẩn về hình học. Khi ánh sáng đèn đường rải đều trên mặt kính chắn gió, tôi như mơ hồ thấy mình quay trở lại những tháng ngày rong ruổi trên chiếc xe đạp xưa. Sau này anh Đinh Đình chết, tôi buồn vô hạn. Số 10 do muốn một mình đóng hai vai, nên gạt tôi ra khỏi nhóm bốn thánh sĩ đấu. Nếu như còn sống, anh Đinh Đình nhất định sẽ ra mặt cho tôi một danh phận. Tôi bị lũ bạn dần

dần cách ly cho đến một ngày, số 10 đột nhiên chạy đến bảo với tôi: Ủy ban Thánh đấu sĩ sau khi nghiên cứu đã quyết định, mày lại là một thánh đấu sĩ.

Thực sự mà nói, tận sâu thẳm trong lòng mình tôi coi thường và chửi rủa bọn chúng hàng trăm hàng vạn lần. Tôi tự nhủ, đây là một trò chơi ngớ ngẩn, trên thế giới vốn chẳng tồn tại thánh đấu sĩ, không người nào lại có thể đánh tan quả cầu lửa chỉ với một lần ra đòn. Mười vạn câu hỏi vì sao cho tôi biết rằng, không ai có thể vượt qua được vận tốc của ánh sáng. Thế nhưng Mười vạn câu hỏi vì sao lại không cho tôi biết, tại sao tôi lại bị lũ bạn mình xa lánh như thế, tôi không thể mặt dày mà sán lại chúng nó được, tôi cũng chả dám phản kháng, nhìn thấy chúng nó đồng loạt giơ nắm đấm lên, tôi chỉ dám âm thầm mà trừng mắt một cái. Đến bây giờ số 10 bảo tôi lại là thánh đấu sĩ rồi, tôi cẩn thận hỏi lại: Tao là thánh đấu sĩ gì, tao là Ikki chứ?

Số 10 trả lời: Không phải, tao vẫn là Ikki. Nhưng mày là thánh đấu sĩ vàng.

Bầu nhiệt huyết trong tôi hừng hực dâng trào, tin rằng trên thế giới này có những điều có thể thay đổi hoàn toàn, số 10 bá đạo lại để tôi làm một thánh sĩ với cấp bậc cao hơn hẳn chúng nó như thế. Đúng lúc ấy trên tivi đang chiếu đến cảnh các thánh đấu sĩ đồng đánh nhau với các thánh đấu sĩ vàng, bị đánh đến mức không còn biết phương nào mà chạy, không còn nghi ngờ gì nữa, thánh đấu sĩ vàng lợi hại hơn hẳn thánh đấu sĩ đồng. Tôi cứ lắp ba lắp bắp, bảo: Thế tao là thánh đấu sĩ nào?

Số 10 bảo: Tivi đang chiếu đến chòm sao đầu tiên, mày chính là thánh đấu sĩ chòm sao đầu tiên, Mu^[11] thuộc chòm sao Bạch Dương.

[11] Mu: Thánh đấu sĩ vàng của chòm sao Bạch Dương.

Tôi phấn khích thực sự.

Số 10 nói: Trong lúc mày trả lại danh hiệu thánh đấu sĩ bọn tao đã nghiên cứu và chế tạo thành công thánh y.

Hai mắt tôi như phát sáng lấp lánh, gấp gáp hỏi: Tao xem có được không?

Số 10 đưa tôi đến sân phơi thóc, đẩy cửa bước vào một căn phòng nhỏ chứa đầy những nông cụ, bên cạnh chiếc máy gặt lúa có một cái chậu rửa mặt, bên trong có chứa rất nhiều mảnh tre, miếng gỗ và dây chun, số 10 lấy ra từng cái một, quay lưng về phía tôi lúi húi lắp ghép cái gì đó.

Tôi bảo: Đây là căn phòng bí mật của chúng ta à?

Số 10 nói: Ừ, bây giờ chưa ai biết chỗ này, mày phải giữ bí mật đấy nhé.

Tôi gật đầu lia lịa, hỏi: Kẻ địch của chúng ta là ai?

Số 10 do dự giây lát rồi bảo: Kẻ địch của chúng ta là thánh đấu sĩ vàng.

Tôi nói: Ờ.

Số 10 đứng dậy quay về phía tôi, dùng cái giấy bóng nhựa sáng loáng có dính những mảnh gỗ mặc lên người. Chân, tay, ngực, vai của số 10 đầy những mảnh gỗ. Tôi bị số 10 quy phục hoàn toàn, ngay khoảnh khắc ấy, tất cả những bất mãn của tôi dành cho nó đều trở thành sự

ngưỡng mộ. Tôi không kiềm chế được cảm giác muốn sờ vào chiếc áo của nó mà trầm trồ kêu lên: Ô ôi.

Số 10 vô cùng đặc ý, hỏi tôi: Thế nào?

Tôi bảo nó: Mày có nó rồi thì không đao kiếm nào đâm được.

Số 10 nói: Những chỗ không có thánh y bảo vệ vẫn nguy hiểm lắm. Nhưng chúng ta không sợ bị đánh, vì chúng ta có tiểu vũ trụ, còn có tiểu thư Saori Kido bảo vệ nữa.

Tôi hỏi số 10: Ai là Saori Kido?

Số 10 đáp: Không biết.

Tôi lại hỏi nó: Sau khi mày mặc vào, có cảm thấy sức mạnh tăng lên chút nào không?

Số 10 hơn hở đáp: Có chứ, tao cảm thấy tiểu vũ trụ trong tao đang mạnh hơn rất nhiều.

Tôi hỏi tiếp: Thế mày lấy thánh y từ đâu vậy?

Số 10 suy nghĩ giây lát, bảo tôi: Hôm ấy bà nội tao trồng cây ngoài ruộng, đào thấy nó ở lô đất nhà tao. Lúc ấy bà tao định đốt đi, nhưng may mà tao phát hiện kịp, vội nói: Bà ơi, bà đừng đốt. Vừa nghe thấy thế, đột nhiên thánh y tập trung lại một chỗ, lấp lánh tỏa sáng, không tin mày đi hỏi bà tao mà xem.

Tôi thốt lên: Oa.

Số 10 nói tiếp: Thế là mày được nhìn thấy rồi nhé, bắt đầu từ hôm nay, mày chính là Mu thánh đấu sĩ vàng.

Tôi đứng nghiêm người, đồng dạc nói: Tuân lệnh.

Ngày hôm sau tôi lại đi chơi cùng bọn nó, tạm thời quên đi nỗi đau buồn về cái chết của anh Đình Đình. Trước đây mỗi lần trông thấy con đường đất trước cổng nhà, tôi lại nhớ hình ảnh anh Đình Đình cưỡi chiếc xe máy, bùm đất xe anh hất trở lại mảnh đất này, anh ấy đã trở thành nắm tro tàn trở về bên cạnh chúng tôi. Đám bạn đều tránh xa tôi, tôi chỉ còn hơn ba mươi viên bi tự mình bắn mình. Tôi đứng trên ban công nhìn vào không trung bao la hỏi anh Đình Đình những câu ngây ngô, anh ấy vẫn luôn là một cuốn từ điển sống của tôi, từ sau khi anh Đình Đình ra đi, tôi chỉ có thể tự kiếm tìm những câu trả lời từ trong sách mà thôi. Trong khi lũ bạn của mình còn đang mải mê bắn bi, thì tôi đã biết những viên bi kia được làm ra bằng cách nào. Nhưng biết cũng để làm gì cơ chứ? Tôi hiểu về những viên bi rồi, nhưng vẫn chẳng có ai chơi cùng tôi, anh Đình Đình đã nói rằng: Càng biết nhiều, em càng trở nên cô độc.

Hồi ấy, khi tôi vừa mới hiểu thế nào là cô độc, thì lại được bọn chúng thu nhận. Chúng tôi đã hẹn nhau đúng giờ đến rừng trúc để kết thúc vở kịch của ngày hôm đó. Số 10 nói: Được rồi, chúng ta bắt đầu, Mu, theo như trong phim, mày phải giúp chúng tao sửa thánh y.

Tôi nói: Sao cơ?

Số 10 bảo: Mày xem tập hôm nay chưa? Mu cuối cùng phải giúp thánh sĩ và thánh y. Đầu tiên mày phải đem thánh y của tao đi nhuộm màu, chẳng phải ở trường mày thuộc tổ mỹ thuật sao?

Sau đó mày hãy may cho mỗi người một bộ giống như bộ thánh y của tao.

Tôi há hốc mồm: Há?

Số 10 tiếp tục nói: Tất cả chúng ta phải làm đúng như kịch bản trong phim, mày không chỉ là một thánh đấu sĩ vàng, mày là tất cả thánh đấu sĩ vàng gộp lại, mày là mười hai người. Nhưng chúng mày phải nhớ, chỉ có bộ thánh y này của tao mới là thánh y thật sự, bởi đó là của tổ tiên để lại, được đào từ dưới đất lên, còn của chúng mày đều là đồ phục chế. Cho nên tiểu vũ trụ của tao phải lớn hơn của chúng mày.

Những ngày tháng của một diễn viên đóng mười hai vai đã đi qua trong những trận roi đòn, khi đó tôi không biết diễn theo kịch bản, không hiểu tại sao mỗi tập đều là thánh đấu sĩ vàng phải thua. Bởi luôn phải chịu đòn, tôi hoàn toàn không còn chút hứng thú nào để toàn tâm toàn ý với vai diễn thánh đấu sĩ vàng của mình nữa. Tôi bắt đầu nghe nhạc của *Đội Tiểu Hồ*^[12], đứng trước cửa sổ nhà mình ngắm nhìn cột điện, cây cột điện phía xa xa, cột điện đứng ngậy ra nhìn đầu dây cáp, tôi thường nghĩ về cái lần tôi treo lên cột cờ nhìn về phân xưởng, và cổ bạn gái mặc chiếc váy xanh lam. Tôi đến tìm cậu đây.

[12] Đội Tiểu Hồ: gồm 3 thành viên Ngô kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỷ 80, đầu thập kỷ 90.

Mỗi lần đến giờ tập thể dục, tôi đều nhìn chăm chăm dưới chân các bạn nữ, hy vọng tìm thấy chiếc váy xanh lam ấy, mặc dù không biết rốt cuộc là chất liệu gì, nhưng tôi vẫn nhớ đôi giày da nhỏ xinh cùng chiếc kẹp tóc, nhưng bọn gái đều mặc đồ giống nhau, chỉ duy có chiếc váy đó là tôi chưa từng thấy ai mặc. Tôi cứ thế kiếm tìm trong suốt cả một mùa đông. Trước kỳ nghỉ đông, tôi phát hiện ra rằng mình không chỉ tìm không thấy cô bạn mặc chiếc váy màu xanh lam đó, mà tôi còn không tìm nổi cô bạn nào mặc váy. Mẹ kiếp, tôi đã bỏ lỡ cái mùa mặc váy, nhưng lại cứ tìm cô ấy trong cái mùa mặc áo bông. Đã không ít lần tôi tự sỉ vả mình, muốn tìm một từ ngữ để miêu tả sự ngu si của mình, và trong giờ ngữ văn sau đó, cuối cùng tôi đã biết hành động của mình được gọi là Mò kim đáy bể.

Dẫu sao tôi cũng phát hiện ra rất nhiều cô gái xinh đẹp khác, bọn họ là Lý Tiểu Huệ, Lưu Nhân Nhân, Lục Mỹ Hàm và Nghê Phi Phi. Tôi cảm thấy cô gái của mình nhất định là một trong bốn người họ, có điều tôi hoàn toàn không nhớ nổi mặt của cô ấy. Chẳng lẽ những gì tôi thích chỉ là hình bóng của cô ấy thôi sao?

Lý Tiểu Huệ từ nhỏ đã học nhảy, mẹ cô ấy là giáo viên, cha là viên chức nhà nước, cô bạn ấy luôn là người mặc đẹp nhất trường, mỗi khi cô nàng diện bộ nào mới, ngay tức thì sẽ trở thành trào lưu cho đám con gái trong trường. Cô ấy là người đầu tiên đại diện cho trường tôi đi biểu diễn ở thành phố, còn tôi khi đó được chọn vào đội cờ đỏ, tôi đã quên sạch khi đó cô ấy nhảy múa bài gì rồi, chỉ nhớ nội dung biểu diễn là xoay chân, cô ấy xoay chân ở tất cả các góc sân khấu, khiến cho tôi nảy sinh những ham muốn của tuổi dậy thì. Tôi vẫn nhớ đối tượng trong những giấc mơ ân ái của tôi trước đây là Hoa Tiên Tử, đó là nhân vật trong một bộ phim hoạt hình, ưu điểm của cô ấy là trẻ mãi không già, nhưng nhược điểm chính là cho dù sau này tôi có trở thành một đại gia thì cũng chỉ có thể quăng tiền để mời về một họa sĩ, căn cứ vào hình dạng của tôi mà vẽ thành hoạt hình vui thú ái ân với Hoa Tiên Tử. Tiểu Huệ chính là đối tượng trong những giấc mơ tình ái chân thật đầu tiên của tôi, nhất là màn xoay chân đón gió cuối cùng của cô ấy, càng khiến tôi kiên định hơn với suy nghĩ của mình.

Lưu Nhân Nhân hát rất hay, rất nhiều bạn trai thích cô ấy, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt hai mí rõ nét, thoáng một chút kiêu kỳ. Cô ấy hơi khó gần, không thích chuyện trò, những lần được nói chuyện với cô ấy tôi đều nhớ mãi không quên, cô ấy nói: Cậu ơi, lau cửa sổ đi, cô ấy còn nói: Cậu ơi, lau bảng đi. Cũng phải, cô ấy thuộc tổ vệ sinh mà. Đáng lẽ cô phải thuộc đội văn nghệ mới phải, cũng nên là đại diện cho giờ nhạc họa nữa, thế nhưng cô ấy chẳng làm gì cả, bởi vì cô ấy không thích giao lưu bạn bè, mối quan hệ với các thầy cô giáo cũng không được tốt. Theo lý mà nói, một gia đình cơ bản như thế nên có mối quan hệ tốt với nhà trường mới phải, bố cô ấy là diễn viên tên tuổi luôn được đóng vai những nhân vật lịch sử quan trọng trong các bộ phim cổ trang, mẹ cô ấy là giảng viên âm nhạc, điều kiện gia đình tốt như thế mà cô ấy đến đây học khiến tôi rất lấy làm kinh ngạc. Khi cuộc đại cách mạng văn hóa nổ ra, bố cô ấy bị lật đổ hết lần này đến lần khác, phải di dời đến cái thị trấn nhỏ này của chúng tôi, và gặp mẹ cô ấy tại đây, khi đó mẹ cô ấy là một giáo viên dạy dương cầm. Bố cô ấy vừa đến thị trấn này chưa được bao lâu, lại tiếp tục bị lật đổ. À, quên mất chưa giới thiệu, ông ấy chính là người diễn vai Tưởng Giới Thạch. Sau này họ quyết định định cư tại đây. Lưu Nhân Nhân vì đánh nhau với một bạn nữ nên bị thầy hiệu trưởng khiển trách, khi đó bố cô ấy đến trường, không thèm nghe đầu đuôi câu chuyện đã to tiếng quát mắng thầy hiệu trưởng: Ông có nhầm không, con gái tôi không bao giờ đánh bạn, nhất định là do lỗi của đối phương. Hiệu trưởng hỏi: Tại sao? Bố bạn ấy trả lời: Vì nó là con gái tôi, mang trong mình dòng máu của tôi. Thầy hiệu trưởng cáu lên: Anh tưởng anh là hiệu trưởng à, tôi mới là hiệu trưởng. Anh diễn Tưởng Giới Thạch lâu quá rồi mà vẫn chưa xuống sân khấu hả, đây là nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, không phải trường quân sự Hoàng Phố, quân đội của anh đã thất bại rồi, con gái của anh đang theo học tại trường của đất nước này, cho nên nhất định phải tuân thủ quy định ở đây.

Bố của Lưu Nhân Nhân tức giận đùng đùng, chẳng nói chẳng rằng lôi con gái về nhà tự dạy dỗ, và bây giờ cô ấy đàn piano đã rất cừ. Sau này lãnh đạo Bộ giáo dục trên danh nghĩa chưa hoàn thành nghĩa vụ giáo dục chín năm, nên khuyên nhủ Nhân Nhân trở lại trường học, nhưng cô ấy đã bỏ học nửa năm rồi, vậy nên cô ấy phải lưu ban và được xếp vào lớp của bọn tôi.

Lục Mỹ Hàm thì chẳng có năng khiếu gì, sở trường mạnh nhất là giỏi giao du với đám con trai, lại còn quen biết rất nhiều những anh lớp trên và đám nam sinh trường ngoài, cô nàng có vẻ quen biết rộng. Bố cô lái xe chở hàng, mẹ cô là công nhân nhà máy hóa chất, vì nhà ở ngoại thành, nên bố cô ấy rất thích lái xe tải đến trường đón con, nhưng xe tải của ông ấy to quá. Chỉ cần đến trường một cái là y như rằng hệ thống giao thông quanh trường đều tê liệt. Chiếc xe tải hiệu Giải Phóng ấy mà dừng lại, cả con đường sẽ không thể lưu thông được, ngay cả xe ba gác cũng không thể lên vào nổi. Lục Mỹ Hàm có vẻ không thích bố đến đón đưa hàng ngày. Trước cô ấy thường giả vờ không quen biết bố, sau này bị ông ấy túm cổ lôi lên xe. Tiếp sau đó, chỉ cần thấy bố đến đón, là y như rằng cô nàng nhiệt tình giúp đỡ các bạn cùng lớp dọn vệ sinh, rồi nấn ná đến khi không còn ai mới chịu ra về. Bởi vì chiếc xe hiệu Giải Phóng đó chạy bằng dầu diesel nên tiếng nổ máy to khủng khiếp, mỗi khi chuẩn bị tan trường, chúng tôi thường thầm thì to nhỏ: Bố của Lục Mỹ Hàm đến rồi đó.

Mỗi khi đến phiên mình trực nhật, tôi rất mong bố cô ấy sẽ đến đón, một mặt là vì tôi được ở bên người đẹp lâu hơn một chút, mặt khác là bản thân cũng bớt đi một chút việc. Chỉ khổ người dân trên con phố này. Vì Lục Mỹ Hàm thích đi chơi với đám con trai trường ngoài, nên bố cô ấy vô cùng lo lắng, đến mức ngày nào cũng phải đưa đón, khiến cho chính quyền địa

phương đã phải cắt cử các đồng chí xuống đo kích thước của xe, rồi đặc biệt trồng hai cái cột bê tông ngăn không cho chiếc xe tải biển Giải Phóng ấy đi vào. Bố của Lục Mỹ Hàm rất ngoan cố, cột bê tông trồng đến đâu, ông ấy đỗ xe ngay tại đó. Bố cô nàng là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến dự án mở rộng con đường ở trước cổng trường chúng tôi, vài trăm hộ gia đình cũng vì thế mà phải di cư đi nơi khác. Và thế là trong công cuộc mở rộng đường chiếc xe tải của bố cô ấy vẫn cứ nằm lẩn trong đám thiết bị công trình ngày đêm nối nhau ra vào tấp nập.

Vì cả trường đã biết chuyện, nên Lục Mỹ Hàm đành chấp nhận hiện thực này, mỗi khi tan trường đều ngoan ngoãn lên xe về, việc này ngẫu nhiên mang đến chuyện vui mừng cho đám con trai về cùng đường với cô ấy, cả lũ đu lên chiếc xe tải, ngồi vào trong thùng xe. Mỗi khi xe đến bến đều dừng lại, và đám nam sinh sẽ trèo xuống từ thùng xe khiến mấy bác tài xe buýt nhìn thấy mà kinh ngạc. Sau này ông ấy được chính quyền địa phương trao tặng huy chương Cư dân tiêu biểu trong phong trào khuyến học Lôi Phong.

Và cũng chính trong buổi lễ trao tặng huy chương đó, Lý Tiểu Huệ đã phụ trách màn biểu diễn múa.

Phần 4

Ngải Phi Phi là một cô gái trầm tính, bố cô ấy kinh doanh trên biển, buôn bán rất có lộc, hoàn cảnh gia đình có thể nói là khá nhất trong tứ đại mỹ nhân lớp tôi, thế nhưng cô ấy lại có một cậu em trai cùng cha khác mẹ nữa, bố mẹ cô ấy mặc dù không ly hôn, nhưng ông ta lại ngoại tình với cô thư ký, vấn đề là cô thư ký kia vẫn không phải là mẹ của em trai Phi Phi, bây giờ năm người gia đình họ chung sống cùng nhau trong một căn biệt thự ngoại ô. Ngải Phi Phi cũng không thích nói nhiều, nhưng cô ấy rất thích văn thơ. Cô ấy tham gia cuộc thi kể chuyện Chú ếch xanh do công ty văn phòng phẩm Chú ếch xanh tài trợ, tổ chức tại từng địa bàn trong toàn thành phố, hôm ấy Ngải Phi Phi kể chuyện Hoàng tử ếch, bởi vì câu chuyện vô cùng phù hợp với hình ảnh của nhà tài trợ, nên cô ấy bất ngờ đạt giải nhất. Đây là học sinh đầu tiên của trường tôi đạt giải nhất trong cuộc thi Chú ếch xanh, vậy nên tên tuổi của cô ấy nhanh chóng nổi như cồn trong trường. Ngải Phi Phi còn thường xuyên gửi bài cho các báo, bài viết của cô ấy được đăng trên tạp san Khăn quàng đỏ. Có một lần, cô ấy đã nói trong buổi thuyết trình sinh hoạt lớp, rằng: Chúng ta đã không còn là những đứa trẻ, đã sắp trở thành học sinh trung học, suy nghĩ của mỗi người đã trở nên chín chắn, cảm xúc cũng trở nên phong phú hơn, tôi sẽ cố gắng viết càng ngày càng tốt, phản ánh chân thực tâm tư nguyện vọng của các bạn học sinh tiểu học. Thầy cô nói rằng tôi có thể thử nghiệm gửi bài cho những tờ báo tầm cao hơn, tạp san Khăn quàng đỏ đã không còn là mục đích của tôi nữa rồi, tôi sẽ đạt được những thành tích cao hơn cho các bạn thấy.

Ngải Phi Phi nhẹ nhàng khiêm tốn, rất nhanh sau đó, tác phẩm của cô ấy được đăng trên báo Khăn quàng đỏ, nói về những trải nghiệm khi được chứng kiến viên đá trong tủ lạnh đã tan chảy như thế nào khi đặt dưới ánh nắng mặt trời.

Ngải Phi Phi là tài nữ và mỹ nữ của ngôi trường này, hầu hết đám nam sinh nhìn cô ấy đều cảm thấy rất hổ thẹn, nhất là vì mấy cô gái dậy thì quá sớm, cô nào cũng đều cao hơn chúng tôi. Thậm chí tôi còn cảm thấy, chỉ có những anh học sinh cấp ba phong trần lãng tử cưới con Sandy bóng loáng mới có quyền được hưởng thụ họ.

Nhưng tôi nhất định phải đợi mùa hè đến, tôi nhất định phải biết trong số mấy cô gái ấy, ai là hình bóng mà tôi yêu thương. Tôi mở đĩa Đàn ông không khóc của Tiểu Hồ Đội và dần chìm vào giấc ngủ, đĩa này tôi đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần. Khác với đám bạn luôn thích những bài hát tiết tấu nhanh, rõ ràng tôi có chiều sâu hơn, tôi thích nghe những bài hát nhạc nhẹ. Tôi nghĩ có lẽ chúng nó chưa biết yêu, cho nên chỉ thích nghe những bài có tiết tấu nhanh, còn khi đã yêu một người rồi, thì bạn sẽ thích những bài hát nhẹ nhàng, chậm rãi, bởi vì bạn hiểu rõ rằng họ đang hát những gì, có phù hợp với tâm trạng của mình hay không.

Khi ấy tôi thích nhất là bài hát Nỗi muộn phiền của anh, vì từ sâu trong tiềm thức tôi cảm thấy mối tình này bi đát quá, hồi ấy tôi cao chưa đến một mét tư, còn mấy cô ấy ai cũng cao hơn một mét rưỡi. Đó chính là nỗi muộn phiền của tôi. Thời gian đó trong đám bạn bè mà tôi quen biết có người sắp bị mất chức, có người bị đuổi việc, trong cái mớ bòng bong nỗi muộn phiền ấy, tin vui duy nhất đó chính là một người anh khác của tôi được ân xá trước thời hạn, đáng tiếc là tôi chả có tí tình cảm nào với ông anh này, anh ấy bị bắt vào thời điểm tôi còn nhỏ hơn bây giờ một chút. Sau lần đập tan băng nhóm tội phạm năm 1983, các phần tử phạm tội và

muru đồ phạm tội đều im bặt như ve sầu mùa đông, nhưng qua một vài năm, thành phố tôi đang sống xảy ra vài vụ hung sát, đi đến đâu cũng đều nghe phong thanh về vụ con gái của thị trưởng bị mấy tay thanh niên xã hội đen cưỡng hiếp, vì thế cả thành phố đã mở cuộc truy quét cục bộ các băng nhóm tội phạm, đẩy mạnh công kích tất cả những tội phạm hình sự, cố gắng duy trì đảm bảo đồng bộ với các hoạt động giữ gìn môi trường sống. Anh ấy là con trai bác hàng xóm của hàng xóm nhà tôi, anh ấy tên là Tiêu Hoa. Cũng là đối tượng được bọn tôi hay bàn tán nhiều nhất. Hàng xóm của hàng xóm là một tay đồ tể, sinh sống bằng nghề giết mổ lợn. Một đêm năm 1987, anh Tiêu Hoa bỗng dưng có nhã hứng đi dạo phố, kết quả là bị đội cảnh sát nhân dân giữ lại tra hỏi, đồng thời tìm thấy trên người anh có một chiếc tuốc nơ vít.

Khi đó mọi người đều quả quyết rằng anh ấy đã ăn trộm mấy cái xe đạp hoặc là có động cơ phạm tội, mà trên thực tế, trong thị trấn đang có mấy vụ mất xe đạp, thậm chí còn mất một con mô tô Jialing vô cùng quý hiếm. Thế là anh Tiêu Hoa bị kết tội 10 năm tù. Không có ai biết hay chứng kiến việc anh ấy có thực lấy trộm xe đạp và xe máy hay không, thế nhưng anh ấy cũng không chứng minh được tại sao nửa đêm lại mang theo tuốc nơ vít ra đường, cho nên y án bị kết tội. Người nhà của anh Tiêu Hoa trái lại vô cùng cảm ơn các đồng chí dân cảnh đã xử án rất rộng lòng khoan dung, vì vốn nghĩ nếu tính cả chiếc mô tô Jialing vào cho anh ấy, thì tội danh trộm cắp sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, chiếu theo quy định của đơn vị phòng chống tội phạm toàn quốc, thì tử hình là cái chắc.

Chẳng người nào biết rốt cuộc anh ấy có ăn trộm xe đạp hay không, nhưng tất cả mọi người đều sử dụng phương án giết nhằm còn hơn bỏ sót, đúng cái năm mà anh Tiêu Hoa bị bắt, không còn chiếc xe đạp nào bị mất thêm nữa, chứng minh xe đạp và chiếc mô tô quý giá kia đúng là do anh Tiêu Hoa trộm mất. Anh Đinh Đinh nói với tôi: Nếu anh Tiêu Hoa quay về, chúng tôi nhất định phải đối xử tốt với anh ấy, vì không có bằng chứng nào chứng minh anh ấy trộm đồ, mà nếu có trộm thật đi chẳng nữa, thì anh ấy cũng đã cải tà quy chính. Anh Tiêu Hoa là một người tốt.

Tôi bị những lý lẽ của anh Đinh Đinh khuất phục hoàn toàn. Cố gắng kìm nén những tình cảm riêng tư của mình, tôi đi chào đón anh Tiêu Hoa trở về.

Nhưng tôi càng phải chào đón hơn, chính là sự quay trở lại của mùa hè.

Tôi muốn chào đón những ngôi sao lấp lánh đầy trời.

Tôi muốn chào đón đàn tôm kéo đàn tuôn ra sông.

Tôi muốn chào đón cỏ dại đầy gai đâm xuyên da thịt mình.

Tôi muốn ngẩng đầu chào đón ánh mặt trời rọi xuống những tia nắng gay gắt.

Tôi muốn chào đón ngày giỗ của anh Đinh Đinh, nghe nói khi ấy, linh hồn anh ấy sẽ trở về. Tôi mong anh phù hộ để có thể câu được những con tôm hùm to nhất vào mùa hè này, để được nở mày nở mặt với đám bạn. Tôi mong anh ở bên cạnh mình lâu một chút rồi nói cho tôi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, và tôi sẽ không còn thắc mắc nữa.

Điều quan trọng nhất là, tôi phải chờ đợi tất cả các bạn gái đều mặc váy, và tôi có thể tìm được rốt cuộc là ai, trong khoảnh khắc rơi xuống từ trên cột cờ, đã làm trái tim tôi tan chảy.

Một đứa học sinh lớp năm là tôi luôn luôn giữ vững niềm tin của mình rằng đó là tình yêu, bởi vì nó làm cho tôi mất ngủ cả đêm. Tôi bắt đầu thích nghe mục tâm sự tình cảm trên đài. Hồi đó tivi phát rất nhiều kênh kỳ lạ, tôi có thể xem mọi chương trình từ nhiều quốc gia khác nhau. Nhưng điều quái lạ là, họ đều nói tiếng trung, những điều họ nói trong chương trình không giống với những gì tôi được học trên lớp. Tôi cảm thấy cực kỳ thú vị, mang ra khoe ông nội, ông tôi vừa nghe, hoảng hốt tắt ngay, lại còn cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Ông mở miệng định nói gì đó với tôi, rồi cảm giác không yên tâm, mở cửa thò đầu ra ngoài quan sát, lại còn mở tủ ra kiểm tra bên trong, quỳ xuống nền nhà soi vào gầm giường, sau đó mới nghiêm khắc nói với tôi: Đây là con đang nghe đài địch.

Tôi hỏi: Đài địch là gì?

Ông nội giải thích: Nghĩa là đài phát thanh của bọn địch.

Tôi ngạc nhiên: Chẳng phải bọn địch đều bị xử bắn sạch rồi sao?

Ông nói: Bọn chúng còn chưa bị bắn hết. Ngày mai ông phải đem thông tin báo cáo cho tổ chức, nếu có ai hỏi, con phải nói là không cẩn thận chĩnh đến kênh này, ngay lập tức báo cho ông, rõ chưa?

Tôi đáp: Rõ rồi ạ.

Lần đầu tiên tôi vì dính dáng đến chính trị mà phải trả một giá đắt như thế, chiếc đài bé nhỏ của tôi đã bị ông nội giao nộp cho chính quyền. Khi trở về ông tôi bảo: Lũ giặc đáng ghét, bọn chúng mới đổi kênh, khi tổ chức kiểm tra lại chẳng còn tìm được gì nữa. Trẻ con tuyệt đối không được nghe mấy thứ đó, giờ đang là thời đại của nền chuyên chính giai cấp vô sản, còn những thứ kia đều là rác rưởi của chủ nghĩa tư bản.

Tôi hỏi ông: Đài cát sét của con đâu?

Ông bảo: Ông mang đi nộp, bị giữ lại rồi.

Tôi nói: Còn băng của con đâu.

Ông hỏi: Băng gì vậy?

Tôi đáp: Đàn ông không khóc.

Ông nói: Nó ở trong đài cát sét, nên đương nhiên cũng bị niêm phong rồi.

Ngay tức thì tôi liền bật khóc nức nở.

Ông nội thấy tôi khóc lóc thảm thiết quá, mới bảo: Thế này đi, mai ông đi xin cuộn băng ấy về cho con, còn cái đài ông nghĩ chắc phải để đó một thời gian, cái băng ấy tên gì ấy nhỉ.

Tôi vừa thút thít vừa nói: Đàn ông không khóc.

Ông hỏi tôi: Ai hát vậy?

Tôi đáp: Tiểu Hồ Đội, Tiểu Hồ Đội.

Ông ngạc nhiên hỏi tôi: Tiểu Hồ Đội á, bộ đội ở đâu ra vậy?

Tôi bảo: Không phải bộ đội, mà là một ban nhạc, bao gồm Phích Lịch Hồ (Ngô Kỳ Long), Quái Quái Hồ (Tô Hữu Bằng), Tiểu Soái Hồ (Trần Chí Bằng).

Ông nội giờ mới hiểu ra, nói: À, ra là một ban nhạc.

Nước mũi đã sắp rơi xuống đất, tôi bảo ông: Là một ban nhạc, là một ban nhạc.

Ông bảo tôi: Ừ, để mai ông đi lấy về, ban nhạc đó ở đâu?

Tôi khóc càng lớn, run rẩy nói: Là của Đài Loan.

Sắc mặt của ông bỗng chốc trở nên nặng nề, bảo: Tuy cái cách mở cửa rồi, nhưng Đông Tây của Đài Loan vẫn cần phải cẩn thận.

Tôi bảo: Ông ơi, vậy ông có lấy về cho con không?

Ông nội thở dài bảo: Đợi tổ chức quyết định.

Mùa xuân năm ấy, tôi không còn cuộn băng và cái đài bầu bạn nữa. Tôi ngồi bên cửa sổ ghi lại từng lời từng lời của mỗi bài hát trong chiếc băng đó. Tôi còn đặc biệt dành riêng ra một trang để chép bài Nỗi muộn phiền trong anh.

Bao trùm lên đôi mắt em là nỗi buồn, anh biết không thể tiếp tục tự lừa dối bản thân mình, lá thu cuối cùng rồi cũng sẽ rơi, câu chuyện của đôi ta sẽ đi đâu về đâu. Nhẹ nhàng bước ra khỏi giấc mộng của em, chẳng còn dám cất lời ca đó nữa, tình yêu được gói gọn lại trong giọt nước mắt cuối cùng, giống như đứa trẻ phải bỏ chạy vì quá đau lòng.

Anh đâu phải người như em mong muốn, hôm nay nói yêu ngày mai em sẽ thấy hối hận. Những đêm cuồng nhiệt biết tìm nơi đâu, chuyện tình như thế chỉ có một lần. Nếu em có thể yêu anh như vậy, anh nguyện vì yêu mà đau, nếu em có thể yêu anh theo cách đó, anh nguyện vì yêu mà muộn phiền.

Tôi thích nhất câu hát “Những đêm cuồng nhiệt biết tìm nơi đâu, chuyện tình như thế chỉ có một lần”. Khi ấy tôi cho rằng, cả đời này tôi sẽ yêu một người như thế, cho nên làm ơn mau chóng cho tôi biết, người ấy rốt cuộc là ai, Lý Tiểu Huệ, Lưu Nhân Nhân, Lục Mỹ Hàm hay Ngải Phi Phi. Dù là ai tôi cũng đều đón nhận, còn nếu họ một mét rưỡi mà dám yêu một thằng mét tư như tôi, thì tôi nguyện vì yêu mà đau khổ.

Nhà tôi ở lúc còn nhỏ nằm ngay bên đường quốc lộ, khi đó tôi cưỡi xe đạp, mơ màng dưới ánh đèn đường loang loáng, trong cuộc lãng du đến tương lai, xe sang và gái đẹp, phi đến những miền xa. Ai ngờ đâu bây giờ là một con xe nát cùng với một bà bầu, đứa bé còn chẳng phải là con tôi, đến mẹ nó còn chẳng biết ai là bố đứa bé. Na Na sau một hồi nhảy nhót và liến thoắng giờ tựa lưng vào cửa ngủ ngon lành, tay vẫn cầm thạch hoa quả. Nhưng nếu tôi cứ mang theo cái của nợ này thì không thể kịp đến đón bạn được. Nó chỉ còn duy nhất một thằng tôi là bạn, tôi nghĩ thầm, khi nó từ trong đó bước ra, nếu không thấy tôi, thì sẽ cảm thấy cô độc nhường nào. Lúc này những vì sao đã mờ nhạt dần sau những tầng mây xám đen. Đêm đã khuya lắm rồi. Một ngày dài lê thê, tôi và Na Na đã đi được hơn trăm ki lô mét, tôi khẽ lay cô ấy tỉnh lại và bảo: Na Na, chúng ta tìm nơi nào đó nghỉ lại.

Na Na đang trong cơn mơ màng, nheo mắt nhìn tôi một hồi, hỏi: Đây là đâu?

Tôi trả lời: Đang trên đường quốc lộ.

Na Na lại hỏi: Chúng ta đang đi đâu đây? Anh muốn đến đâu?

Tôi đáp: Chúng ta tìm nơi nào đó nghỉ lại trước đã.

Na Na gật đầu, nói: Vâng, anh cứ đi tiếp đi, đến nơi thì gọi cho em nhé.

Chúng tôi đang tiến gần một thành phố, tôi vốn tưởng rằng ánh đèn phía xa kia hắt ra từ một xí nghiệp hóa chất, nhưng những cửa hàng và xe xuất hiện nhiều dần hai bên đường như báo cho tôi biết, vào đến thành phố rồi. Mặt đường từ hai làn mở rộng ra thành bốn làn xe, những bức tường hai bên đường chẳng đầy biểu ngữ. Nơi này đang được bình chọn là thành phố văn minh của cả nước. Thành phố nằm đối diện với con đường quốc lộ nhưng không hề được đặt ở vị trí cửa ngõ, nó nằm về phía bên phải, trong vài cây số tiếp theo, các ngõ phố bên phải đều thông ra trục đường trung tâm, phía bên trái là những nhà máy mới mọc lên. Sau khi xe chạy qua vài con hẻm, chúng tôi dừng lại ở một bãi đất trống rất lớn, tôi bất chợt nhìn thấy một kiến trúc được thiết kế theo phong cách hoàng cung, tôi không kiềm chế được thốt lên một tiếng: Chao ôi. Đến gần hơn một chút, hóa ra là Tòa án, ánh đèn chiếu lên làm quốc huy trở nên huy hoàng, rạng rỡ. Phía bên cạnh Tòa án còn có một bóng râm khổng lồ, tôi nhìn từ xa nên không phát hiện ra ở đó có một tòa kiến trúc khác nữa, đến khi lại gần mới nhận thấy đó là toàn nhà lớn hơn Tòa án gấp mười lần, chỉ le lói một quả bóng đèn nhỏ gắn ngoài cửa. Tòa nhà này chắn mất cả ánh trăng, khiến một góc của Tòa án bị che khuất. Tất nhiên rồi, đó là tòa nhà của chính quyền nhân dân. Tôi lái xe men theo đường quốc lộ hồi lâu, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tòa nhà của chính phủ ban đêm không sáng đèn, khiến tôi càng thêm tò mò về thành phố này. Đèn chiếu bao quanh tòa nhà giống như những khẩu đại bác nhắm thẳng vào nó, tôi rất muốn biết khi tắt cả các ngọn đèn đều bừng sáng, cảnh tượng nơi đây sẽ trở nên hoành tráng thế nào. Lái xe men theo tòa nhà đến một ngã ba đường, tôi đã thấy một khách sạn sang trọng tên là Minh Châu. Tôi dừng xe trước cổng khách sạn, chuẩn bị gọi Na Na dậy, cậu nhân viên phục vụ ngay lập tức ra hiệu cho tôi không được dừng xe ở đó. Tôi nói: Tôi biết, tôi chỉ vào bàn lễ tân hỏi một chút.

Nhân viên phục vụ nói: Vậy thì anh cứ đỗ xe xong đã.

Tôi hỏi: Vậy tôi đỗ xe ở đâu?

Cậu phục vụ đáp: Dưới tầng hầm.

Tôi hỏi tiếp: Đỗ xe trên này không được sao?

Cậu phục vụ trả lời: Đỗ xe dưới tầng hầm an toàn hơn.

Tôi lái xe xa hơn một chút, dịch lên khu vực đỗ xe phía trên đó, gọi Na Na dậy, nói: Đến rồi.

Na Na ngủ rất say, khi tỉnh dậy bảo tôi trong người hơi khó chịu, mở cửa xe thò đầu ra ngoài nôn lấy nôn để.

Tôi vỗ nhẹ vài cái lấy lệ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Na Na nôn xong quay lại nước mắt lưng tròng, áy náy bảo tôi: Em xin lỗi, xin lỗi, có làm bẩn

xe anh không?

Tôi bảo: Không sao.

Na Na nhìn qua cửa kính xe thấy khách sạn Minh Châu, kinh ngạc thốt lên: Oa.

Tôi hỏi: Sao vậy?

Na Na đáp: Chúng ta ở đây sao?

Tôi trả lời: Ở chỗ tử tế một chút. Em không được khỏe lắm, nghỉ ngơi cho thoải mái, chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Na Na mỉm cười, điệu bộ rất sành sỏi nói: Không ngờ anh là ông chủ lớn cơ đấy.

Tôi bảo: Đâu có đâu có, chiết khấu hết rồi thì cũng không đắt lắm, có điều tiền đặt cọc chắc cũng khá đắt, thế này đi, anh đưa em ba nghìn tệ, em vào trong đó đặt phòng, giường to hoặc giường đôi đều được, đặt xong nếu thừa thì trả lại anh, nếu thiếu thì em báo anh, anh sẽ đưa thêm.

Na Na nói: Không cần nhiều thế đâu, từng này đủ rồi.

Tôi bảo: Em cứ cầm lấy, lỡ đâu lại cần.

Na Na ngồi trong xe nghĩ ngợi một lúc, nói: Ừ, thế em đi đặt phòng, anh đợi ở đây.

Tôi nói: Anh ở đây đợi em, nhân tiện dọn qua cái xe một chút.

Na Na đột nhiên nhìn tôi một cách âu yếm, tôi nghĩ, có lẽ nào cô nàng đang cảm động vì tôi chăng, tôi đã để cô ấy ở trong cái khách sạn tốt như thế. Radio trong xe đang phát bài Thừa nhận của Tân Hiểu Kỳ, Na Na còn cố nán lại đợi đến khi giai điệu cuối cùng kết thúc, rồi đột nhiên quàng cổ tôi, hôn tôi một cái. Sau khi hôn xong cô ấy có vẻ ý thức được là mình vừa nôn xong, luống cuống nói: Ôi ông chủ, em xin lỗi.

Tôi bảo: Anh không phải là ông chủ.

Na Na rung rung nói: Cảm ơn anh.

Tôi xua tay bảo: Em đi nhanh lên, trời tối rồi.

Na Na cố nói tiếp: Trời tối lâu rồi.

Tôi giục giã: Đừng có lùng chùng ở đây nữa, đi nhanh đi.

Na Na đột nhiên chỉnh sửa ngay ngắn mái tóc của tôi, nước mắt chực rơi xuống. Tôi hỏi: Em sao thế?

Na Na nói: Anh biết không, trước đây em làm ở tiệm uốn tóc, tiệm ấy nhỏ lắm, hơn nữa lại kiếm ra rất gắt gao, cho nên phải ra ngoài mới làm được. Những vị khách ở đó, cũng có xe như anh, thường lái xe ra ngoài ô hoặc lái xe đến một cái nhà nghỉ chật chội, có người xong việc rồi thậm chí còn không đồng ý đưa em về, em vì tiết kiệm tiền, đôi khi nghĩ là cũng không xa lắm nên đi bộ trở về cửa hàng, nhưng khi đi bộ mới biết, lái ô tô thì mất có một phút, em đi bộ mất những nửa tiếng, em lại còn đi giày cao gót, vậy nhưng em nghĩ mình đẳng nào cũng đi bộ rồi,

thì không gọi xe nữa, vì thế chẳng hóa công cốc sao, thế là em tự đi về, đi mãi đi mãi cuối cùng cũng nhìn thấy mặt mũi cái cửa hàng, đột nhiên lại có một người khách lái xe đến, thỏa thuận giá cả với em xong xuôi, lại lôi em đến một nơi rất xa, xong việc lại vớt em ra giữa đường quốc lộ, nói hắn có việc phải đi ngay, không tiện đường chở em về. Ngày hôm đó, em thực sự muốn gọi xe, nhưng em không gọi nổi cái xe nào cả, thế là em cứ thế mà đi bộ, chân của em rã rời, đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, lại thấy xe taxi, nhưng em thầm nghĩ, em mà gọi xe thì chẳng phải đoạn đường mà em đi cả nửa tiếng vừa rồi lại mất trắng ư. Thật ra không phải em tiếc rẻ 8 tệ tiền đi xe đâu, thật đấy, khi em bắt đầu đi tiếp khách, bà chủ đưa cho em tất cả có tám mươi tệ, nhưng em thực sự tiếc cái quãng đường mà em vừa đi. Vất vả lắm em mới về tới nơi, lại có một chiếc xe nữa dừng lại bên cạnh, hỏi em có đi không, em nói: Mệt quá rồi, không đi nữa. Người trên xe nói: Khách của em nhiều quá à, không đi nổi nữa à. Tôi nói: Em vẫn đi được, nhưng chân của em không bước nổi nữa rồi, trừ phi anh đừng có đi xa quá. Họ đồng ý, sau đó bọn em lại thỏa thuận giá cả.

Nói đến đây Na Na bất chợt ngừng lại. Tôi hỏi: Sau đó thì sao?

Na Na thở dài thườn thượt, nói: Em cứ nghĩ hôm đó mình làm ăn được, hết đợt này đến đợt khác.

Tôi sửa lại câu nói của cô ấy: Hết lượt này đến lượt khác.

Na Na bảo: Vâng, hết con sóng này đến con sóng khác, con sóng này chưa lặn đợt sóng kia lại nổi lên. Ông chủ ơi, anh thấy em dùng thành ngữ như thế chuẩn chưa? Sau đó thằng cha trong chiếc xe kia bảo, không vấn đề, rồi cho em lên xe. Trong xe của họ có dán một tấm phim cách nhiệt đen sì, em nghĩ bụng: đằng nào thì phía sau cũng có tấm phim cách nhiệt, em chỉ cần để hắn dựa sát vào bên cạnh là được rồi. Cửa sau xe vừa mở, em cứ để nguyên cả giày cao gót mà leo lên, chân em vừa mới giẫm lên tấm ván dưới chân, nào ngờ trong xe còn có mấy thằng khác nữa, bọn chúng kéo tay em, giữ trong khoang xe sau đó đóng sầm cửa lại, xe lập tức lăn bánh. Em hoảng hốt nghĩ thầm: Thôi chết cha rồi, hoặc là lũ trộm cướp, hoặc là bọn hiếp dâm, em khi đó bị dọa đến nổi đầu óc mụ mẫm cả.

Tôi hỏi Na Na: Sau đó thế nào, có phải đã gặp bọn côn đồ rồi không?

Na Na bảo: Còn thê thảm hơn gặp ngay phải đội Phòng chống tệ nạn.

Tôi hít ngược một hơi khí lạnh.

Na Na nói: em rất bình tĩnh, nói với họ em không phải gái mại dâm, em đi chơi về. Thế nhưng họ lôi ra một cái bút ghi âm, từng câu ra giá vừa rồi của em đều bị ghi hết cả vào. Chết tiệt, bọn này đều có trò ghi âm bắn thủ, thật là thảm quá. Em nói thẳng với chúng nó: Tôi không có tiền đâu, tôi vừa vào nghề. Lúc đó đúng là em mới vào nghề thật, rất siêng năng chăm chỉ, khó khăn lắm mới để dành một chút tiền, không nỡ phải nộp phạt. Sau đó chúng bảo, hay là thôi không cần nộp hết số tiền làm ăn được ngày hôm nay nữa, phục vụ ba người bọn chúng là được.

Tôi quan tâm hỏi tiếp: Sau đó thì sao? Na Na nói: Sau đó em thương lượng giá cả với chúng nó.

Tôi hỏi cô ấy: Kết quả thế nào?

Na Na bảo: Bọn chúng không thu hơn ba trăm nhưng giữ của em mười tệ để gọi xe về.

Tôi hỏi: Không phải chuyện đó, là cái yêu cầu khác chúng đưa ra ấy.

Na Na bảo: Thì em đành phải phục vụ từng thằng thôi, nhưng em yêu cầu là từng thằng một, hơn nữa những người khác phải đứng ngoài xe đợi đến lượt. Đẳng nào thì em cũng làm cái nghề này rồi, thêm một tên thì cũng chẳng nhiều lên, ít một kẻ thì cũng chẳng ít đi, chí ít là cũng không bị phạt nữa.

Tôi trầm tư không nói gì.

Na Na bảo: Sau này em nghĩ, em cũng nên giống bọn chúng, cũng phải có cái máy ghi âm cất ở trong túi, nếu gặp chuyện gì thì ghi lại, sau đó báo lên những đơn vị có liên quan, ít nhất thì bọn chúng cũng mất việc, đây gọi là tự bảo vệ quyền lợi của mình. Hôm đó em đau lòng lắm, tất nhiên, cơ thể em cũng đau nữa, nhưng cái chính là đau chân. Sớm biết thế em đã không đi đường đó, xôi bồng hổng không cả. Nhưng nửa tháng sau, em cũng tậu được một chiếc bút ghi âm.

Tôi nhìn cô ấy vẻ rất đổi kinh ngạc, nói: Em được đó, dám nghĩ dám làm, thế sau đó em có thành công không?

Mặt Na Na tối sầm lại, nói: Sau đó thất bại, cái bọn lần trước bắt em chỉ là bọn dân phòng, sau này em gặp cảnh sát, không có thương lượng gì hết. Hơn nữa bọn họ còn khám người em lôi ra cái máy ghi âm. Đang đúng thời điểm chính phủ có chính sách khoan hồng, những gái mại dâm khác chỉ bị bắt một ngày sau được thả ra, còn em bị giam những ba ngày.

Tôi hỏi cô ấy: Tại sao?

Na Na bảo: Bởi vì họ nói có thể em không chỉ là gái mại dâm, em còn ghi âm cả những cuộc đối thoại với khách hàng của mình, để sau đó tổng tiền họ. Lúc ấy em tức lắm, mới bảo rằng, tại sao các anh có thể tưởng tượng ra tôi xấu xa như thế, tôi luôn luôn cố gắng chu đáo để vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi. Sao tôi lại có thể dọa dẫm họ cơ chứ? Tại sao các anh lại dám sỉ nhục tôi? Sau đó em phản ánh về vụ đã bị đội phòng chống tội phạm dọa dẫm cưỡng dâm em ra sao.

Tôi hỏi tiếp: Sau đó thế nào?

Na Na bảo: họ ghi lại lời khai của em, nhưng em nói ít nhất cũng phải đến một nghìn chữ, thấy họ ghi lại có mấy chục chữ thôi, theo em nghĩ thì họ cũng chẳng hơi đâu đi điều tra làm gì, họ nói: Không có bằng chứng, nhưng có vẻ nhìn em cũng không giống kẻ hay nói dối, tuy nhiên em vẫn phải ở lại thêm hai ngày nữa để điều tra, sau khi xác định được em không có hành vi dọa dẫm tổng tiền thì mới được thả. Xui xẻo chết đi được. Đây, chính là chiếc bút ghi âm này.

Na Na lục lọi trong túi tìm kiếm một hồi lâu, mới thấy chiếc bút ghi âm kia. Khua khua chiếc bút trước mặt tôi, rồi nói: Chính nó đây, nhưng bây giờ em cũng chẳng dùng đến nó nữa, em thích nhất có một cái máy ảnh, để ghi lại khoảnh khắc của thời gian, thấy con em lớn lên từng ngày. Có điều bây giờ sinh được nó ra và nuôi nó khôn lớn đã là giỏi lắm rồi. Còn cái bút ghi âm

đó, sau này em sẽ dùng nó để hát. Em sẽ ghi lại tất cả những bài mà em hát. Nhưng em hát cũng chẳng hay lắm, không thể so sánh được với các ngôi sao ca nhạc, nhưng vẫn hay hơn mấy chị em cùng chỗ lắm. Cái bút này em tặng anh, anh giữ gìn nó nhé, em cất nó trong hộp tay vịn này nhé, em đi đây, em đi đặt phòng đây.

Tôi nói: Em đi đi.

Na Na mở cửa xe, bỗng chốc quay người lại, nhìn tôi lưu luyến.

Tôi xua xua tay, nói: Mau đi đi.

Na Na xoay mạnh người một cách dứt khoát, bước nhanh về phía cửa khách sạn.

Tôi gọi giật lại: Đợi chút.

Na Na quay đầu lại, có vẻ hơi căng thẳng hỏi tôi: Sao vậy?

Tôi hỏi: Vừa rồi tại sao em khóc? Em cứ nói mãi mà chưa giải thích gì cả.

Na Na đáp: À, không có gì, em cảm thấy anh thật tốt, khi khách muốn quan hệ với em, đều thuê mấy phòng tồi tàn rách nát, còn anh không đòi hỏi em gì cả, nhưng lại đưa em đến nơi tốt thế này. Còn cho em đồ ăn ngon, cho em ngồi trong xe lâu như thế, nghe em nói bao nhiêu điều, cũng đã nhiều năm lắm rồi, chưa có người đàn ông nào nghe em nói quá năm câu, có điều em hiểu, em hiểu em là cái gì, anh yên tâm đi, cảm ơn anh, xin lỗi anh.

Tôi bảo: Đừng nghĩ nhiều nữa, chủ yếu là anh cũng muốn ngủ ngon hơn chút thôi, mau đi đi.

Ánh mắt tôi mãi dõi theo bóng hình cô ấy, Na Na quay đầu lại mấy lần liền, nhưng tôi nghĩ cô ấy có lẽ không biết là tôi đang nhìn theo. Tôi bất giác cảm thấy đau lòng, Na Na bước lên bậc tam cấp, lại quay đầu dõi mắt nhìn tôi, dừng lại mấy giây, rồi từ từ đi vào sảnh chính của khách sạn, cho đến khi tôi hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng của cô ấy nữa. Tôi đạp chân côn của 1988, kéo cần số, nhìn theo phía bóng dáng vừa đi khuất, khẽ thầm thì: Tạm biệt.

Khoảnh khắc Na Na quay đầu bước đi, tôi không phân biệt được đây là cảm giác được giải thoát hay không nữa rồi, tôi nghĩ, đối với một nam một nữ không yêu nhau, bước chung trong một cuộc hành trình, mãi mãi chẳng có ý nghĩa gì cả, cuộc sống của cô ấy khó khăn, tôi vui lòng vươn tay giúp đỡ, nhưng lại không muốn bước vào cuộc sống ấy. Tôi có mục đích của riêng tôi, cô ấy có con đường dành riêng cho cô ấy, chúng tôi ở cạnh nhau, chẳng ai đi được đến đích của mình. Cô ấy lúc này đang đứng ở tiền sảnh hỏi lễ tân có còn phòng hay không, không biết cô ấy sẽ đặt cho chúng tôi một phòng giường đôi hay là phòng tiêu chuẩn, có điều đáng tiếc là tôi đã lên đường rồi.

Đó là một ngày dài lê thê, và tôi đã mệt mỏi lắm rồi. Tôi cứ tiếp tục lái xe qua mấy trạm cột đèn đường, có lẽ phải hai ba trăm mét gì đó, thì trông thấy một giao lộ, tôi vốn định nằm trong 1988 ngả lưng một đêm, coi như là để cứu vãn lại một chút sau những tổn thất kinh tế vừa rồi, nhưng khi tôi giở bản đồ ra xem, chỗ này cách nơi tôi muốn đến còn rất xa. Có lẽ tôi phải chạy lên đường cao tốc, chứ không phải chạy trên đường quốc lộ lúc đi lúc dừng thế này, nhưng điều khiến tôi lo lắng là 1988 sẽ không thể kiên trì chạy trên đường cao tốc với quãng đường xa như thế được, dầu sao thủ tục giấy tờ xe cũng đang gặp vấn đề, nếu chẳng may gặp công an trên

đường cao tốc, thì ngay đến một nơi lườn lách cũng không có. Những con đường hỗn độn lại là nơi an toàn nhất. 1988 giống như những người xung quanh tôi, đường quốc lộ giống như thế giới phức tạp này, ở một nơi càng không có trật tự, tôi càng có cảm giác an toàn. Cái giá của cảm giác an toàn này chính là bạn phải luôn tập trung tinh thần, nếu không bạn sẽ bị những phương tiện giao thông khổng lồ nghiền nát. Tôi đã mệt mỏi cả người rồi, cho dù là một nơi như thế nào đi chăng nữa, điều tôi muốn nhất là được nằm trên giường.

Tôi rẽ sang bên phải ngã tư, nhìn thấy nhà nghỉ Khải Hoàn. Tôi bây giờ đã bị hoa mắt với tất cả những gì sáng đèn trên thế giới này, tôi cũng chẳng còn nhớ tôi đã làm thế nào để vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa lái xe đến cái nhà nghỉ này, thậm chí tôi còn chẳng phân biệt được rõ sự khác biệt của chữ hoàn^[13] và chữ lữ là ở đâu nữa. Có điều việc đó cũng bình thường, hồi còn đi học, tôi luôn viết nhầm hai chữ ấu và chữ ảo^[14]. Tôi tin rằng bất cứ người nào khải hoàn trở về sẽ đều không ở chỗ này. Tôi chọn nó là vì thực lòng tôi kiệt sức rồi, hơn nữa nó có vẻ cũng khá rẻ, chỉ cần bỏ ra khoảng 100 tệ là có thể ở được một đêm. Tôi đặt cọc tiền, lấy chùm chìa khóa ở quầy lễ tân, lên phòng 8301. Tôi vô cùng ghét cái ký tự này. Lần đầu tiên đi vào thành phố tìm bạn gái mình, cô ấy ở trong khách sạn đợi tôi, khi ấy tôi giống như được bàn tay của thần tiên kéo ra khỏi sa mạc hoang vu hẻo lánh, tôi bị lầu cao gác tía bốn phía làm cho choáng váng. Đến khách sạn, bạn gái bảo, em ở phòng 8202, khi ấy tôi hoảng hốt hỏi: Ôi chao, tầng 82 hả? Bạn gái cười nói: Đồ ngốc, trên thế giới này làm gì đã có khách sạn 82 tầng.

[13] Hoàn (旋) trong khải hoàn và chữ lữ (旅) trong lữ điểm (nhà nghỉ, khách sạn).

[14] Ấu (幼) và chữ ảo (幻).

Sau này, tôi ở cùng một cô gái khác trong tòa nhà 86 tầng, cứ như đang phiêu diêu trên mây vậy.

Tôi thầm nghĩ đám bạn đã mất của mình có lẽ cũng đang phiêu diêu ở độ cao như thế này, không thể cao hơn được, bởi vì chúng nó đều hơi bị cận thị.

Tôi nằm lên chiếc giường trong căn phòng số 8301, thả lỏng cơ thể. Chiếc đệm rẻ tiền này sao mà trông quen quá, trong suốt quãng thời gian của cuộc đời mình, trên những chiếc đệm cứng cứng mềm mềm như thế này, những cô gái ấy, khi thì ngủ trong lòng tôi, lúc lại xoay qua chuyển lại. Tôi còn nhớ mình đã từng khuyên nhủ một cô gái muốn tự tử, đó là một cô gái đẹp, nhưng nguyên nhân mà cô ấy muốn từ bỏ cuộc sống chính là vì cảm thấy mọi người đều chỉ để ý đến nhan sắc của cô ấy mà thôi. Thế nhưng, cô ấy muốn để người khác biết mình đâu phải chỉ có mỗi nhan sắc, nên cô ấy luôn muộn phiền. Đến hôm nay tôi đã hiểu ra, chắc chắn cô ấy không thể chết được, có đưa cho cô ấy tất cả dụng cụ có thể tự sát cũng vô dụng, cô ấy chỉ tỏ ra như vậy để làm tăng thêm sự kiêu hãnh và vẻ đẹp của mình mà thôi. Cô ấy bảo, cuộc sống này giống như một cái động không đáy đang không ngừng nhấn chìm cô ấy xuống, và cô ấy không muốn sống nữa.

Tôi còn đang mắt nhắm mắt mở vì ngái ngủ, vỗ về an ủi: Em yêu à, cuộc sống đâu phải vực sâu, nó là bình nguyên bằng phẳng em từng đi qua và là núi cao vời vọi nơi em muốn đi tới, nó giống như mỗi chiếc giường mà ta đã từng ngủ lại, em không bao giờ rơi xuống được, nếu em cảm thấy nó vống xuống, là bởi tại sức hút, nó tuyệt đối không bao giờ đẩy em xuống vực sâu, nó chỉ muốn để em nằm xuống, nghe những âm thanh của nó, khi em đã nghỉ ngơi và nghe đủ rồi, em có thể đứng dậy bất cứ lúc nào được. Em hiểu chứ.

Cô ấy nói với tôi: Em hiểu rồi.

Khi đó tôi cảm thấy tự hào lắm bởi vì bản thân tôi cũng không hiểu là mình đang nói gì. Nghĩ lại, chỉ là chúng ta đều không biết đến những vất vả khổ cực quanh mình, mới ngồi cảm thán một cách cải lương như thế. Cuộc sống bản thân nó chính là vực sâu. Tôi nhớ lại ngày xưa, không phải là những say mê của tôi với quá khứ, cũng không phải là nỗi thất vọng của tôi với hiện tại, mà chứng tỏ rằng tôi càng ngày càng sống khép kín, trời ạ, hôm đó nằm trên giường, đáng nhẽ cô bạn gái muốn tự sát đó phải là người khuyên nhủ tôi mới đúng, chúng ta thường bị những nỗi u sầu giả dối đánh lừa, cũng giống như một vài người tôi đã gặp, luôn khuyên nhủ người khác, nhưng bản thân mới chính là người muốn tự sát. May mà tôi không thể tự sát, bởi vì tôi luôn tin chắc rằng thế giới này giống như một bức tường kiên cố, và chúng ta giống như loài mèo cào những móng vuốt lên tường, tôi nhất định phải ghi lại dấu vết trên bức tường đó để không giẫm lại chính những bước chân của mình.

Tôi nằm trong căn phòng số 8301, mơ mơ màng màng, sao cứ cảm thấy căn phòng này thiếu thiếu gì đó, tôi không định nói là phụ nữ, nhưng một căn phòng trong nhà nghỉ như thế này, chắc chắn đang thiếu một thứ gì đó. Cảm thấy toàn thân bứt rứt khó chịu, tôi bật dậy tìm kiếm, vẫn không hiểu tại sao, tôi lại nằm xuống giường, bỗng nhiên phát hiện ra chiếc kệ ti vi trước mặt có đặt một cái đài radio cát sét. Tôi hoàn toàn có thể lý giải được những kiểu kết hợp giữa nhà khách và khách sạn rẻ tiền như thế này thì không có ti vi, nhưng tôi hoàn toàn không thể lý giải nổi tại sao lại đặt cái radio tại một vị trí xa xôi như thế, tôi cầm lấy chiếc đài đặt ngay cạnh đầu giường, cắm vào ổ điện rồi, dò kênh phát thanh, may mà tôi không còn dò ra bất kỳ một kênh đài dịch nào nữa, tất cả các kênh dò được đều là của ta cả. Chiếc đài cát sét báu vật thuở bé của tôi đã được trả lại hai tuần sau đó, duy nhất một sự khác biệt là mấy kênh đài dịch đều đã bị khóa, tôi không bao giờ còn cơ hội nghe lại đôi chút chương trình đó nữa, như thế sẽ ngăn chặn triệt để hiểm họa rằng cái tai của tôi sẽ rơi vào tay địch.

Trong khoảng thời gian tiểu học, chỉ có hai chuyện xảy ra khiến tôi thật sự không cầm được nước mắt, đầu tiên là cái chết của anh Đình Đình, thứ hai là lần tôi được đeo khăn quàng đỏ. Tất nhiên, rơi những giọt nước mắt giống nhau thì quả thật là kỳ lạ làm sao. Ngày tôi được đeo khăn quàng đỏ, chị học sinh lớp trên bảo: Em à, bây giờ em đã là đội viên đội thiếu niên tiên phong rồi, em biết không, khăn quàng đỏ được nhuộm nên từ dòng máu đỏ của các anh hùng liệt sỹ đó. Tôi đã biến câu so sánh này trở thành câu trần thuật trong các tưởng tượng của mình rằng: Trong xưởng sản xuất khăn quàng đỏ, ngày nào cũng phải dùng máu nhuộm lên những chiếc khăn quàng cho chúng tôi.

Thế mà trong những năm hay nghe nhạc của Tiểu Hồ Đội, tôi đã hoàn toàn thờ ơ với chiếc khăn quàng đỏ, tôi cũng không còn mê mẩn thánh sĩ đấu nữa, tuy vẫn háng xem từng tập, nhưng vì không còn là chim Ikki, tôi không còn cảm xúc gì nữa. Tôi và đám bạn hàng xóm cứ cách xa dần, cùng với bạn bè trong lớp thành lập Tiểu Hồ Đội, hai cậu bạn đó chính là Thẩm Nhất Định và Tiểu Mã, bất hạnh cho tôi là, tôi được sắp xếp làm Quái Quái Hồ (Hồ ngoan ngoãn). Tôi những muốn trở thành Phích Lịch Hồ kia, vì hồi ấy mê Phích Lịch Toàn Phong Cước (Quyền cước xoáy gió sấm sét), tôi thấy Phích Lịch là một từ nghe cực kỳ tàn khốc, còn Quái, chỉ mang nghĩa châm biếm mà thôi. Tiểu Mã không đồng ý, nó nói: Mày là Hồ ngoan ngoãn chuẩn rồi, mày xem, mày đã làm người xấu bao giờ chưa, mày đã từng nổi trận lôi đình

chưa, mày đã bao giờ làm chuyện xấu xa chưa, mày chính là Hổ ngoan ngoãn.

Tôi còn nhớ một cách lờ mờ rằng thời thiết khi đó không có bốn mùa như bây giờ, chỉ trong chớp mắt, từ giá rét đến ngày hè nóng rực, giữa chúng dường như không có một sự chuyển đổi nào, cứ thế cởi ra những chiếc áo bông mặc vào những chiếc áo cộc tay, rồi lại cởi áo cộc tay ra mà mặc vào những chiếc áo bông. Từ trước đến nay tôi chưa từng thay đổi vị trí địa lý đến mức xảy ra những khác biệt mạnh mẽ đến thế. Tại sao những năm tháng tuổi thơ, bốn mùa lại rõ rệt vậy, mỗi đóa hoa nở, mỗi áng mây trôi, mỗi cơn gió thổi, mỗi cô bạn gái đều như đang nói với bạn rằng, chúng ta đang ở mùa nào rồi. Những cô gái trong mơ của tôi, Lục Mỹ Hàm, Ngải Phi Phi, Lý Tiểu Huệ, Lưu Nhân Nhân cũng lập thành một nhóm. Thậm chí đến giờ tôi còn không nhớ được rõ ràng những cái tên như hoa như ngọc của các cô ấy, tôi cảm thấy chắc đầu óc các cô ấy có vấn đề rồi, không như chúng tôi, ba con hổ, đơn giản vậy thôi, các nàng rõ ràng là đều có tên của mình, vậy mà còn dùng cái tên của người khác. Tôi xem những bộ phim họ thích xem, thế nhưng không thể nào xem hết nổi một tập, chẳng hấp dẫn chút nào, hết hát hò lại thì thào, mới đọc tên phim đã thấy hợp tình hợp cảnh, lại được chiếu trong cái thời tiết này, bảo sao cô nào cô nấy đều thích mê. mấy kiểu phim nhạt nhẽo vậy, xem qua một lần là chán, không ai thèm xem nữa rồi, tôi thật sự không hiểu nó được chiếu để làm gì. Bộ phim ấy tên Tôi có hẹn với mùa xuân.

Vì vậy cho đến sau này, khi tôi nhìn thấy các nàng thần tượng trai đẹp là những diễn viên hay ca sĩ, thì tôi đã có thể lý giải được. Bọn họ rõ ràng là dậy thì quá sớm, bởi vì mãi đến khi tôi bắt đầu lên cấp ba mới hiểu ý nghĩa của Tôi có hẹn với mùa xuân, còn các cô nàng đã thấm nhuần từ hồi tiểu học, hơn nữa còn trải qua thực tế. Hồi tiểu học ấy tôi đã làm những gì vậy nhỉ? Chắc còn đang mãi đắm chìm trong giai điệu ca khúc Vườn vui chơi Táo Xanh của Tiểu Hổ Đội.

May mắn là thời tiểu học tôi vẫn còn chưa hiểu rõ điều này, nên vẫn cố chấp đi tìm người con gái mặc chiếc váy xanh lam, cô ấy giống như một cọng rơm vắn vít mãi trong ký ức đáng nhớ nhất của cuộc đời tôi, tôi không biết cô ấy là cọng rơm cho lạc đà hay là cọng rơm cứu người nữa, nói chung đều quan trọng như thế.

Và cuối cùng tôi đã tìm thấy cô ấy.

Tôi đã trở thành một thành viên tích cực của đội kiểm tra phong trào phòng chống cận thị học đường, để có thể tìm kiếm cô ấy tại mỗi lớp học. Bởi khi ấy, chắc chắn cô ấy đang nhắm mắt, không nhìn thấy tôi, nếu không tôi sẽ xấu hổ đến cúi gằm đầu xuống đất. Tại thời điểm đó, Tử Long chuyển nhà rồi. Bố của Tử Long làm nghề buôn bán sứa biển rất phát đạt, tiêu những ba vạn tệ để mua cho Tử Long cái hộ khẩu thành phố. Trong đám lít nhít chúng tôi, nhà nó giàu có nhất, khi đó tôi chỉ nghĩ nhà giàu có nghĩa là khi chúng tôi ăn kem đậu đỏ, thì nó được ăn kem hai màu. Vì chúng tôi đều ở nông thôn, nên thường không mấy chú ý đến vấn đề hộ khẩu, các bậc phụ huynh thực tế cũng lo lắng về điều này lắm, bởi họ nghĩ rằng khi chúng tôi trưởng thành rồi, hộ khẩu nông thôn rất khó lấy vợ, suy cho cùng cũng bởi vấn đề giai cấp.

Chúng tôi phân cấp từ thành phố trực thuộc trung ương, thành phố lớn, thành phố trực thuộc tỉnh, huyện, thị trấn nhỏ, cho đến vùng ngoại thành, nông thôn, vùng núi, và vùng núi cao nghèo khó. Chạm bảo rằng chúng tôi thuộc vùng ngoại thành, cũng không hẳn là nông thôn,

lại ở giáp thành phố lớn, vì thế cũng có cảm giác oai hơn một chút xú. Xét theo bảng phân chia giai cấp, thì cũng được xếp vào tầng lớp trung lưu. Trong những câu chuyện của họ, từ xưa đến nay việc tìm vợ đều không lấy tình yêu làm tiêu chuẩn. Nếu bạn gặp được cô vợ có hộ khẩu ở những thành phố cao cấp hơn, có nghĩa là bạn đã làm rạng rỡ tổ tông, còn ngược lại thì thật xấu mặt cha mẹ.

Sau khi cha của Tử Long tổn mất ba vạn tệ, thì nó đã thuộc tầng lớp cao hơn chúng tôi. Khi chúng tôi đi tiễn, nó ngậm ngùi nói: Bao giờ nghỉ hè tao lại về chơi. Nhà tao vẫn ở đây mà.

Nhưng sau này, ngôi nhà ấy bị cha Tử Long bán cho người khác với giá năm vạn tệ.

Tử Long và tôi không thân thiết lắm nên tôi chẳng lấy làm buồn, chỉ khẽ thở một hơi dài. Trước khi đi Tử Long có nói với chúng tôi rằng: Thực ra, vì tao luôn sợ số 10 cho nên mới không nói với chúng mày, thánh y của tao, cũng được đào lên từ căn nhà của bọn mình.

Khi ấy tôi nghĩ, nó nói ra được câu ấy cũng thật dũng cảm. Giây phút cuối cùng nó đã khiêu chiến với số 10 quyền uy. Tôi thật vô cùng ngưỡng mộ nó. Từ đó về sau Tử Long đã hoàn toàn biến mất trong cuộc đời của chúng tôi, chỉ để lại những tin đồn truyền tai. Cả gia đình nó không chỉ chuyển đến trung tâm thị trấn cách chúng tôi 5km, mà đến hẳn trung tâm thành phố phồn hoa. Mỗi khi vào thành phố mua quần áo chúng tôi đều tự hỏi có nên đến nhà Tử Long chơi không. Nhưng cha mẹ tôi đều bảo: Thôi, đừng phiền người ta, đã bao nhiêu năm rồi, lẽ nhà người ta đang có khách. Thế là thực sự chúng tôi không gặp lại nhau nữa. Sau này khi trưởng thành nghĩ lại, điều tôi thấy buồn nhất, chính là câu cuối cùng mà nó nói với chúng tôi, lại là một câu nói dối.

Còn số 10 vẫn hống hách như vậy. Cảm giác mỗi khi nghĩ tới nó, tôi không sao diễn đạt nổi, vừa vô cùng căm ghét, lại vô cùng ngưỡng mộ khôn cùng. Một lần lỡ lời, số 10 biết chuyện tôi thích một cô gái mặc chiếc váy xanh lam, nó nói: Mày đúng thực là đần, một người đàn ông chân chính, một đấu sĩ chân chính, không bao giờ làm điều gì vì bọn con gái cả.

Nhưng hồi ấy tôi cũng đã bắt đầu đọc sách ngoại văn, tôi bảo nó: Tại tao thấy ở nước ngoài người ta cũng đánh nhau vì phụ nữ đấy thôi?

Số 10 sững người một lúc, rồi nói tiếp: Chỉ có những tay đấu bò tốt hy sinh vì những con bò thôi.

Tôi cãi: Không phải, tao thấy họ đứng trên cái đấu trường rộng lắm, sau đó hai người quyết đấu, ai thắng thì sẽ được đưa người phụ nữ đi cùng.

Số 10 lại bảo: Thế thì tốt đấy, nếu ngày nào đó tao với mày cùng thích một đứa con gái, chúng ta sẽ quyết đấu.

Tôi lại hỏi: Sao không để cô gái đó lựa chọn là được mà.

Số 10 khinh khỉnh nói: Mày đúng là ngu như bò, người đàn ông thực thụ, một đấu sĩ thực thụ, thì nhất định phải quyết đấu đến cùng vì một đứa con gái.

Tôi hỏi số 10: Thế mày đã thích ai chưa?

Số 10 đáp: Tao chưa, tao dẽ không bao giờ vì một đứa con gái mà làm gì cả. Những chuyện

kiểu như thế, cũng chỉ có những người như mày mới làm thôi.

Tôi gật gù: Ờ, đúng đấy.

Hàng ngày tôi vẫn đi đi lại lại qua các lớp trong nhạc hiệu của chương trình phòng tránh cận thị học đường, tôi cũng dần dần quên đi chuyện này, chỉ nhớ tôi là người đi kiểm tra xem lũ học sinh có nhắm mắt thư giãn trong khoảng thời gian mắt cần nghỉ ngơi hay không. Đó là công việc máy móc lặp đi lặp lại từ ngày này sang ngày khác và mang đến cho người ta những kết quả chẳng mấy tốt đẹp, nó khiến cho họ quên bém đi những lý tưởng cao đẹp vẫn hằng theo đuổi. Một năm qua đi, tôi vì làm việc nghiêm túc và hăng say, nên đã mang theo cả cái vị trí này của mình mà lên lớp. Mấy tháng đầu của năm, cứ nhìn thấy các bạn nữ mặc váy là tôi lại chong mắt lên nhìn, cho đến khi thời tiết se lạnh, mọi người bắt đầu chuyển sang mặc quần rồi, tôi mới thèm nhìn lên mặt họ. Tôi thích nhất là được nhìn các cô gái làm những động tác trong bước thứ ba của giờ tập thể dục cho mắt, đó là day vào vị trí của huyết Tứ bạch. Những lúc ấy đường nét trên khuôn mặt đều trở nên sắc nét, các cô bạn còn nhéo lên nhéo xuống vào mặt mình, trông càng đáng yêu hơn. Khi mùa hè năm thứ hai đến gần, tôi đã quên sạch việc nhìn vào váy họ và chỉ chăm chăm quan sát những cô bạn gái xinh đẹp mỗi lần họ khẽ nhướn đôi lông mày, thế nhưng họ chẳng bao giờ phát hiện ra.

Ngày tết thiếu nhi mừng 1 tháng 6 của học kỳ hai năm lớp sáu, là một năm cuối cùng trong cấp tiểu học, trước khi chúng tôi rời khỏi ngôi trường này. Tiểu Hổ Đội gồm tôi và Thẩm Nhất Định, còn cả Tiểu Mã nữa cuối cùng cũng được lên sân khấu biểu diễn. Hát cùng chúng tôi còn có nhóm bốn người là Lục Mỹ Hàm, Ngải Phi Phi, Lý Tiểu Huệ và Lưu Nhân Nhân. Buổi văn nghệ được tổ chức vào buổi chiều, còn buổi sáng vẫn học bình thường. Trước khi bắt đầu tiết thứ ba, như thường lệ tôi lại đi kiểm tra việc luyện mắt của các lớp. Mặc dù không còn hào hứng và phấn khích với công việc này như thuở trước nữa, nhưng cảm giác oai vệ vẫn vương lại đôi chút. Tôi đang ở lớp 6D, bởi vậy nên chạy đến lớp 6A trước, lớp đó cách xa chỗ chúng tôi nhất. Cứ kiểm tra lùi lại như thế, đến bước cuối cùng kết thúc, vừa hay tôi có thể trở lại chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng như không. Nhưng khi đến lớp 6A, đợi rất lâu mà vẫn chưa nghe thấy chương trình phát thanh vang lên. Đám bạn học sinh trong lớp bắt đầu nhốn nháo, mấy cậu con trai bắt đầu nổi loạn. Chờ mãi không thấy giáo viên vào lớp, tôi bước lên bục giảng, dùng thước kẻ màu đen gõ mạnh lên mặt bàn, nói đồng dục: Các bạn, chúng ta phải làm như lúc có giáo viên ở đây.

Ngay lập tức có tiếng của một bạn nam kêu to: Vậy bọn tớ có phải làm bài luyện mắt không, loa hỏng rồi, loa của cả trường đều hỏng hết rồi.

Tôi nghiêm túc nói: Chúng ta vẫn phải làm dù không có loa.

Bạn nam kia bật dậy khỏi ghế rồi lao ra giữa lớp, vẫn la toáng lên: Vẫn làm như thế là như thế nào?

Tôi nghiêng răng, nói đồng dục: Tớ sẽ làm lệnh thay loa.

Cả lớp ồ lên.

Tôi nghiêm khắc lặp lại: Các bạn phải nghe theo tiết tấu của tớ. Nào, bảo vệ thị lực, giữ mắt sáng trong, bắt đầu. Nhắm mắt lại.

Cả lớp cùng đồng loạt nhắm mắt lại, cảm giác tự hào đột nhiên dâng trào trong lòng tôi.

Bỗng nhiên, có một nữ sinh đứng bật dậy, nói: Bạn sai rồi.

Tất cả học sinh trong lớp tức thì đồng loạt mở mắt.

Tôi hỏi: Sao vậy?

Bạn nữ sinh kia nói: Phải là, vì cách mạng, bảo vệ thị lực, giữ mắt sáng trong, bắt đầu. Bạn thiếu ba chữ, vì cách mạng.

Các bạn nam trong lớp ngay lập tức la hét om sòm: Đồ phản cách mạng, đồ phản cách mạng.

Tôi sửng người đứng nguyên tại chỗ. Từ đó về sau, chẳng ai gọi tôi bằng tên thật nữa, tại ngôi trường này, tên của tôi là Phản Cách Mạng. Lũ chúng nó gọi tôi là họ Phản, tên Phản Cách Mạng. Tôi cãi lại, thế nhưng những lời đó bị nhấn chìm trong con sóng của những âm thanh la hét đến chói tai. Tất cả chỉ tại cô gái ấy, Lưu Nhân Nhân.

Điều khiến tôi buồn nẫu nề hơn cả, đó là khoảnh khắc cô ấy đứng lên, với chiếc váy màu xanh lam. Chiếc váy trong những giấc mộng mà tôi đã mơ hàng vạn lần. Người hôm ấy tôi nhìn thấy chính là Lưu Nhân Nhân. Thế nhưng, chỉ vô tình một câu nói, cô ấy đã biến tôi thành tên Phản Cách Mạng. Tại sao lại là em, Lưu Nhân Nhân?

Hồi ấy tôi được xem là một nhân vật nổi đình nổi đám nhất ở trường vì thành lập Tiểu Hồ Đội. Buổi chiều hôm đó, ba đứa chúng tôi tỏa sáng trên sân khấu được trang trí đầy bóng bay, rồi trong khoảnh khắc ngắn ngủi cả hội trường như xẹp xuống, mọi người đều rí tai nhau thì thầm về cái biệt danh mới của tôi. Mặc dù thời điểm truyền tai nhau không cùng một lúc, nhưng nội dung thì giống nhau, cho nên ba cái từ ấy lọt vào tai tôi không biết bao nhiêu lần. Phích Lịch Hồ đứng ở giữa sân khấu, còn tôi đứng bên phải, ba đứa đứng đơ ra như ba ngọn giáo, cùng hát vang một bài Oa ha ha. Nói đến lần biểu diễn không mấy thành công này, chúng tôi cho rằng nguyên nhân chính là do việc kiểm duyệt ca khúc quá nghiêm ngặt. Lúc đầu chúng tôi muốn hát ca khúc Yêu của Tiểu Hồ Đội. Nhưng giáo viên chủ nhiệm cho rằng, như thế là không tốt, mới tí tuổi đầu thì biết thế nào là yêu, ai cho phép các em yêu?

Lúc đó Phích Lịch Hồ chêm thêm một câu: Chẳng phải thầy cô luôn bảo chúng em phải yêu Tổ quốc sao?

Theo logic thì chính xác nhưng về mặt chính trị thì quả là sai lầm, cô giáo khi đó nổi trận lôi đình, mắng chúng tôi: Bởi vì tổ quốc của chúng ta là... Tổ quốc của chúng ta là... là một vườn hoa. Thôi được rồi không cần nói thêm nữa, các em cứ hát bài Oa ha ha đi. Oa ha ha Oa ha ha, trên khuôn mặt ai nấy đều nở nụ cười tươi rói, hân hoan làm sao.

Sau khi hát xong trở lại vị trí ngồi, đám bạn xung quanh đều bàn tán xôn xao về chúng tôi, tất nhiên là chẳng hay ho gì. Toàn bộ phần còn lại của buổi biểu diễn tôi cứ ngẩn ngơ, lơ đãng, cho đến khi bốn cô gái lên hát thì tôi cũng chẳng hay biết. Nhưng tôi biết, họ vừa hát ca khúc Chúc phúc của Trương Học Hữu. Vừa sầu ai, vừa buồn thương, cuộc đời tránh sao khỏi khổ và đau, mất đi rồi, mới biết trân trọng và giữ gìn, đau thương vì biệt ly, biệt ly cho dù ngay trước mắt, nói câu tạm biệt, tạm biệt dù chẳng phải cách xa.

Bài hát vừa kết thúc, đã nhận được những tràng pháo tay như sấm nổ của các bạn, khiến tôi xấu hổ vô cùng khi nhớ đến ca khúc Oa ha ha mà chúng tôi hát. Việc đó còn làm tôi nhớ đến bài hát mà anh Đinh Đinh từng hát cho tôi nghe. Chúng tôi khi đó còn có cảm giác đau buồn vì phải biệt ly, đó chính là lần đầu tiên tôi phải đối diện với một cuộc chia ly quy mô lớn đến thế. Tạm biệt một thời tiểu học, đó chính là lúc mà bạn không thể biết rằng những người bên cạnh bạn tương lai sẽ trở thành một nhân vật như thế nào.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Lưu Nhân Nhân tiến đến trước mặt tôi, nói rằng: Mình xin lỗi.

Tôi giả bộ phờ lớ nói: Sao thế cậu?

Lưu Nhân Nhân tiếp lời: Tớ không nên sửa lại câu nói của cậu, khiến cho cậu có biệt hiệu như thế. Đặt biệt hiệu cho bạn bè là một điều không tốt, nhưng không hẳn là lỗi của tớ mà.

Tôi đáp: Mình biết, vì mình cũng ở đó mà.

Khi ấy tim tôi đập thành thịch. Tuy đã lường trước, nhưng hiện thực vô cùng phũ phàng mà tôi đã từng nghĩ đến lại bày ra trước mắt tôi lúc này, Lưu Nhân Nhân đã cao 1 mét 6 rồi, trong khi đó tôi vẫn chỉ cao có 1 mét 4. Lời xin lỗi của cô ấy lạnh lùng và kiêu ngạo giống như một tảng băng không hề có kẽ nứt, tôi biết đó là do cách giáo dục của gia đình cô ấy. Tôi giống như một chú chó bé nhỏ, đang đối diện với một cục xương to hơn mình rất nhiều, không biết nên gặm kiểu gì. Mơ mộng lâu như vậy, đến khi khoảnh khắc ấy đã trở thành hiện thực, dường như chẳng được đẹp dễ như thế, và tôi cũng không còn những suy nghĩ tà dâm với Hoa Tiên Tử nữa.

Hai ngày ngay trước khi tốt nghiệp, tôi nằm lì trên giường.

Đây là khoảng thời gian khó chịu biết nhường nào, đã rất nhiều lần tôi hy vọng mình có thể chôn đi khoảng thời gian này, một bước chạy thẳng đến độ tuổi như anh Đinh Đinh. Trên thực tế, nó đã xảy ra rồi. Hồi ức của tôi còn trống một khoảng thời gian của thời niên thiếu, tuổi thơ của tôi, tuổi thanh niên của tôi, chỉ là những lát cắt đã trôi qua vùn vụt, tôi chỉ là một người bình thường có đủ loại khẩu hiệu và biểu ngữ ghi lại quá trình trưởng thành, những gì phổ biến thì tôi theo đuổi nó, ai xinh đẹp thì tôi theo đuổi người đó, còn tôi đã làm gì trong suốt một thời thiếu niên? Trong suốt những tháng năm quan trọng nhất đó, có lẽ chỉ còn Lưu Nhân Nhân đọng lại trong ký ức tôi. Cô ấy chỉ để lại cho tôi cái biệt danh Phán Cách Mạng, luôn gắn với tôi cho đến khi tìm được việc làm. Khi đi làm tôi đã rời xa tất cả bạn bè và môi trường thân thuộc của mình, thế giới rộng lớn này thực sự có thể thay đổi hoàn toàn con người bạn trong một môi trường xa lạ, tôi có thể tạo dựng một hình ảnh mới về chính bản thân mình, không có gì là không thay đổi được, vai diễn cũ của mình tôi đã diễn xong rồi, và đây là vai diễn mới tôi vừa nhận được.

Khi vừa ngủ dậy trong căn phòng 8301, việc đầu tiên tôi làm là đi thẳng ra ban công nhìn xem 1988 có còn ở đó không. Ban ngày để ý mới thấy căn phòng này được thiết kế kỳ quái, ban công có lẽ còn rộng hơn cả căn phòng. 1988 vẫn đổ xiêu vẹo ở bên đường. Trên ban công còn có một van nước, tôi liền rửa mặt súc miệng ở đó, rồi tôi mở bản đồ, tiếp tục lên lịch trình cho chuyến đi, nghĩ chắc vẫn kịp đến đón người bạn nơi phương xa của mình. Tôi gấp bản đồ lại

đút vào túi quần và mở cửa, rồi không hiểu là thứ tình cảm gì nữa, tôi bất chợt nghĩ đến Na Na. Lúc này chắc hẳn cô ấy vừa tỉnh dậy ở khách sạn Minh Châu, dù cũng cảm thấy xấu hổ nhưng thực tình tôi không còn cách nào khác. Ít ra cô ấy cũng có một giấc ngủ ngon hơn tôi, vì cô ấy ngủ trên chiếc giường đắt tiền hơn tôi, không chỉ thế, trong tay cô còn có một số tiền nho nhỏ, chỉ ít cũng đủ để ăn ở vài ngày, hoặc nếu dùng làm lộ phí đi đường, thì cũng có thể tìm được cha của mười đứa trẻ. Thậm chí tôi còn cảm thấy dường như việc mình đối xử với một cô gái điểm như thế sẽ khiến người khác cười nhạo. Nhưng tôi nghĩ anh Đinh Đình chắc hẳn sẽ không cười nhạo tôi, nghĩ thế khiến tôi cảm thấy lòng mình thanh thản hơn. Trên thực tế, tôi của hiện tại cũng tầm tuổi với anh Đinh Đình khi anh ấy mất, thế nhưng mỗi khi phải đấu tranh tư tưởng với bất cứ điều gì, tôi sẽ luôn lục tìm trong ký ức của mình, đoán xem thái độ của anh ấy như thế nào, đương nhiên, anh ấy sẽ luôn ủng hộ tôi. Tôi tự nhủ mình không được coi thường Na Na, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy tận trong sâu thẳm đáy lòng, mình vẫn bận tâm đến sự đồng hành của cô ấy. Dù thế nào đi chăng nữa, người phụ nữ này cũng đã bước qua cuộc đời tôi, duy nhất một điều cô ấy để lại trong lòng tôi là tôi đang mong đợi cô ấy giống như mong đợi một người sống, chứ không phải hoài niệm về cô ấy như đang hoài niệm một người chết. Nhưng những điều ấy cũng chẳng có nghĩa lý gì, đường dài đằng đẵng, không ngày gặp lại.

Tôi mở cửa phòng, rút ra chìa khóa của 1988, đi về đến khúc rẽ đầu tiên của cầu thang, tôi đã gặp Na Na.

Tôi đang nghĩ lẽ nào mình bị mộng du đi lạc đến khách sạn Minh Châu.

Na Na cũng đứng ngây người chôn chân dưới đất, mãi đến khi người công nhân giặt là tới phá tan bầu không khí im lặng của chúng tôi. Anh ta nói: Hai người tránh ra một chút. Tôi và Na Na cùng đồng thời tránh sang một bên, giọt nước mắt của cô ấy rơi xuống bậc tam cấp khi ngược nhìn tôi, cô khẽ nói: Em xin lỗi.

Tôi cũng nói: Anh xin lỗi.

Na Na ngày hôm nay có vẻ không giống lắm với Na Na của ngày hôm qua, trông xinh đẹp quyến rũ hơn rất nhiều, cô ấy tự trang điểm cho mình, hơn nữa còn trang điểm rất khá, nhưng lớp son phấn trên mặt đã nhanh chóng nhòe đi bởi những giọt nước mắt. Cô ấy nhắc lại: Em xin lỗi.

Tôi hỏi: Sao vậy Na Na?

Na Na nắm chặt vạt áo của tôi, nức nở: Em xin lỗi.

Tôi hỏi, giọng gấp gáp hơn: Na Na, rốt cuộc có chuyện gì?

Na Na nói: Em xin lỗi, em đã lừa dối anh.

Tôi đột nhiên cảm thấy chân không đứng vững, vội vàng hỏi: Sao?

Na Na nói: Em cầm tiền của anh, nhưng không đặt phòng mà lên đi mất.

Tôi định thần lại khẽ à lên một tiếng.

Na Na nói tiếp: Em xin lỗi.

Tôi hỏi: Vậy em, sau đó, em...

Na Na bảo tôi: Lúc đó em đến quầy lễ tân của khách sạn, rồi lên đi qua cửa sau. Chắc anh đã đợi rất lâu, nên em không thấy anh đâu nữa.

Tôi đáp: Ừ, cũng đợi một lát gì đó.

Na Na hỏi tôi: Anh muốn lấy lại số tiền đó không? Giờ em có thể trả lại anh, nhưng em đã tiêu mất một ít rồi.

Tôi bảo: Không cần. Tại sao em có thể không nói lời tạm biệt mà ra đi như thế.

Na Na nói: Em xin lỗi, em sợ anh sẽ bỏ rơi em, em biết anh sẽ bỏ rơi em, việc này vốn chẳng liên quan gì đến anh, nhưng em vẫn thấy sợ, em đã chẳng còn đồng nào rồi, nhưng em lại không thể hỏi anh được.

Tôi đã bước vào vở kịch, thực tế trong lòng cũng hơi bực mình: Thế là em cầm tiền bỏ đi à?

Na Na nói: vâng.

Tôi bảo: Lễ nào anh không quan trọng bằng mấy ngàn tệ đó sao?

Na Na trả lời: Không phải.

Tôi hơi cao giọng hỏi: Vậy em chạy cái gì?

Na Na đáp: Em không bỏ chạy, chỉ là em cảm thấy anh sớm muộn gì cũng sẽ bỏ rơi em, nên em đi trước vẫn là tốt nhất.

Tôi hỏi: Em nghĩ anh là loại người như thế sao?

Na Na nói: Vâng.

Tôi trả lời: Anh đúng là loại người đó.

Tôi bỗng chốc từ một kẻ ác biến thành người bị hại, không biết làm thế nào để miêu tả tâm trạng lúc này. Tôi nói với Na Na: Đi thôi, lên đường thôi.

Na Na bảo: Thật xui xẻo!

Tôi nói: Vậy thì đi thôi, xuất phát thôi.

Na Na hỏi tôi: Em đi theo anh làm gì?

Tôi hỏi cô ấy: Vậy em có thể làm gì?

Na Na đáp: Em chẳng thể làm gì được cả, dù muốn, nhưng hiện tại em chẳng thể làm được gì.

Tôi bảo: Vậy thì em nên ngoan ngoãn mà đi thôi.

Na Na hỏi tôi: Liệu em có tạo thêm gánh nặng cho anh không?

Tôi trả lời: Không có gì, có điều anh sẽ phải tăng thêm chút dầu tiêu hao cho xe.

Na Na vô cùng lo lắng, hỏi tôi: Vậy làm thế nào?

Tôi chẳng biết đáp lại cô ấy thế nào nữa.

Ăn sáng tại một quán ven đường, tất cả như một giấc mơ, chúng tôi lại cùng nhau ngồi trên một chiếc xe. Thấy Na Na đánh thêm một chút phấn, tôi liền hỏi cô ấy: Em tự trang điểm cho mình ư?

Na Na đáp: Tất nhiên rồi.

Tôi vốn định tiếp tục bàn tán chủ đề này với cô ấy, nhưng dừng lại, tôi đột ngột nói với cô ấy: Na Na, đừng hiểu nhầm rằng anh yêu em nhé. Em cũng sẽ không yêu anh chứ?

Na Na nói: Không đâu, không đâu, anh yên tâm, điều này là chuẩn mực đạo đức nghề nghiệp mà.

Tôi bảo: Bọn em cũng có chuẩn mực đạo đức nghề nghiệp nữa à?

Na Na bảo: Đương nhiên rồi.

Tôi cười nói: Vậy bọn em có tấm gương nghề nghiệp nào không?

Na Na bảo: Tất nhiên cũng có. Chỗ chúng em có một chị.

Tôi hỏi: Cô ấy tên là gì?

Na Na nói: Mạnh Hân Đồng.

Tôi lớn tiếng khen ngợi: Hóa ra trong nghề này những cô gái hạng A vẫn còn cái nghề danh nghe có vẻ bình thường như thế. Có phải chỉ những cô gái hạng B như bọn em mới sử dụng tên gọi có hai chữ lặp lại như thế phải không, Na Na hay San San gì đó.

Na Na bảo tôi: Tên của mỗi người đều được đặt từ trước rồi, có điều đúng là cô ấy rất xinh đẹp, từ trước đến nay em chưa từng gặp cô ấy nhưng có một vị khách của em đã gặp rồi, bọn em đều biết trông cô ấy như thế nào, vì có ảnh của cô ấy mà. Vị khách đó chỉ thích nói chuyện với em, mỗi lần đến đều gọi em mát xa, rồi vẫn trả đủ tiền như trọn gói, lần nào cũng như thế, cho nên em rất thích nói chuyện với anh ta. Anh ta bảo lần trước đi Tạp Thành, cuối cùng cũng gặp được mỹ nhân hàng đầu Trung Quốc được truyền tai trong truyền thuyết, đúng là vô cùng xinh đẹp. Anh ta lấy một số thứ tự, rồi đợi gọi đến số của mình, sau đó bay trở về. Nhưng sau này anh ta cũng chẳng thể bay đến được nữa, vì khi anh ta đợi được gần đến số 200 của mình, thì Mạnh Hân Đồng biến mất không tung tích.

Tôi hỏi Na Na: Cô ấy đi đâu?

Na Na đáp: Làm sao em biết được. Có thể chết rồi, hoặc tìm được ai đó để nhờ cậy. Nhưng bọn em từng thử nhằm tính tổng thu nhập của cô ấy chắc chắn phải lên đến hàng ngàn vạn ấy chứ. Cô ấy không chỉ là mỹ nhân hàng đầu của Tạp Thành, mà còn là mỹ nhân hàng đầu của cả nước nữa. Bắc Kinh tuy có đến mấy cái hộp đêm, tiếng tăm lừng lẫy, thế mà vẫn không át được sức nóng của cô ấy. Nếu anh muốn tìm cô ấy, phải bay đến Tạp Thành, ngồi máy bay riêng, sau đó đi thêm hai tiếng bằng ô tô nữa mới có thể lấy được một số thứ tự, đó là hình thức gì vậy không biết, sau đó họ sẽ thông báo cho anh trước một ngày, anh phải qua đó xem có được hay

không, hoặc cầm sổ thứ tự đó chuyển đến người khác. Anh không ở trong nghề nên không biết sự lợi hại của người phụ nữ kỳ lạ này đâu. Cô ấy là thần tượng của bọn em. Tiếc là cuối cùng chẳng thấy bóng dáng cô ta đâu nữa.

Tôi bảo: Chưa biết chừng cô ta chuyển đến một thành phố khác bắt đầu cuộc sống mới rồi.

Na Na cười khẩy, nói: Cái nghề này của bọn em, dù có chuyển đến một thành phố khác thì vẫn sẽ làm nghề cũ thôi. Nhiều khi không phải vì thiếu tiền, cũng chẳng phải vì thích cái nghề này, đơn giản chỉ vì bọn em không thể làm nghề nào khác. Kể cả có lúc không thiếu tiền, nhưng bọn em thà phải làm còn hơn ngồi nhà chơi không cả ngày, thậm chí xong việc bị khách bùng tiền dù sao cũng thấy yên tâm hơn.

Tôi nói: Vậy thì em thật vất vả, một tháng đều làm đủ ba mươi ngày.

Na Na nghiêm túc nói với tôi: Không, chỉ hai mươi lăm ngày thôi.

Tôi bảo: À, quên mất là các em có mấy ngày phải nghỉ. Vậy em không hẹn hò với bạn trai sao?

Na Na bảo: Hẹn hò à, trước đây có một cậu bạn cùng lớp, sau này tuy ở hai thành phố khác nhau nhưng lại tìm thấy nhau trên mạng, thế rồi không hiểu lúc nào em lại nhận lời yêu thương. Cậu ấy đề nghị gặp em suốt, nhưng em làm gì có thời gian chứ, chỉ đợi đến ngày nghỉ của mỗi tháng mới gặp cậu ấy, thế là cậu ấy đi tàu đến. Bọn em kiên trì như thế được khoảng nửa năm thì tan vỡ.

Tôi hỏi: Tại sao lại tan vỡ?

Na Na đáp: Cậu ấy đến gặp em bảy lần thì cả bảy lần em đang đến tháng, nhưng lại không dám dùng miệng. Em sợ em không kiềm chế được động tác quá điều luyện và thành thực của mình lại dọa người ta sợ bỏ chạy mất, bọn em cứ kìm nén như thế, sau này cậu ấy không chịu đựng nổi nữa. Bọn em cãi nhau, sau đó thì chia tay.

Tôi bảo: Cậu bạn trai của em công nhận nhìn cũng giỏi nhỉ, khi chia tay cậu ấy có nói gì không?

Na Na nói: Cậu ấy bảo, anh biết em là một cô gái tốt, anh biết em làm như thế là cố ý muốn giữ lần đầu tiên cho đêm tân hôn của mình, em là cô gái thuần khiết nhất mà anh từng gặp, nhưng chúng ta không thể cứ mãi như thế này được, mỗi lần anh đến đây đâu có đơn giản chứ, lần sau anh có thể gặp em không phải là vào kỳ kinh nguyệt được không?

Tôi và Na Na cùng cười ngặt nghẽo. Na Na chỉ tay về phía trước, nói: Nhìn đường, nhìn đường, anh lái xe cẩn thận kìa.

Tôi cười sảng khoái, nói: Ha ha ha ha ha, cô gái thuần khiết nhất.

Na Na cũng cười theo tôi, nói: Đúng vậy, đúng là đồ ngốc.

Tôi thu lại nụ cười, nắm chặt vô lăng xe.

Na Na co hai chân lên ghế xe, ôm đầu gối rồi nói: Cơ bản mà nói, thực ra cậu ấy rất tốt, em cũng thấy mình có lỗi với người ta, nhưng tại sao em lại chẳng thấy áy náy gì cả?

Tôi hỏi tiếp: Tại sao vậy?

Na Na bảo: Vì em chẳng yêu cậu ấy, chẳng có chút tình cảm nào, em không thích mẫu người đó.

Tôi hỏi Na Na: Vậy em từng yêu ai chưa?

Na Na bảo: Em từng thực sự yêu một người.

Tôi huên hoang nói: Chắc lại một anh chàng đẹp trai nào đó học cùng cấp ba hay đại học ấy hả?

Na Na trừng mắt nhìn tôi, nói: Xin lỗi nhé, em chưa từng học đến đó.

Tôi vội vàng nói xin lỗi.

Sắc mặt Na Na thoáng hiện vẻ không vui, nhưng ngay sau đó lại được bao phủ bởi một niềm vui từ sâu tận trong đáy lòng, cô nói: Là thế này, người đàn ông em thích, là chồng của bà chủ quán gội đầu nơi em làm việc đầu tiên.

Tôi nói: À, vậy đó cũng là ông chủ của em.

Na Na nghiêm túc nói: Không phải, không giống nhau, cửa hàng đó là bà chủ của em mở, chồng bà ấy cũng tự mở một cửa hàng khác, làm ăn lớn hơn nhiều.

Tôi hỏi: Làm ăn cái gì?

Na Na nói: Ông ấy mở quán mát xa xông hơi.

Tôi bảo: Chẳng phải cũng giống nhau cả sao?

Na Na lập tức quay sang tôi phổ biến kiến thức: Sao giống nhau được, đương nhiên là khác nhau chứ, quy mô hoàn toàn khác nhau, một quán gội đầu, chỉ cần 10 vạn tệ là có thể mở được, một năm kiếm tiền nhiều nhất là được hai ba mươi vạn. Một quán mát xa không có một ngàn tệ thì không mở được, làm tốt thì một năm có thể kiếm được hai ba ngàn vạn tệ. Tất nhiên, nơi em đến khi ấy chỉ là một thị trấn nhỏ, quy mô mở quán mát xa không cần lớn quá, có điều đẳng cấp thì vẫn không giống nhau được. Em đã đi đến một vùng nhỏ hơn, mở một tiệm mát xa với quy mô không được lớn như thế, nhưng đẳng cấp cũng khác nhau. Tại quán gội đầu khi có khách muốn đi tới bến thì em sẽ được 150 tệ, còn trong tiệm mát xa ở trung tâm thì có làm gì đi chẳng nữa cũng đều phải trả 300 tệ. Chồng của bà chủ trông rất có khí chất, đã thế lại còn biết cách trá hình.

Tôi nói: Thế sau này thì sao?

Na Na nói: Ừ, bị bắt đi rồi.

Tôi hỏi: Chẳng phải ông ấy giỏi trá hình sao?

Na Na bảo: Vô bực có lớn đến đâu thì cũng chỉ che được bán kính nhất định, ông ấy chạy đi nơi khác đánh bạc, bị bắt đi rồi.

Phần 5

Tôi nói: Em thích người ta ở điểm gì?

Na Na bảo: Em thích việc ông ấy có thể tạo ra được một lớp vỏ bọc.

Tôi nói về khinh thường: Chẳng phải cuối cùng cũng bị lột mất cái vỏ đấy sao?

Na Na nói: Cái đó không giống nhau, ít nhất là trước khi bị lột mất vỏ, ông ấy luôn mang đến cho em cảm giác an toàn, ông ấy là người đàn ông duy nhất mang lại cho em cảm giác đó. Những người khác cứ đến rồi đi như thế, em và ông ấy ở cùng nhau hơn ba năm trời. Khi đó em vẫn chưa biết làm nghề này, cũng chính tay ông ta dạy em, lần đầu tiên em thử cũng là với ông ta đấy.

Tôi bảo: Vậy vợ của ông ta, chẳng phải là bà chủ của em sao?

Chính bà chủ sắp xếp hết người này đến người khác cho ông ta thử, nhưng em chưa đủ điều kiện để vào trung tâm mát xa, vẫn chỉ được làm việc ở quán gội đầu thôi.

Tôi thoáng chút thương cảm hỏi cô ấy: Na Na, em đã thích ông ta như thế, vậy sao ông ta không sắp xếp cho em làm ở trung tâm mát xa? Phần trăm được trích ở trung tâm mát xa chắc chắn cao hơn, công việc cũng an toàn hơn một chút.

Na Na nói: Đúng vậy, thời gian đó, được bước vào trung tâm mát xa là mơ ước duy nhất của em.

Tôi cười nói: Em chỉ theo đuổi mỗi cái đó thôi sao?

Na Na nói: Vậy thì sao chứ, ít ra trong lòng em luôn vươn đến một cái gì đó cao hơn thực tại.

Tôi châm điếu thuốc, bảo cô ấy: Kể tiếp câu chuyện của em đi.

Na Na nhăn mặt nói: Anh tắt thuốc lá dùm em.

Tôi dập vùi điếu thuốc vừa châm, rồi nói: Anh xin lỗi.

Na Na nghịch nghịch sợi dây an toàn, nói với tôi: Ông chủ ấy họ Tôn. Ông ta rất hay đổi tên nên em chỉ gọi là ông chủ Tôn, trước đây ông ấy bị cơ quan sa thải, à không, là bỏ ra ngoài làm ăn. Nơi đầu tiên mà em đến là Nghi Xuân. Anh không biết đâu, chỗ đó là một phố huyện bé tí. Vì tàu đến đấy là bị kiểm tra vé, em trốn nhà đi trên người không mang theo một đồng nào nên đã đến đó. Nhưng thực tế thì nơi đó cách nhà em cũng chẳng xa lắm, chỉ khoảng một ngày đường, chắc tầm sáu bảy trăm cây thôi.

Nghi Xuân là một con phố huyện bé tí, ờ, em vừa nói rồi mà nhỉ. Không nhớ em bao nhiêu tuổi, để em nhớ lại xem nào, có lẽ chưa đầy hai mươi tuổi. Em vẫn cho rằng mình bỏ nhà đi hơi muộn. Hồi em còn nhỏ các chị em đều đi hết rồi, khắp nơi trong cả nước. Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, bạn bè bên cạnh em càng ngày càng ít, đến khi em bắt đầu bước vào đời thì chẳng còn đứa nào, chỉ còn mỗi thằng em trai em. Nhưng em trai em thì không được tính là bạn rồi.

Em sống ở Nghi Xuân tầm ba hay bốn năm nhỉ? Chắc khoảng bốn năm. Anh hỏi em tại sao

lại yêu ông chủ Tôn ư? Em cũng không thể giải thích được. Chỉ có điều em cảm thấy rằng nếu mình có một người đàn ông như thế thì sẽ không còn cần thêm bất cứ điều gì. Khi đó em cần phải có một cái gọi là giấy chứng nhận kiểm dịch gì đó, em cũng chẳng rõ lắm, giống như ở ngoài chợ người ta bán thịt lợn ấy, chứng nhận kiểm dịch an toàn, em nói em không biết phải làm gì, ông chủ Tôn liền gọi một cuộc điện thoại thế là xong. Ông ấy có rất nhiều mối quan hệ. Bà chủ lái xe sai luật bị bắt, ông ấy cũng chỉ cần một cuộc điện thoại là xong, nói chung chuyện gì cũng chỉ cần một cuộc điện thoại là xong xuôi hết, ngay cả việc mất điện thoại, cũng chỉ cần một cuộc điện thoại là xong.

Em không thích ông chủ Tôn cũng khó, ông ấy là người đàn ông duy nhất em gặp thường xuyên, những người khác, về cơ bản em chỉ gặp một lần. Sau này tay nghề cao hơn rồi, có thể gặp vài người thêm lần nữa, thế nhưng anh cũng biết cái đám đàn ông đó đấy, lũ giả dối, sáo rỗng, rõ ràng nói là lần sau vẫn sẽ chọn em, nhưng lần sau đến lại chọn người khác, còn làm bộ không quen biết em. Có điều em cũng có thể hiểu được, giống như việc tiêu tiền vậy, đương nhiên muốn chơi bời cái gì khác đi, chơi tới chơi lui một chỗ thì chán lắm, như thế chẳng khác gì với việc ở nhà ôm vợ. Thế nhưng em không chấp nhận được cái kiểu dối trá ấy. Ông chủ Tôn cũng có ý cân nhắc em, ông ấy luôn tính toán làm sao để điều em sang trung tâm mát xa, nhưng bà chủ ngăn lại, vì em làm một thời gian, cũng có không ít khách quen. Anh đừng thấy em dung nhan tầm thường, thực ra em chỉ cần trang điểm một chút, cũng xinh đẹp ra phết đấy, thật đấy, anh xem, em hôm nay và hôm qua có khác nhau gì không? Trước đây em học trang điểm. Em vốn định trở thành thợ trang điểm, làm nghề đó sẽ được trang điểm cho rất nhiều mình tinh, thật đó, em thích lắm, rất nhiều người không động được vào họ, còn em chỉ cần bảo họ nhắm mắt, là họ sẽ nhắm mắt, em bảo họ hé miệng, họ phải hé miệng, em muốn sờ thì sờ, muốn nắn thì nắn. Như thế thích thật. Em nói điều này với duy nhất một ông khách, ông ta nói những người luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn đặc biệt đều có khả năng kiểm chế dục vọng. Em cảm thấy có lẽ mình không có cảm giác an toàn. Ai có, anh nói ai có, em chưa từng thấy ai có cảm giác an toàn, đến cả ông chủ Tôn cũng không có, nếu có thì sao ông ta lại còn giấu tiền trong bình nóng lạnh của quán gội đầu. Ông chủ Tôn đã đủ lợi hại lắm rồi. Có điều ông ấy cũng chưa nhìn thấy mình tinh, anh nhìn thấy mình tinh bao giờ chưa?

Tôi nhìn Na Na chăm chú, nói: Na Na, kể chuyện thì phải có chút liên quan chứ, như hôm qua em kể chuyện đi bệnh viện khám bệnh ấy rất logic, sao hôm nay lại lộn xộn hết cả lên thế?

Na Na bảo: Hôm qua là kể chuyện, hôm nay là tâm sự. Nói những điều liên quan đến cảm xúc đương nhiên là lộn xộn rồi. Em nói đến đâu rồi nhỉ, à, ông chủ Tôn, mà anh phải nói trước đã, anh cảm thấy hôm nay em trang điểm thế nào?

Tôi ngồi thẳng người suy nghĩ khoảng hai giây rồi nói với Na Na: Không tệ đâu, so với cái hôm em xông vào phòng anh thì đẹp hơn nhiều. Hôm đó nếu em trang điểm giống hôm nay, nhất định anh sẽ boa cho em thêm một trăm.

Na Na lập tức khẽ nhướn người lên khỏi ghế, nói: Đúng rồi, nhắc đến tiền, trả cho anh, bị anh túm được rồi, em chả dám quyt tiền của anh nữa. Tiền anh đưa em, em chỉ tiêu có sáu mươi đồng, trả tiền khách sạn Khải Hoàn một đêm.

Tôi hơi ngạc nhiên hỏi lại: Tại sao em chỉ cần sáu mươi đồng, anh cũng ở đó sao phải mất

đến chín mươi tám đồng.

Na Na nói: Đàn ông bọn anh thì không thể sống tạm bợ qua ngày được, anh có thể mặc cả mà. Em phải đứng đó mặc cả lên mặc cả xuống đấy. Em nói thử ở một ngày trước, xem có được hay không, sau đó có thể ở lâu dài, thế là em đưa cho cô ta sáu mươi đồng. Chúng ta đúng là ngốc quá, sớm biết như thế hủy xừ một phòng trong khách sạn Khải Hoàn có phải tốt không, còn lãng phí thêm một phòng. À đúng rồi, đêm qua em chỉ nhớ đến anh, có điều anh đừng hiểu lầm nhé, không phải em thích anh đâu, chỉ là em thấy khó chịu quá thôi, anh nhớ em không?

Tôi bảo: Không.

Na Na đáp: Ừm, vậy thì tốt. Em từng gặp rất nhiều đàn ông, nghĩ rằng họ cũng sẽ không thích mình, em cũng chẳng có suy nghĩ đó. Đàn ông mà em từng gặp cũng khoảng từng này người rồi.

Na Na vừa nói vừa xòe tay mình ra.

Tôi hỏi: Năm nghìn?

Na Na bảo: Đồ ngốc, anh nghĩ em là cái máy chắc, sao mà nhiều như thế. Mấy trăm thôi.

Tôi cười nói: Vậy em xòe tay ra làm gì?

Na Na nói: À, em đang xem đường chỉ tay. Anh xem đường tình duyên của em đi, mà thôi, anh còn phải lái xe, đừng xem nữa, đường tình duyên của em giao với đường sự nghiệp đấy. Nhưng đường sinh mệnh thì ngắn lắm. Anh xem có đến đây thôi, khoảng ba mươi tuổi gì đó, nhưng ở đây, anh nhìn nè, à, anh phải tập trung lái xe, đừng nhìn, chính là chỗ này, chỗ này có một đường chỉ mới xuất hiện. Đây chính là con em. Ha ha. Đúng rồi, lại kể cho anh nghe chuyện về ông chủ Tôn. Thực ra em và ông chủ Tôn cũng chẳng có chuyện gì, mỗi lần ông ta đến đều làm tình với em, để xem trình độ của em đã được nâng cao chưa. Em đáng ra không nên lấy tiền của ông ấy, vì ông ta đến, bà chủ không thể nào đồng ý được, nhưng lần nào em cũng xin ông ta mười đồng, anh biết tại sao không?

Tôi hỏi: Tại sao?

Na Na nói: Vì nếu ông ấy đưa em tiền, trong lòng em sẽ thấy thoải mái hơn, bọn em là quan hệ làm ăn mà, chỉ có người đàn ông của em mới không phải trả tiền thôi. Nhưng ông ta lại không phải người đàn ông của em. Tuy ông ta và vợ chẳng có chút tình cảm gì với nhau, nhưng ông ta cũng không thể bỏ người ta để chạy theo em được, em sợ mắc nợ tình cảm nên nhất định phải lấy tiền.

Tôi nói: Em lạ thật.

Na Na nói: Cho đến một lần, em hoàn toàn suy sụp, em khóc trợn một ngày một đêm, lần đó sau khi xong việc rồi, ông ấy nói với em: Băng Băng, ồ xin lỗi nhé, lúc đó tên em là Băng Băng, ông ta bảo: Băng Băng, anh xin lỗi, anh để quên ví trên xe rồi, hôm nay không đưa tiền cho em được. Khi ấy em lo lắng quá, bảo: Không được, anh thử tìm lại trong túi áo xem, cho dù là một hào thôi cũng được. Ông chủ Tôn bảo: Anh có mặc gì đâu, làm gì có cái túi nào. Em liền đưa quần áo cho ông ta. Ông ta lục lọi cả nửa ngày, rồi bảo: Băng Băng, hôm nay thực sự anh không

mang một đồng nào cả, thực sự là không có. Em nghe thấy câu này, biết là không được rồi. Em ôm ông ấy rồi khóc nức nở, khóc đến mức khiến ông ta ngây người ra đó. Đó là lần đầu tiên em thấy ông ấy ngây người ra như thế. Anh biết đấy ông chủ Tôn là người rất bình tĩnh, từ trước đến nay em chưa từng thấy ông ấy luống cuống không biết làm thế nào như hôm ấy, nước mắt của em ướt hết cả áo ông ấy, ông ấy bối rối nói: Bằng Bằng, anh xin lỗi, thực sự là anh không mang tiền, lần sau anh đưa bù cho em nhé. Em nói: Anh là đồ ngốc, làm sao anh có thể hiểu được chứ.

Tôi nói: Anh cũng không hiểu gì lắm.

Na Na đặt hai tay lên hộp tay vịn, nói: Đúng rồi, anh làm sao mà hiểu được, làm nghề này của bọn em, cơ thể đều dâng hiến hết rồi, cũng phải giữ lại cho mình chút gì đó chứ. Em có một người chị em, sống chết cũng không chịu dùng miệng, chị ấy muốn để dành miệng cho người chồng sau này, kết quả là một lần gặp phải thằng cha say rượu, vật lộn mãi không làm được gì, thằng cha ấy bắt chị phải dùng miệng, chị ấy nhất định không nghe, bị thằng cha ấy đánh cho một trận, mãi mười ngày sau mới đi làm lại được. Cảnh sát cũng phải đến, sau này hẳn phải bồi thường tiền công, nhưng anh biết đấy công việc của bọn em thì được coi là công việc gì chứ, làm sao mà tính nổi tiền công. Có một chị em khác, từ đầu đến cuối nhất định phải dùng bao, vậy cũng tốt, sạch sẽ, cô ấy nói chỉ có chồng mới được phép không dùng bao, thế nhưng vấn đề là làm vậy thu nhập cũng trở nên thấp hơn rất nhiều, khách quen cũng không thích cô ấy, về sau không chọn cô ấy nữa, số lần cô ấy được chọn ít đi, cũng không nhất thiết giữ lại làm nữa, vì mọi người cũng chẳng phải như hoa như ngọc gì, nên dựa vào nhiệt huyết đối với công việc, anh nói xem có phải vậy không, cô không làm hài lòng khách hàng, cô cũng chẳng phải là đại mỹ nhân, vậy cô phải làm thế nào. Khi bắt đầu bước vào đời em ngốc nghếch lắm, ha ha, cái gì cũng không biết, em giữ lại được gì cho chồng em sau này đây? Em chẳng giữ lại được cái gì cả, chỉ giữ lại được một đứa bé chẳng biết bố nó là ai sao? Những chỗ nào cần dùng được em đã dùng hết rồi, em chỉ có thể an ủi bản thân mình, điều duy nhất dành cho người đàn ông của em đó là trèo lên người em không cần phải trả tiền. Thế nhưng ông chủ Tôn, tên khốn kiếp, hẳn lại không trả tiền em chứ.

Tôi lặng lẽ lắng nghe chẳng nói một lời.

Na Na thần thờ nhìn về phía trước, nói: Không biết người ta bây giờ thế nào, em muốn đi tìm ông ấy, nhưng em cũng chẳng biết tìm ở đâu nữa. Anh nói xem trên con đường quá nhiều những con phố huyện như thế, quá nhiều những ngôi nhà thế này, ông ấy ở ngôi nhà nào đây?

Tôi bảo: Nhưng người ta có vợ rồi.

Na Na nói: Em biết mà. Em không quan tâm. Anh nói xem chúng ta đến thế giới, chẳng phải là để tìm một người mình yêu, có một đứa con, như vậy chẳng phải là đủ rồi sao. Chỉ vì em bất hạnh, không thể kết hợp được hai điều ấy lại với nhau. Những điều em kể với anh có vẻ chỉ là trên bề mặt, anh cũng không thể hiểu sâu sắc về con người của ông chủ Tôn, chắc chắn anh sẽ cảm thấy ông ấy cũng chẳng có gì khác với những người bình thường, nhưng ông ấy thực sự rất khác, anh phải tin em, em đã tiếp xúc với rất nhiều loại đàn ông, thực sự là rất nhiều. Ngoài ông chủ Tôn, còn có một người nữa mà em thực sự rung động. Anh ta nói anh ta là một nhà sản xuất âm nhạc, em thích Vương Phi, anh ta nói trước đây từng là người sáng tác cho Vương Phi,

em nghe thấy thế thì cực kỳ phấn khích. Anh ta để tóc dài, dáng người cao cao gầy gầy, bọn em chỉ nằm trên giường nói chuyện về Vương Phi. Em hỏi: Anh cũng là một người có máu mặt như thế sao lại đến quán gội đầu tồi tàn của bọn em thế này. Anh ta nói, anh ta đang muốn trải nghiệm cuộc sống. Em vui lắm, liền gọi tất cả chị em lên, bảo: Mọi người mau đến đây để nhạc sĩ sáng tác cho Vương Phi trải nghiệm cuộc sống. Anh ta vội nói: Nhiều quá, nhiều quá, thế này thì không kham nổi, nhạc phải sáng tác từng bài từng bài một, phụ nữ phải trải nghiệm từng người từng người một. Anh biết không, bọn em đều rất thích Vương Phi, em hát cũng rất giống Vương Phi nhé, con gái rất dễ bị tổn thương, de de de de, de de de de de de de, de de de de con gái rất dễ bị tổn thương, de de de de... Em hát thế nào? Lúc ấy em cũng hát cho anh ta nghe. Anh ta bảo, rất hay, nói em rất có tố chất âm nhạc, lần sau sẽ đưa ông chủ của công ty đĩa nhạc đến nghe em hát, không chừng lại có thể mời em cộng tác. Em mới bảo: Vậy thì em phải nhanh chóng nói chuyện này với bà chủ, nếu các anh đến, nơi đây sẽ như đầm sen nở rộ, các anh mà biến bọn em thành những minh tinh thì ở đây sẽ sửa sang lại chu đáo.

Anh ta nói: Bọn anh có thể tạo ra một giọng ca đầy nội lực, em sẽ là một ca sĩ bước ra từ dưới đáy xã hội, tất nhiên bọn anh sẽ không nói cho ai biết là em làm nghề này, nhưng bọn anh có thể nói láo đi một chút, rằng em là một cô gái xuất thân từ tầng lớp bình dân. Đến lúc đó anh sẽ sáng tác cho em vài bài, nhưng để có thể đứng vững và tỏa sáng hay không thì còn phải xem cơ duyên của em, anh không thể đứng ra đảm bảo được.

Em hỏi anh ta: Em có thể gặp được Vương Phi không?

Anh ta nói, đợi khi nào Vương Phi đến thu âm anh ta sẽ báo với em, em chỉ cần đến phòng thu âm là được.

Em hỏi: Phòng thu âm ở đâu?

Anh ta đáp: Bắc Kinh.

Em thích quá thốt lên: Chao ôi, con đường trải nghiệm này của anh thật xa xôi.

Anh ta bảo: Ừm, vì cứ quanh quẩn mãi ở Bắc Kinh, nên các tế bào nghệ thuật cũng đang dần khô kiệt rồi, cần một làn gió mát chốn sơn cước, cần một thứ quả lạ trong cuộc hành trình làm anh tổn thương, quả lạ em có hiểu không, quả có nghĩa là các cô gái, Bắc Kinh bọn anh đều gọi như vậy, trước tiên em cần phải quen với cách gọi này, nếu em đến Bắc Kinh mà nghe không hiểu, thì nực cười lắm.

Em nói: Vâng, Quả Nhi, em là Quả Nhi. Anh ta nói tiếp: Ừm, cái tên này thật sự rất cô đọng, em tên là gì?

Em nói: Em tên là Băng Băng.

Anh ta nói: Em đã có nghệ danh rồi cơ à, vậy thì, em vẫn tên là Băng Băng, nhưng em cần phải đổi tên mình, vì Bắc Kinh đã có hai Băng Băng rồi, em biết không, nên trong tên của em có thể có chữ Băng, nhưng em cũng có thể kết hợp với chữ Quả, gọi là Băng Quả đi. Em thấy thế nào, một sự kết hợp hoàn mỹ giữa không khí nghệ thuật và phong phạm uyển chuyển.

Em nói: Băng Quả, vâng.

Anh ta đột nhiên lại lắc đầu lên tiếng: Băng Quả, không được, nghe cứ như tên thuốc phiện ấy.

Em nghe thấy thế mới lên tiếng: Không sao, thuốc phiện khiến người ta phải nghiện.

Lúc này, hai mắt anh ta chợt sáng lên, nói: Thật là ý tưởng hay, ý tưởng hay lắm, anh nghĩ kỹ rồi, nếu làm cho em một cuốn album, thì cái tên của album đó sẽ là Băng Độc, em thấy hay chứ.

Khi đó nước mắt em trào ra không thể kìm nén được, không phải bị cái tên làm cho cảm động quá, mà vì em bất chợt cảm thấy, nếu em thực sự được ra đĩa, thì em đã có mặt mũi đi tham gia họp lớp trung học rồi, em có cần đưa theo trợ lý không nhỉ? Em nghĩ có lẽ là không cần, như thế thì ra vẻ quá, tốt nhất là cứ để trợ lý và lái xe đợi ở một nơi xa xa chút. Em cảm thấy mình có thể lên sân khấu biểu diễn, giữ lại cho thế giới một chiếc đĩa hát, anh biết không, nếu em có thể giữ lại được chút gì cho thế giới này, thì em có chết cũng cam lòng rồi, chỉ cần em có thể chứng minh được rằng mình đã từng đến nơi này, thì em chẳng còn sợ chết nữa. Từ trước đến nay em luôn cảm thấy mình như không thuộc về thế giới này, thế giới này chỉ là phòng hóa trang trước khi em bước vào thế giới thực của mình mà thôi. Vậy mà em còn có thể biến thành một ca sĩ. Anh có hiểu được cảm giác đó không, vậy là em đã khóc.

Nhà sản xuất nhạc của Vương Phi vừa thấy em khóc liền vội vàng nói: Cái tên Băng Độc này thực sự rất hay, từ góc độ khai thác album chuyên nghiệp mà nói, đánh giá thị trường vô cùng chuẩn xác, chính là đám thanh niên thành phố mơ màng kia. Bọn chúng ngày ngày lang thang ở các hộp đêm, ngày ngày trượt băng, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một album có tên là Băng Độc, quả thật chấn động.

Em ngược ánh mắt đắm lệ nhìn anh ta, mọi thứ đã trở nên mơ hồ không còn nhìn thấy rõ.

Lúc này, bà chủ gọi vọng lên: Hết giờ rồi, có muốn thêm giờ không.

Em nói: Anh thêm một giờ nữa đi.

Anh ta bảo: Không được, đòi người mệnh mệnh, anh chỉ có thể dùng được một giờ thôi. Đây là số điện thoại của anh.

Anh ta dùng một đồng tiền xu viết số điện thoại của mình lên bức tường đã lâu rồi chưa quét lại vôi. Phải nói thực rằng chất lượng bức tường vôi kia quá tồi tàn, vôi vừa cứ rơi lả tả xuống nền đất, rơi cả lên giường, đầu giường nằm sát gần cửa sổ, ngẩng đầu lên là thấy bụi vôi vừa cuộn lên rồi rơi xuống từng hạt từng hạt, ngoài cửa ánh mặt trời gay gắt, hong khô nước mắt trên mặt em, em nói: Vậy khi nào anh quay lại?

Anh ta bảo: Anh phải về Bắc Kinh bàn bạc thêm một chút, tuy anh là người sản xuất âm nhạc, nhưng cũng chỉ có chút quyền quyết định, có điều em cũng không nên quá bận tâm, công việc hiện tại vẫn phải làm cho tốt. Em cứ đợi tin tức của anh là được rồi, chất giọng của em rất tốt, đương nhiên cơ thể em cũng rất tuyệt vời. Anh tự tin về em. Anh đã đi hơn một ngàn cây số, em được coi là thành quả lớn nhất anh gặt hái được rồi, cho nên ngay đến Hoàng đế thi thoả cũng phải rời kinh vi hành, những thứ nghệ thuật thực sự hay đều ở trong dân gian, rất nhiều người học chính quy ra nhưng thường làm được nửa đường rồi phải giải nghệ, em hãy cứ tin tưởng vào khả năng của mình. Bao nhiêu tiền?

Em bảo: Anh đưa em mười tệ là được rồi.

Anh ta giật mình kinh ngạc, thốt lên: Ở đây rẻ quá, Bắc Kinh phải mất hơn một ngàn rồi.

Em nói: Không phải đâu, em chỉ lấy mười tệ thôi, em chịu lỗ vốn, vì em còn phải trả cho bà chủ tám mươi tệ. Nhưng em chỉ lấy của anh mười tệ thôi.

Gã rút mười tệ trong túi ra, nhét vào tay em, rồi nói: Tương lai số tiền biểu diễn của em sẽ gấp vạn lần chỗ này.

Em bảo: Em chỉ cần ra được đĩa, có thể được hát là tốt rồi.

Gã nói: Em hãy nhớ, không ai có thể ngăn cản việc em hát, anh sẽ đi xúc tiến việc này, hợp tác vui vẻ.

Em đưa tay ra, hân hoan nói: Hợp tác vui vẻ.

Sau đó gã liền rời đi, gã mặc một chiếc áo nỉ gió, đeo chiếc ba lô, còn quàng thêm chiếc khăn to sù sụ. Khi ấy mùa đông đã đến, gã vừa bước ra khỏi cửa liền xoa hai bàn tay lạnh cóng vào nhau rồi đưa lên miệng hà một hơi, một làn hơi trắng mờ mờ bay lên. Em cứ thế đứng ngây người trong phòng mình, hôm ấy em không hề tiếp khách. Em cứ ngơ ngẩn cả một ngày trời.

Đường quốc lộ lúc này bắt đầu ùn tắc, phía trước có vẻ như đang xảy ra tai nạn. Điều tôi lo lắng là bộ ly hợp của 1988 sẽ không chịu nổi tình trạng cứ vừa đi vừa dừng như thế này. Tôi quay sang Na Na hỏi: Kết quả không cần nói ai cũng biết, hắc là thằng lừa đảo phải không? Nếu không hôm nay em cũng chẳng ngồi trong chiếc xe cũ nát này của anh.

Na Na kéo cửa kính xe xuống, nói: Ừ, gã là tên lừa đảo.

Tôi hỏi: Sao em lại nhận ra điều đó? Hắc không quay lại tìm em phải không?

Na Na nói: Ừ, các chị em đều bảo em gọi điện cho hắc thử xem sao, nhưng em không gọi mà chờ hắc ta liên lạc lại. Nhỡ đâu lúc em gọi, hắc lại đang thu âm cho Vương Phi thì sao? Lỡ tiếng chuông điện thoại bị lưu vào máy thu, làm phiền người ta nhiều cũng không nên.

Tôi bảo: Thế cũng tốt, trong ca khúc của Vương Phi lại chèn vào tiếng chuông điện thoại của em, như thế em cũng được tính là đã lưu lại thế giới này thứ gì đó, ha ha ha ha.

Na Na nói: Chuyện này chẳng có gì buồn cười cả. Anh đừng cười trên nỗi đau khổ của người khác. Sau này khi em xem mấy chương trình Trò chuyện cùng minh tinh trên ti vi, có nhìn thấy nhà sản xuất âm nhạc của Vương Phi trước đây, trông dáng vẻ khá giống, nhưng khuôn mặt hình như không phải.

Tôi nói: Ừ, cũng chẳng biết làm thế nào.

Na Na bỗng nhiên dừng dừng nổi giận nói: Anh xem thằng cha này, hắc lừa em, khiến em mất ngủ cả đêm. Không chỉ mơ tưởng đến cái đĩa nhạc của mình, em còn nhớ hắc ta, em nghĩ, biết đâu trong lúc làm đĩa cho em, những kẻ làm nghệ thuật như hắc lại có thể phá nát xích xiềng của định kiến, lại yêu em thì sao. Nếu bọn em yêu nhau, em nhất định sẽ tỏ ra bí ẩn, em sẽ nói thật ít giống như Vương Phi vậy, biết đâu hắc sẽ thích cái vẻ bí ẩn quyến rũ đó của em. Sau đó em lại nghĩ, thần bí cái khỉ gió gì, gặp nhau lần đầu đã lên giường rồi còn quái gì nữa.

Thế nhưng em vẫn rất nhớ hẳn, mấy đêm liền đến ông chủ Tôn em cũng chẳng thèm nghĩ đến. Hồi nhỏ thực ra em rất thích đọc sách, hơn nữa còn rất thích nghe nhạc, nếu so với cảm giác an toàn mà người ta hay nói, em lại phát hiện ra rằng những người có tố chất nghệ sĩ luôn rất lười cuốn em, có điều đấy lại là giả mạo.

Tôi phá lên cười ha ha.

Na Na nói về giận dữ: Anh chẳng có sự đồng cảm gì cả.

Tôi bảo: Thực sự anh nhin không nổi, nhưng chí ít xét từ góc độ nghệ thuật, thằng cha này đã lưu lại một đám số má trên bức tường đầu giường em còn gì, dù sao cũng có thứ gì đó còn lưu lại, hơn nữa còn lưu dấu vĩnh viễn, cho dù sau này em không làm việc ở đấy nữa, nhưng bức tường vẫn còn đó, em sẽ mang câu chuyện của mình lưu truyền lại cho tất cả những người nhìn thấy bức tường kia, đó chẳng phải là dấu tích để lại trong thế giới này sao, gian phòng của tòa nhà đó sau này ra sao?

Na Na nhún vai, nói: Sập trong trận động đất rồi.

Đường quốc lộ giờ đang chật cứng xe cộ, nửa ngày trời chẳng động đậy được gì, tôi tắt hệ thống đánh lửa của xe để nước không sôi sùng sục, chiếc xe đang rung bần bật vụt chốc đã im bật, tôi hỏi: Na Na, em không thấy chiếc xe này già cỗi quá rồi, ngồi hơi bức bối sao?

Na Na nói: Không thấy gì cả, lấy gà theo gà lấy chó theo chó, ngồi xe thì theo xe thôi, công việc mà em làm dù sao theo lý mà nói, cũng là một công việc nhàn hạ và thoải mái nhất, thế nhưng cũng chẳng sung sướng gì đâu, nên những thứ khác chẳng là vấn đề, em nào có khó tính thế, anh cứ lái xe đi, em thế nào cũng được. Như thế này đã là tốt lắm rồi.

Tôi giở bản đồ ra xem, đối chiếu với biển chỉ dẫn trên đường quốc lộ, tôi phát hiện ra chỉ dẫn trên bản đồ và đường tôi đi không giống nhau. Tôi mở cửa xe, đứng trên bậc lên xuống nhìn về phía trước, tại điểm cuối tầm nhìn của tôi, con đường vẫn tắc cứng. Na Na cầm tấm bản đồ từ tay tôi, rồi hỏi: Đi đâu đây?

Tôi chỉ tay về hướng một thành phố, nói: Nơi đó.

Na Na nói: Được thôi, em cũng đến đó.

Tôi hỏi: Em đến đó bao giờ chưa?

Na Na nói: Đương nhiên là chưa rồi, nhưng em muốn đến đó, em có quen bạn ở đấy. Thực ra nếu không tắc đường, chỉ lái xe một ngày là tới nơi. Anh đến kịp đấy. Thời gian của anh vẫn còn đủ mà.

Na Na lại nói tiếp: Đi đường vòng đi.

Tôi bảo: Vòng không nổi, cũng không qua được, chúng ta phải đi qua một chiếc cầu, còn nếu đi vòng lại sẽ phải đi rất xa.

Na Na nói: Không sao đâu, em cũng chẳng có mục đích gì mà.

Tôi bảo: Nhưng anh có.

Na Na hỏi: À, rốt cuộc anh đến đó làm gì?

Tôi đáp: Anh phải đi đón một người bạn.

Na Na hờ hững hỏi: Là con gái sao?

Tôi bảo: Là con trai.

Na Na liền tươi tỉnh hỏi: Anh đi về hướng nào?

Tôi nói: Chà, em có kinh nghiệm mà.

Na Na ngẩn người, nói: Ừm, cũng đúng. Nhưng sao anh có thể kiên trì như thế với một người đàn ông nhí, đi xa như vậy, anh ấy là thế nào với anh vậy?

Tôi nói: Nó là thằng bạn thân của anh, cái thứ mà em đang đặt mộng lên là do nó làm đấy.

Na Na nói: Oa, anh ta biết làm đệm ngồi à?

Tôi đáp: Không, chiếc xe này là do nó làm.

Na Na nói: Tuyệt quá. Em cũng thích những người có tay nghề như thế lắm.

Tôi bảo: Em cũng được coi là người có tay nghề lâu năm đấy.

Na Na nói: Anh đang cười em hả. Tôi bảo: Anh đâu có.

Na Na khẽ nghịch những lọn tóc lòa xòa trước mặt, trầm ngâm nói: Em biết thực ra anh rất coi thường nghề này của bọn em.

Tôi bảo: Điều đó cũng bình thường mà. Sau này em phải lấy chồng, phải tìm đến nơi nào xa chút, em có định về quê không?

Na Na nói: Thực ra em chưa có dự định, con gái bọn em, đã đi ra ngoài rồi, thường thì không muốn quay về nữa, thực tế ở nhà mọi người cũng chỉ quan tâm đến em trai, hơn nữa lũ con gái bọn em ra ngoài đa phần làm cái nghề này. Anh biết không, nếu làm lâu năm, mọi người chỉ cần nhìn thoáng là biết, biết rồi thì truyền tai nhau, quê em bé tí như thế, tin tức đi nhanh lắm, cho dù em đoán trong lòng cha mẹ em cũng hiểu rõ, nhưng chỉ cần đừng làm mất mặt họ là được rồi.

Tôi hỏi: Vậy em nói với bố mẹ em ra ngoài làm gì?

Na Na nói: Trước đây bọn em đều bảo là làm nhân viên mát xa, nhưng giờ không nói vậy được nữa, làm cái nghề này đều biết là chân chính thì chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, nói vậy chẳng qua cho mọi người yên tâm thôi, cho nên em bảo là kinh doanh buôn bán.

Tôi cười nói: Buôn bán sao, ha ha, vậy em bán cái gì?

Na Na trả lời: Bán thân.

Đoàn xe phía trước đã nhích lên được một chút, nhưng phía sau đã lại dài dằng dặc, hy vọng quay đầu của chúng tôi đã bị dập tắt hoàn toàn, chúng tôi chỉ còn cách hòa vào dòng xe nhích từng bước một lên trước, chờ đợi thảm kịch của ai đó vừa xảy ra. Trong lúc ấy, có vài chiếc xe

tải vẫn nổ máy, rõ ràng là muốn nhìn thấy bi kịch của người khác, may mà tôi vẫn còn vững vàng, không thì đã tự biến mình thành bi kịch nhỏ trong những bi kịch rồi. Tôi không biết phía trước xảy ra tai nạn nghiêm trọng như thế nào, chỉ là một sự cố nhẹ hay là cả một vụ tai nạn, thế nhưng những điều đó cũng chẳng có mấy quan hệ với những người đang ngồi trên xe đây. Tôi chợt nhớ về công việc đầu tiên và người con gái đầu tiên của mình.

Công việc đầu tiên của tôi là một phóng viên. Tôi luôn thấy trong mọi chuyện, mình chỉ là một người đứng ngoài quan sát, trong khi luôn muốn là người được tham gia, nhưng tôi luôn chậm một bước, tôi nghĩ, trở thành một phóng viên, sẽ có thể đến hiện trường đầu tiên. Nhưng ngay sau khi vào nghề, tôi đã nhận ra một cách rõ ràng rằng mình vẫn là một kẻ đứng ngoài quan sát, chỉ là một kẻ quan sát đến nhanh hơn người khác mà thôi. Nhưng tôi cũng đã thỏa mãn với việc tường thuật và ghi nhớ lại. Cảm giác này đã vô cùng rõ rệt kể từ cái ngày anh Đinh Đình rời quê hương ra đi, vì tôi muốn được cùng anh đến chốn phồn hoa đầy nguy hiểm ấy, nhưng đã bị anh thẳng thừng từ chối. Anh còn nói: Em vẫn còn nhỏ, em chỉ nhìn thôi là được rồi. Từ sau lần đó, tôi luôn có cảm giác, lúc nào mình cũng đi trên con đường mà người khác đã mở ra rồi, hoặc khúc khuỷu, hoặc bằng phẳng. Khi mới bắt đầu vào nghề tôi cảm thấy rất phấn khích. Tôi vào làm trong một tòa soạn báo lớn. Lần đó tuyển tất cả bốn phóng viên mới, khi mở tiệc chào mừng chúng tôi, tôi nhìn thấy ông phó tổng biên tập của tòa soạn. Ông ta trình bày cho bọn tôi về quan điểm tin tức chủ nghĩa xã hội, còn bảo chúng tôi rằng, nghề này chẳng phải thần thánh gì, nhưng chớ có quên điều mình đang theo đuổi.

Khi đó thực lòng tôi chỉ theo đuổi tiền lương. Tôi thuê một căn phòng ở gần tòa soạn. Ban đầu là thuê chung, nhân vật ở cùng tôi là một anh bạn, kết quả là đến một ngày, sau khi tắm rửa xong xuôi anh ta bắt chợt tiến về phía tôi tỏ tình, tôi choáng váng vô cùng, nhưng vẫn giữ được bản lĩnh nghề nghiệp, phản ứng đầu tiên của tôi là suy nghĩ xem liệu việc này có thể trở thành tin hot được không? Khi ấy tôi vẫn đang là phóng viên thực tập, thế là tôi mới đi hỏi biên tập của mình, nói có một cậu con trai đang theo đuổi em, em có nên làm chủ đề này không. Biên tập nhìn tôi hồi lâu, nói: Anh bạn trẻ à, làm tin tức không nhất thiết phải có mặt mình trong đó.

Sau đó tôi chuyển nhà. Hắn rất buồn. Hắn bảo tôi rằng không cần chuyển đi đâu, tiền phòng cứ để một mình hắn lo, tôi chẳng phải làm gì cả, chỉ cần tôi lẳng lẽ nằm bên cạnh hắn là được. Nhưng tôi cứ nghĩ đến việc bị một thằng đàn ông ở cách mình mấy mét, lại đang có ý khiêu dâm, thì không tài nào chấp nhận được. Lần thứ hai, tôi tìm được một căn phòng chật chội cũ kỹ, nhưng cũng chỉ đủ một người ở mà thôi. Mỗi sáng, chúng tôi đều có một cuộc họp, xuất hiện không ngớt trong cuộc họp này là những tin tức rất có ý nghĩa, tôi nghe thấy mà nhiệt huyết trong người trào dâng ngùn ngụt. Sau đó Tổng biên tập bảo tôi, những thứ này, không thể đăng báo. Sau rồi chúng tôi lại bắt đầu tự đào bới và xông pha. Tôi bắt đầu công việc bằng cách dấn thân vào mảng tin tức giải trí, thế nhưng tôi vẫn vô cùng mong muốn được phụ trách mảng tin tức xã hội, vì tôi cảm thấy chỉ có tin tức xã hội mới có thể giải quyết được một chút vấn đề. Nhưng tin tức giải trí cũng có cái hay của nó, đó chính là có thể nhận được không ít phong bì. Tình hình khi ấy một phong bì từ 300 đến 500 tệ, tôi ban đầu cũng từ chối một vài lần, nhưng tòa soạn rất lo lắng căng thẳng, nói rằng một vài nhân vật bầu sô của mình tình cứ theo dõi hỏi thăm, liệu có phải là báo định viết những thứ không nể nang gì đến mức ngọc đá cũng phải tan không. Tôi bảo không phải, tôi và họ đâu có ân oán gì, buổi họp báo của anh tổ chức để giới thiệu nội dung gì, tôi sẽ viết theo hướng ấy chứ sao. Sau này có một anh phóng viên kỳ cựu bảo tôi rằng: Cậu cho mình là Lôi Phong^[15], người ta cho rằng cậu là Hoàng Kế Quang^[16] đấy, cũng chỉ mấy trăm tệ bạc, cậu nên nhận đi. Tôi tuy đã nhận tiền rồi, nhưng trong lòng cũng chẳng thoải mái gì. Tôi nói với một người bạn rằng tôi muốn chuyển sang mảng tin

tức xã hội, ở đó sẽ không còn phải nhận phong bì nữa.

[15]. Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải Phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau khi qua đời, Lôi Phong được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản và nhân dân Trung Quốc.

[16]. Hoàng Kế Quang là tình nguyện viên Nhân dân Trung Quốc, được trao giải thưởng “siêu anh hùng”. Ông không những trở thành hội viên lớp đầu tiên của nông hội, tích cực đả kích địa chủ mà còn đảm đương cương vị dân binh trong thôn.

Bạn tôi nói: Cậu thâm hiểm quá đấy, bên đó công nhận là không có phong bì, vì chẳng nhét được bao nhiêu tiền, thường là trực tiếp chuyển khoản, cậu đi bóc trần sự thật của người ta, người ta tự nhiên cũng phải có quan hệ với cậu.

Tôi bảo: Tớ không có ý đó, nhưng lẽ nào người làm báo không có ai là chính nhân quân tử sao?

Bạn tôi nói: Có chứ, trong mỗi nhóm đều có một vài người như thế.

Tôi hỏi: Những người đó ở đâu rồi?

Bạn tôi bảo: Bị sa thải hết rồi.

Ngày hôm đấy tôi viết đơn xin thôi việc, vì dấu sao đây cũng là công việc đầu tiên của tôi. Tôi tin chắc rằng mình chỉ vào nhằm tòa soạn báo chứ hoàn toàn không phải chọn nhằm nghề. Tối đó tôi uống say bí tỉ và nói với người bạn kia: Cậu biết không, tuy hồi bé tớ muốn làm mì kéo, nhưng giờ đã trở thành nhà báo, bản thân tớ cũng có lý tưởng của riêng mình.

Bạn tôi bảo: Khi đó cậu không biết đó thôi, những người có thể chi phối cậu, khả năng của họ lớn đến mức nào.

Tôi nói: Tớ tin chắc chắn rằng tà ác không thể chế ngự được chính nghĩa.

Cậu ấy nghech miệng nói: Ừm, nhưng bọn họ có thể định nghĩa được thế nào là chính nghĩa và tà ác.

Tôi nói: Ngày mai cậu sẽ không còn gặp tớ nữa đâu. Tớ dừng mọi chuyện tại đây, ngày mai, khi mặt trời xuất hiện, cậu, sau này, không còn thấy, tớ.

Ngày hôm sau, tôi vẫn đến văn phòng. Thực ra đêm qua tôi rất tỉnh, nhưng tôi hy vọng người bạn kia của mình đã say rồi. Có điều tôi nói đúng, người bạn kia của tôi không còn nhìn thấy tôi nữa, vì anh ta đã bị sa thải. Khi tuần san tin tức tiết lộ những thông tin về vụ án nhận hối lộ thương mại được phát hành, đại cổ đông của công ty đó lại là ông anh vợ của con Bí thư Thành ủy chúng tôi. Tôi đi đến bộ phận nhân sự để xin thôi việc, nhưng những tình tiết trong phim lại nảy sinh, tôi còn chưa kịp mở miệng, chủ nhiệm lại bảo tôi: Đang định tìm cậu, cậu thay thế vị trí của anh bạn kia đi, sau này nếu có tìm hiểu việc gì cũng cần phải kỹ càng một chút, mỗi tình huống đều cần phải rõ ràng chính xác. Chúng tôi rất muốn giữ cậu ta lại, nhưng thực sự là không giữ được, người mà cậu ấy đắc tội có thể lực rất lớn, có điều cậu yên tâm, về chuyện này khi cậu ta viết bài cũng không rõ ràng đâu. Chúng ta cũng không ai hiểu rõ hết, cứ mơ mơ hồ hồ rồi đăng báo như thế, trách nhiệm cũng không nên do một mình cậu ta chịu hết

như vậy, nên tòa soạn đã sắp xếp cho cậu ấy đi làm biên tập tuần san văn học Hùng đông, bộ phận thấp nhất của cơ quan, nhất định cậu phải cẩn thận tỉ mỉ hơn đây.

Khoảng thời gian sau khi trở về, tôi mặc kệ ngày đêm lúc nào cũng cắm đầu vào xem băng đĩa, xem đến mấy trăm đĩa phim. Đây là cách thức để mình lú lẫn hồ đồ còn hơn cả dùng thuốc phiện, tôi là một người rất dễ thay đổi, nhìn thấy anh hùng trở thành anh hùng, thấy thằng ngốc trở thành thằng ngốc, thấy đàn bà trở thành đàn bà, duy chỉ khi trông thấy chó mèo cắn nhau, tôi thực sự không biết là nên trở thành mèo tốt hơn hay trở thành chó tốt hơn đây. Tôi thường nghe người ta nói, cuộc sống giống như một bộ phim điện ảnh. Tôi bảo: Kệ xác mày, cuộc sống sẽ như một tập phim truyền hình, làm ẩu làm bừa, không có logic, toàn những thứ dung tục tầm thường, dây dưa rườm rà, nhưng lại chẳng thể nào dứt ra được. Mỗi lần tôi xem hết một bộ phim hay, là đêm đó không biết bao nhiêu lần tôi lại nghĩ đến việc ngày hôm sau mình sẽ kiên quyết từ chức, sẽ mắng cho mọi người một trận te tua khiến tất cả đều than khóc, ngay đến cả cảnh tượng đánh nhau tơi bời khói lửa tôi cũng đã tưởng tượng ra cả rồi.

Tôi tin rằng, trong một thế giới như thế, những chuyện mà bạn dùng trí não để suy nghĩ, bạn sẽ luôn tưởng rằng mình đã từng làm rồi.

Nguyên nhân mà tôi không thể rời bỏ công việc này là vì tôi được tăng lương, hơn nữa tôi lại bắt đầu yêu. Tôi đến trường nghệ thuật để phỏng vấn một giáo viên của lớp diễn xuất, sau đó lại đến phỏng vấn một đám học sinh. Tôi đã yêu một cô học sinh ở đó. Em nhỏ hơn tôi sáu tuổi tên là Mạnh Mạnh. Tôi phỏng vấn em, em nói mình đến chỗ này vì muốn trở thành ngôi sao, không phải vì danh, cũng chẳng phải vì lợi, mà chính vì bản thân mình. Huống hồ từ trước đến nay chưa từng có nữ minh tinh nào họ Mạnh cả.

Tôi khi ấy đã ngắt lời em, nói: Có Mạnh Đình Vi và Mạnh Quảng Mỹ.

Em bảo: Vậy ở lục địa chưa có, huống hồ là họ đều chưa xứng với danh xưng đó.

Tôi hỏi em: Vậy em đã lên kế hoạch cho bản thân chưa?

Em bảo: Con đường của bọn em đều không thể tự mình vạch ra, mà đều do người khác điều khiển.

Tôi nghe vậy thấy đau lòng vô cùng, tôi bảo: Những câu chuyện tiếp theo sẽ không nằm trong nội dung phỏng vấn nữa, tôi có giúp được gì cho em không?

Em bảo: Anh viết nhiều về em một chút.

Sau khi trở về đúng là tôi có viết về cô ấy nhiều hơn một chút. Nhưng khi báo đăng thì đã bị lược bỏ rất nhiều. Vì chuyện này mà tôi đã cãi lý với Tổng biên tập. Ông ta cho rằng, chẳng ai biết người này, thế mà trong bài phỏng vấn, ngôi sao điện ảnh nói có hai câu, cô ta nói tận bốn câu. Tôi bảo: Vì những lời cô ấy nói phản ánh rất đúng hiện thực, em cảm thấy đặc biệt ý nghĩa.

Tổng biên tập bảo: Còn tôi thì thấy đặc biệt vô nghĩa, thôi thế nhé.

Sau này Mạnh Mạnh chủ động gọi điện thoại cho tôi, bảo: Đi chơi đi, đi hát.

Tôi ngập ngừng một lát, rồi hỏi: Ở đâu?

Và rồi bọn tôi đã thành đôi.

Quá trình yêu đương của chúng tôi là như thế này, em nói với tôi rằng em là một người con gái tốt, thế nhưng khi vừa mới đến đây, thẳng thắn mà nói, em không đảm bảo mình sẽ không thay đổi, bởi thế giới này giống như ếch trong nồi nước sôi vậy.

Tôi bảo: Thực ra ếch trong nồi nước sôi là một câu tục ngữ sai lầm, nước sôi không luộc được ếch đâu.

Mạnh Mạnh bảo tôi: Anh toàn nói những chuyện kỳ quặc.

Tôi bảo: Thật mà, trước đây hồi còn học tiểu học, Đinh Đinh anh trai anh từng luộc một con ếch cho anh, đầu tiên bọn anh cho con ếch vào trong nồi, sau đó đun lên, đun được một lúc, con ếch thấy nóng, liền nhảy ra khỏi nồi, anh Đinh Đinh bảo anh rằng: Có một vài chuyện, tất cả mọi người đều cho là đúng, nhưng nó vẫn có thể sai. Đừng bao giờ tự bao biện rằng hiện thực làm thay đổi con người mình, nước sôi không thể luộc được ếch, ếch không ngốc thế, đó chính là hiện thực.

Mạnh Mạnh bảo: Em không tin, em muốn đến nhà anh để thử nghiệm, chiều mai em tới, anh cho em địa chỉ rồi chuẩn bị sẵn một cái nồi và một con ếch.

Tôi bảo: Được thôi, em đến đi.

Ngày hôm sau, Mạnh Mạnh đến phòng tôi rất đúng giờ, em nhìn quanh rồi bảo: Anh ở một mình hả?

Tôi đáp: Ừ.

Mạnh Mạnh nói: Vậy ếch đâu?

Tôi bảo: Anh đã mua hai con để kiểm tra cho chuẩn xác. Em mà đến đây vào mùa hè khéo có thể tự bắt ếch trong phòng này luôn ấy chứ.

Mạnh Mạnh bảo: Vậy anh chẳng khác nào hoàng tử ếch rồi.

Trước những lời nói cùng nụ cười nhạt của cô nữ sinh khoa diễn xuất này, tôi thực sự không dám tâm đắc, nhưng vẫn cố nở một nụ cười lấy lệ.

Mạnh Mạnh nói: Nào bắt đầu đun thôi.

Tôi bỏ chú ếch xanh vào trong nồi.

Khi nước còn lạnh, ếch vẫn tung tăng bơi lội. Nhiệt độ tăng dần, ếch vẫn không thay đổi tư thế bơi. Mạnh Mạnh có chút dỗi, bảo: Anh xem, không có phản ứng gì cả, anh mở lửa nhỏ hơn đi, cứ đun từ từ, chẳng may ếch chết, thịt vẫn còn tươi một chút.

Tôi vặn lửa đến mức nhỏ nhất, chú ta vẫn không hề hấn gì, nhưng khi nhiệt độ tăng cao, ếch ta cũng có chút bất an, bắt đầu nhảy chồm chồm. Tôi nói: Mạnh Mạnh, em xem kìa, nó đang muốn nhảy lên rồi kìa kìa, có đun nhỏ lửa cũng thế cả thôi, đừng cho rằng hiện thực có thể thay đổi được em, đừng để đêm tối nhuộm đen em, em phải là chính mình, hiện thực không mạnh mẽ to lớn như em tưởng tượng đâu, hiện thực này chẳng qua chỉ như một con hổ giấy mà

thôi...

Chát một tiếng rất lớn. Ngay trước khi con ếch định nhảy ra ngoài, Mạnh Mạnh vợ vội nấp nôi dậy lên, rồi vịn lửa lên to nhất, con ếch sợ hãi nhảy loạn bên trong, tôi trông thấy mà kinh hồn bạt vía.

Mạnh Mạnh vừa dùng lực ấn thật chặt nắp vung, vừa xoay người nháy mắt nhìn tôi, nói: Đây mới là hiện thực.

Vậy là cuối cùng hai chúng tôi đã đến với nhau, kết quả đánh đổi bằng sự hy sinh của hai con ếch. Nhưng lúc ấy tôi cũng tự trấn an mình rằng, chỉ vì tôi thấy cô đơn, chỉ vì tôi thích vẻ xinh đẹp phóng khoáng của nàng, nhưng tôi cần phải chạy ra ngoài trước khi em đập chặt nắp vung.

Tôi thực sự không biết Mạnh Mạnh thích tôi ở điểm gì, tôi cũng chẳng hay biết điều mình thích ở em. Tôi chỉ nhận thức sâu sắc được rằng những cô gái như thế này giống viên đạn nạp sẵn trong nòng súng. Em luôn muốn rời khỏi nòng, vì đó mới là giá trị của em, có điều em sẽ bắn xuyên qua ngực bạn rồi rơi xuống ở một nơi khác, một chốn tốt đẹp hơn hoặc rơi thẳng xuống đất, thế nhưng bạn chẳng còn tí sức nào để nhặt nàng lên nữa. Đáng buồn hơn là, người bóp cò mãi mãi vẫn là chính bạn.

Tôi nhớ có lần đến phỏng vấn một doanh nhân cực kỳ thành công, vừa mới tham dự bữa tiệc ông ta đã uống chút rượu nên rất thẳng thắn. Bởi cả ba cô vợ của ông đều là những ngôi sao nổi tiếng, tôi hỏi ông ấy: Tại sao ông lại thích mình tinh đến vậy? Ông ta đáp: Tất nhiên là tôi vẫn biết kỹ nữ vô tình, diễn viên vô nghĩa, nhưng vô tình vô nghĩa đối với tôi mà nói không quan trọng, không ai có tình có nghĩa vĩnh viễn cả, họ chỉ dựa vào sự nghiệp của tôi thôi. Khi họ bắt đầu sự nghiệp, tôi là người có tình có nghĩa, khi họ lớn mạnh thì tôi là người vô tình vô nghĩa, bây giờ họ đã thành công rồi, tôi lại biến thành người có tình có nghĩa. Cậu lại hỏi diễn viên cái gì chứ, cậu thì không phải sao, cậu cũng là một diễn viên đấy, chỉ có điều khi cậu diễn thì không có cái máy quay nào chiếu vào mà thôi. Kẻ trộm không bị bắt thì cũng vẫn là kẻ trộm. Anh xem vợ tôi, họ không yêu tôi ư? Họ đều yêu tôi cả. Cậu bảo họ là diễn viên, tôi còn quá đáng hơn cậu, tôi cảm thấy họ cũng đều là lũ gái điểm cả thôi, nhưng họ lại cũng chẳng phải. Cậu hỏi tôi tại sao lại thích diễn viên ư, vì tôi thích thấy họ diễn với mình, rõ ràng tôi biết tất cả, nhưng cậu biết không trên người họ luôn có một thứ ma lực, nó phù hợp với cái thói chuộng hư vinh của chúng ta. Thằng nhóc như cậu chẳng qua vì địa vị còn kém xa lắm, nếu không thì cậu cũng thế thôi, một người đàn bà đẹp, ngoài cậu ra còn có vô số người thích, nhà của tôi có biết bao người muốn ở, xe của tôi cũng có vô số người muốn lái, du thuyền của tôi cũng có không biết bao nhiêu nười muốn lên đó chơi, vì họ đều chưa đạt đến cảnh giới đó thôi. Đàn bà của tôi, có biết bao nhiêu kẻ muốn cùng lên giường, nhưng đều bị tôi độc chiếm rồi, tôi đều yêu họ. Đương nhiên, tôi còn là một người rất thích làm từ thiện nữa.

Lần đầu tiên tôi thấy có người tự phân tích mổ xẻ mình như thế, ngay tức khắc khiến tôi vô cùng sùng bái, ông ta là truyền thuyết trong ngành nghề đó, lần này quả thực là được mắt thấy tai nghe. Sau khi về nhà tôi lập tức bắt tay vào viết bản thảo cho đến tận khuya, vì tôi biết loại người có địa vị như ông ta, khi đứng trước một người và mười vạn người thì lời nói chắc chắn sẽ không giống nhau. Tranh thủ trước khi ông ta còn chưa tỉnh rượu, tôi liền gửi bản thảo đi ngay. Ông ta tỉnh rượu nhanh hơn một chút so với tưởng tượng của tôi, lúc ấy mới bốn giờ

sáng, tôi đã nhận được điện thoại của thư ký ông ta, yêu cầu bài viết của tôi phải gửi sang cho ông ấy kiểm tra lại một lượt, báo sẽ bắt đầu in vào lúc 4 giờ 30 phút. Một khi in xong, tất cả đều trở thành sự thực như đã định, tuy bài báo này có thể tạo ra cho ông ta những thị phi, nhưng trong lòng tôi thực sự đánh giá cao đoạn đối thoại, những lời nói có tình có nghĩa. Tôi mượn có mình vẫn đang viết, 4 giờ 45 phút mới gửi bản thảo cho ông ta.

Ông ta gọi điện thoại cho tôi, nói việc này sẽ gây ảnh hưởng không tốt, sợ đối thủ cạnh tranh sẽ vin vào bài báo này mà làm ảnh hưởng đến giá cổ phiếu.

Tôi nói: Tôi không nghĩ như vậy, huống hồ tôi cho rằng ngài là một người rất ngẫu hứng.

Ông ta đáp lại: Tôi trước khi ngẫu hứng đều dự đoán những sự đánh đổi, đó là những lời rệu ròi, không được viết vào bài.

Tôi bảo: Vậy nhưng tôi đã gửi bài xuống xưởng in rồi.

Ông ta nói: Thế chẳng phải là nói với cậu cũng chẳng còn tác dụng gì nữa sao.

Tôi đáp: Đúng vậy, thực ra nếu ngài báo sớm một chút, tôi đã có thể...

Ông ta cắt ngang lời tôi, nói: Ừ, cứ vậy đi.

Tôi vẫn thấy trong lòng bất an. Có phải tôi đã thả lỏng một cách thái quá rồi không, sự thực thì chẳng có gì là sai, miễn sao chiếc mặt nạ của chúng tôi không quá dữ tợn là được rồi. Bỗng dưng tôi có chút hối hận, có lẽ mọi thứ nên chậm lại, lên báo của ngày hôm sau nữa cũng chẳng sao, dẫu gì cũng chỉ là một chuyên mục phỏng vấn nhân vật, không phải tin tức sự kiện to tát gì. Nhưng tin tức sự kiện thường lan truyền rất nhanh. Tôi nhận được một cuộc điện thoại từ Tổng biên tập. Đây là lần đầu tiên tôi nhận điện thoại từ ông ta. Ông ta bảo: Cậu làm cái quái quỷ gì thế hả, cả xưởng in đều bị dừng rồi.

Tôi sửng sốt: Tại sao vậy?

Tổng biên tập trả lời: Cấp trên yêu cầu chúng ta dừng mọi hoạt động in ấn, nói là bài viết của cậu có vấn đề. Cậu không thể xác nhận với người khác sau khi viết xong sao. Đến đúng giờ mà báo chưa ra sạp thì cậu định làm thế nào, chúng ta sẽ phải làm lại từ đầu, cậu có bản thảo nào để thay thế không?

Tôi đáp ngay: Không.

Tổng biên tập bảo tôi: Ừ, vậy cứ thế đi.

Sáng sớm hôm sau, tôi vẫn nhìn thấy tờ báo của tòa soạn, vội giở ngay đến bài viết của mình, nhưng liền nhận ra bài viết đó đã biến thành một bài giới thiệu về tay đại gia này với những công việc từ thiện. Tôi bỗng thấy lòng bất an, một chuyện chắc chắn như khối sắt vậy mà vẫn có thể bị lật ngược. Tôi liền gọi ngay cho bạn gái, bảo: Em yêu à, hóa ra chắc như đinh đóng cột rồi vẫn có thể thay đổi được.

Nàng bảo: Nói thừa, khi bọn em lựa chọn diễn viên đều như vậy, chưa đến giờ quay ai cũng thấy mình có thể bị cuốn xéo bất kỳ lúc nào. Quay rồi vẫn có thể bị thay vai, dựng cảnh rồi vẫn có thể bị cắt, cứ thế cho đến khi phát sóng rồi mới thấy yên tâm. Cho nên cái nghề này của bọn

em ít khi cảm thấy an toàn, anh nhất định phải là chỗ dựa vững chãi cho em đấy nhé.

Thực sự tôi cũng chẳng biết làm cách nào để mang lại cảm giác an toàn cho người khác, bởi tôi hiểu rằng con người luôn muốn có được cảm giác an toàn, lại vừa tò mò với những thứ mới lạ. Tôi cảm thấy mình là một người khó nắm bắt, bởi vậy tôi thà là người đến sau còn hơn, thế nhưng chả hiểu vì sao, mọi người đều thấy tôi rất đáng tin cậy. Lẽ nào họ không nghĩ rằng, tôi cũng có thể biến mất khỏi thế giới này bất cứ lúc nào, hoặc cười trên một con phân khối lớn, bĩu môi nói với họ rằng tôi sẽ đến một nơi xa.

Mạnh Mạnh và tôi ở bên nhau khoảng một năm rưỡi. Lúc ấy em vừa đến thành phố này nhập học, nên chắc rằng sẽ yêu bất cứ người đàn ông nào có việc làm. Tôi biết thực ra mình chẳng có giá trị lợi dụng gì, nhưng tôi nghĩ em đã hiểu nhầm rồi. Kỳ lạ lắm, tôi chẳng biết phải định nghĩa cảm giác đó thế nào nữa, ấy vậy mà những lời tay đại gia kia nói đã chạm đến tận cùng mọi xúc cảm trong tôi. Từ sâu thẳm đáy lòng, tôi biết hai chúng tôi chẳng thể đến với nhau được, giống như việc lái thử chiếc xe hơi sang trọng mà mình chẳng có tiền mua vậy, suy cho cùng cũng chả sao. Nhưng thật hãnh diện mỗi lần đưa em đi ăn cùng đám bạn, bước trên đường cũng cảm thấy lòng mình nở hoa. Chưa bao giờ nỗ lực để yêu em, tôi luôn cố kiểm soát những tình cảm của mình, làm sao tôi có thể để một diễn viên làm mình tổn thương.

Tôi chuyển đến một căn phòng gần trường em hơn. Mạnh Mạnh là một cô gái không hề giấu giếm những tham vọng của mình. Còn tôi, đến tham vọng nghĩa là gì còn chẳng biết. Trong khoảng thời gian bên nhau, đều là em chủ động. Lần đầu khi em nói yêu tôi, những con sóng lòng tôi cứ thế cuộn trào xô bờ miên man, thế nhưng tôi cũng chẳng thể hiện gì. Còn em, tôi phát hiện em thường xuyên dùng từ yêu, có lần nửa đêm chúng tôi đi mua băng vệ sinh, em thích dùng một thương hiệu mà đã đến hai tiệm tạp hóa đều không có, đi được tầm hơn một cây số nữa, cuối cùng chúng tôi đã tìm thấy loại băng vệ sinh lý tưởng ấy, Mạnh Mạnh nâng gói băng vệ sinh trong tay mà nói: Tao yêu mày chết mất thôi. Bắt đầu từ đó, cứ mỗi lần em nói yêu tôi, tôi lại nghĩ đến cái lần em nhìn âu yếm vào gói băng vệ sinh mà thốt lên: Tao yêu mày chết mất thôi. Hôm đó em còn nói: Này, anh biết không, bây giờ em còn chưa nổi tiếng, sau này mà nổi tiếng rồi, thì cái cảnh chúng mình nửa đêm đi mua băng vệ sinh thế nào cũng bị đám paparazi chụp lại, ngay hôm sau sẽ xuất hiện trên tạp chí lá cải rằng, ngôi sao nổi tiếng là em, cùng với trai lạ là anh, nửa đêm nắm tay nhau đi mua băng vệ sinh. Đến khi đó anh bảo em nên trả lời thế nào, em phải tập dần từ bây giờ thôi.

Tôi bảo: Thì em cứ nói anh là bạn thân của em.

Mạnh Mạnh nói: Vậy không được, giả dối quá, hơn nữa như thế sẽ làm tổn thương anh lắm.

Tôi bảo: Thì em nói anh là nữ cải trang nam.

Mạnh Mạnh lại bảo: Thế càng không được, vậy em là les sao?

Tôi nói: Thì em bảo anh là anh trai em.

Mạnh Mạnh lại nói: Như vậy cũng không được, vừa rồi anh còn hôn lên má em, phóng viên nhất định sẽ xoáy sâu vào điểm này.

Tôi bảo, thì em bảo: Anh là...

Đột nhiên Mạnh Mạnh nổi cơn thịnh nộ, nằng nặc vật tôi: Anh cảm thấy ở bên em xấu mặt lắm phải không, không muốn mọi người biết anh là bạn trai của em hả, à không, em bị anh làm cho mơ hồ rồi, em là bạn gái của anh sao, những người có văn hóa như bọn anh, cảm thấy ở cùng với một nghệ sĩ như em mất mặt lắm sao?

Lúc ấy tôi mới biết, hóa ra ai cũng có cảm giác tự ti cả, trong lòng em nghĩ, tôi là một người có văn hóa, còn em chỉ là một diễn viên quèn. Tôi lờ mờ đoán được gia cảnh nhà em, tôi hỏi: Cha em làm gì?

Mạnh Mạnh hơi cúi đầu giọng điệu khó diễn tả: Ông ấy viết thư pháp, gọi là thư pháp gia cũng được.

Tôi bảo: À, cha em không thích em học nghề này, nhưng em có vẻ rất quần quýt với ông ấy có phải không?

Mạnh Mạnh nói: Anh đừng nghĩ cái gì mình cũng biết, đừng có phân tích em, anh không nhìn thấu được em đâu, em là một diễn viên, biết đâu ở cùng với anh, em chỉ đang diễn thì sao.

Tôi bảo: Anh nhận ra chứ, anh từng xem đến cả trăm bộ phim rồi.

Mạnh Mạnh đáp lại: Vậy thì sao chứ. Em vẫn là diễn viên, vai diễn của em là người yêu anh.

Tôi nói: Ừ, anh cũng vậy, vai diễn của anh là người không yêu em.

Mạnh Mạnh bảo: Thanh cao một cách thối tha.

Những chuyện như thế này rất thường xảy ra trong cuộc đời tôi, rõ ràng chỉ là một từ đơn, kết quả lại buột miệng nói ra một từ trái nghĩa. Tôi nói: Mạnh Mạnh, quay bộ phim này mất bao lâu?

Mạnh Mạnh nói: Hai năm.

Tôi bảo: Anh chỉ có thời gian một năm rưỡi thôi.

Mạnh Mạnh nói: Anh liên lạc với người quản lý của em ấy.

Tôi đã không nói rõ ràng tình cảm của mình dành cho Mạnh Mạnh, nên em thường xuyên nửa đêm mới về trong bộ dạng miệng phả đầy mùi rượu. Nhưng em bảo, sẽ về nhà mỗi tối, tuyệt đối không cho người khác đụng vào người. Tôi bảo: Ừm.

Tôi không hẳn tin em, nhưng trong lòng tôi như cố hữu một lần ranh, nên không bận tâm nhiều về nó nữa. Nửa học kỳ sau của năm đầu tiên, có nhóm kịch tìm diễn chung. Khi báo tin này, tôi tỏ ra cực kỳ điềm tĩnh, tôi bảo: Em xinh đẹp như vậy, đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Em nói: Nhà sản xuất, phó đạo diễn em đều từng gặp, cũng đã phân vai rồi, quay phim và chỉ đạo nghệ thuật đều thấy rất ưng ý. Dàn diễn viên của bộ phim này tuy chưa thực sự nổi tiếng, nhưng chắc chắn có thể quay được, em đã xin nghỉ học rồi, nhà trường không đồng ý, trừ khi đó là đạo diễn lớn. Nhưng em vẫn kiên quyết đòi đi. Sau đó họ cũng phải bằng lòng. Anh biết không, đây là một cơ hội, em muốn chứng minh bản thân với gia đình, hơn nữa em còn phải tự nuôi bản thân mình, có khi lại còn phải nuôi cả anh nữa ấy chứ, anh thích hăng xe gì?

Tôi đổi quyển tạp chí khác, lật giở các trang.

Em lại nói tiếp: Nhưng anh yên tâm, em sẽ không yêu người khác đâu, em không thích đồng nghiệp. Em đã tìm hiểu rất kỹ những tài liệu về các đại minh tinh rồi, họ đều không thích những người làm cùng nghề. Em cảm thấy đó có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng tạo nên thành công của họ. Mặc dù cùng là người trong nghề, nhưng thực tế quan điểm sẽ không như nhau, anh nói xem hai người làm cùng nghề, cả năm đều đi diễn khắp nơi, em diễn cảnh ôm hôn thắm thiết của em, anh diễn cảnh giường chiếu nồng nàn của anh, như thế là sao chứ. Hơn nữa thực lòng mà nói, em không có cảm tình với người làm cùng nghề. Chẳng những muốn trở thành một diễn viên, em còn muốn trở thành một nhà biên kịch, anh đã đọc qua lời thoại em mới dựng chưa? À, anh chưa xem, anh đi phỏng vấn. Khi em tốt nghiệp với kịch bản này, anh nhớ đến nhé, phải tặng cho em mười bó hoa vào đấy. Lần này tuy vai diễn của em chỉ là vai phụ, nhưng cũng được diễn nhiều cảnh lắm, hơn nữa còn có rất nhiều màu sắc, anh biết nữ diễn viên chính là ai không, cô ấy dù từng diễn rất nhiều vai rồi, nhưng chỉ được xếp vào hàng top 2, 3. Em nghĩ là top 3 thôi, không biết đoàn phim tại sao lại chọn cô ta chứ.

Tôi lại chuyển sang đọc cuốn tạp chí khác, tiếp tục lật giở các trang.

Em lại nói: Lần này em mới nhận được hai ngàn tệ cho một tập phim. Nhưng tiền thuê nhà đều do anh trả, sau khi em quay xong hết bộ phim, tiền nhà chúng ta sẽ chia đôi mỗi người một nửa, anh xem, em cũng không bắt anh phải mua quần áo hay túi xách gì mà, em nương tựa vào đàn ông nhưng không thể dựa dẫm mãi được, trong ba tháng này, anh hãy chăm sóc mình thật tốt, em mua cho anh ba thùng mỳ tôm, tiệc tùng nếu không có việc gì bận rộn quá thì anh tham gia nhiều chút, làm quen thêm vài người, mở rộng mối quan hệ, chưa biết chừng sau này có thể làm bầu sô cho em nữa chứ. Sau ba tháng em về, anh phải có quà cho em đó, có ba tháng để anh nghĩ đấy. Chuyển đi lần này em có thể kiếm được năm vạn tệ, nhưng lần sau, em sẽ đòi năm vạn cho một tập, vậy là em sẽ kiếm được năm trăm vạn. Có thể kiếm được năm vạn tệ khả năng em sẽ mang được một trăm vạn về. Đến lúc đó, cứ một năm là em lại nhận được một vai diễn, vừa hay anh có thể tạo dựng mối quan hệ cho em, để em có thể lựa chọn kịch bản, em cảm thấy anh có tầm nhìn không tồi đâu, ấy, chì kẻ mắt của em đâu?

Buông tờ tạp chí xuống, tôi giúp em thu dọn hành lý. Sáng hôm sau, xe của đoàn phim đến đón, em rời thành phố đến một vùng đất cách đây mấy trăm ki lô mét để quay phim. Còn tôi thì tiếp tục chạy sô với các buổi họp báo. Ngày nào tôi cũng gửi cho Mạnh Mạnh mấy tin nhắn, tối đến lại gọi điện thoại, em còn bắt tôi gọi vào số khách sạn nơi em đang ở, để chứng minh là em ngủ một mình.

Trong lúc đi tìm cái mở bia, đột nhiên tôi tìm thấy cuốn sổ tay của em, ghi lại toàn bộ những tin nhắn giữa tôi và em. Tôi chợt nhớ em từng nói, bộ nhớ lưu tin nhắn trong điện thoại của em rất nhỏ, chỉ lưu được khoảng 200 tin là đã đầy rồi, không biết nên giải quyết những tin nhắn của tôi thế nào cho ổn.

Cuốn sổ không to lắm, nhưng em cũng viết kín cả rồi. Quả đúng là con gái của một thư pháp gia, chữ của Mạnh Mạnh nhìn mãi không đọc nổi. Những tin nhắn của tôi trong đó đa phần đều lạnh tanh, chẳng qua cũng chỉ là ừ, được, ờ, hả, chẳng khác nào một tuyển tập các từ tượng

thanh. Khoảnh khắc ấy tôi quyết định, mình nên cưới cô gái này. Tôi vội vàng chạy đến cửa hàng điện thoại, mua cho em một chiếc đắt nhất, không chỉ tiêu sạch số tiền đã tiết kiệm được, tôi còn phải rút cả tiền từ thẻ tín dụng ra nữa.

Điện thoại được một cô bạn của Mạnh Mạnh mang đi. Mạnh Mạnh bảo: Em phát hiện ra cô diễn viên chính kia có một ông bầu, một trợ lý, một người phát ngôn và một tài xế sẽ theo cô ta suốt cả hành trình, còn em cứ phải tự mình làm hết mọi việc, chẳng tiện chút nào, em mới bảo một người bạn từ Bắc Kinh xa xôi đến làm trợ lý cho mình, tiện hơn cho công việc diễn viên của em. Sau khi nhận được điện thoại, Mạnh Mạnh cực kỳ sung sướng, leo thẳng lên đỉnh núi gọi điện thoại cho tôi, tôi hỏi: Sao em lại phải leo lên đỉnh núi như thế.

Mạnh Mạnh bảo: Vì trường quay ở đây sóng điện thoại kém lắm, em sợ đang gọi nửa chừng thì mất sóng, anh lại là người nhạy cảm nhất định sẽ thấy cụt hứng. Nhưng em đã phải leo tận nửa ngày trời đấy, hơn nữa, em còn phải xuống luôn, có điều bây giờ em có trợ lý rồi, trợ lý của em sẽ gọi em.

Tôi nói: Mạnh Mạnh, em là người hiểu nhân tình thế thái như thế, nhất định sẽ thành công.

Mạnh Mạnh vui vẻ cười mãi.

Kể từ giây phút đó, tôi dần mở lòng với cô gái này hơn. Nội dung tin nhắn tôi gửi cho em cũng mỗi lúc một dài hơn, có khi ngay cả đang đi trên đường, tôi còn lôi điện thoại ra gửi một tin ngắn ngủn: Ở đây mùa mưa sắp đến rồi.

Một tháng trôi qua, vào một đêm nọ, tôi bất ngờ nhận được điện thoại của Mạnh Mạnh, cô ấy cứ khóc lóc không ngừng trong điện thoại. Tôi hỏi: Em sao vậy? Mạnh Mạnh đáp: Em thực sự không chịu đựng nổi nữa rồi. Từ lâu em đã nhận ra, đây là một đoàn làm phim chết tiệt, một đoàn làm phim gà rừng, nhưng em sợ anh cười nên không dám nói với anh.

Tôi bảo: Mạnh Mạnh, em nói đi.

Mạnh Mạnh nói: Anh đợi một lát, để em leo lên núi đã.

Tôi bảo: Không cần đâu, ở nơi rừng thiêng nước độc nửa đêm nửa hôm, em đừng có leo lên đó.

Mạnh Mạnh bảo: Vậy để em leo lên nóc nhà.

Tôi bảo: Em đừng đi đâu cả, mau nói đi xem nào.

Mạnh Mạnh nói: Anh đang bận viết bản thảo à?

Tôi đáp: Không, anh chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Mạnh Mạnh bảo: Là thế này, thực ra nhân vật nữ chính là bạn gái của người đầu tư cho bộ phim truyền hình này, đạo diễn và nhà sản xuất hiện trường chẳng làm trò trống gì, cô diễn viên chính đó cứ ra sức sửa cảnh diễn của em, cô ta khen em diễn rất hay, em bảo thế thì chúng ta đổi vai diễn, thực ra em chỉ nói đùa thế thôi, anh biết là em thực sự rất muốn tạo dựng mối quan hệ với cô ấy mà. Nhưng ngày hôm sau đạo diễn và phó đạo diễn đã đến tìm em nói chuyện, bảo rằng em không nên mang chuyện tình cảm riêng tư vào vai diễn, còn nói đổi vai là

ý đồ của biên kịch, em đừng có nghĩ ngợi linh tinh. Anh biết không, khi em và họ ký hợp đồng, đã thống nhất là hai mươi lăm tập, nhưng giờ em mới biết họ định dàn dựng thành ba mươi tập, tiền diễn của năm tập ấy họ không định trả cho em, hơn nữa đã nói sẽ trả trước một nửa, quay xong sẽ thanh toán nốt, vậy mà đến giờ cũng vẫn chưa trả, họ nói, bởi vì em là diễn viên mới, phải diễn đến phút chót xem như thế nào đã, lẽ nào họ không biết em diễn như thế nào sao. Còn nữa, ở đây nóng lắm, mà đúng hai ngày trước chúng em còn diễn một cảnh vượt thời gian, phải khoác lên người bộ trang phục cổ trang nặng như cùm, cô nàng diễn viên chính kia quay chậm quá, toàn gây ra lỗi, em đứng đợi ở hậu trường nóng không chịu nổi, nhân lúc họ đang tạo hiệu ứng ánh sáng em đã nói với cô ta rằng em nóng sắp chết rồi, mặt còn trang điểm nữa, thế này thì trôi hết phấn mắt, em có thể vào trong xe chị nghỉ một lát không. Đoàn làm phim đã bố trí cho cô ta một chiếc xe riêng mà. Cô ta nói: Tất nhiên là được rồi, mau vào đi, chúng ta là chị em tốt còn cần phải hỏi nữa sao, sau này em muốn dùng thì cứ dùng, không cần phải hỏi chị đâu. Thế là em lên xe, ngồi chưa đầy hai phút, trợ lý của cô ấy chạy xồng xộc đến nói đồ đạc của cô diễn viên chính đều để trên xe hết, em đừng có lên xe tùy tiện thế. Rõ ràng là chị ta biết, khi em nói chuyện với cô diễn viên kia, chị ta chỉ ở cách đó chưa đến hai mét, nhất định là phải nghe thấy chứ, chẳng qua là chị ta muốn tống em xuống xe thôi. Em ức chế không chịu nổi, thế nhưng em cũng không khóc. Quả thật là em không hề khóc gì cả. Alô, anh vẫn đang nghe đó chứ?

Tôi bảo: Anh vẫn đang nghe.

Mạnh Mạnh nói tiếp: Anh phải đến đây, lấy danh nghĩa là phóng viên để lọt trần bộ mặt thật của họ, em phải cho họ biết là bắt nạt một cô gái như em trong hậu trường sẽ có kết cục như thế nào. Em đợi anh đó.

Mạnh Mạnh khóc nức nở trong điện thoại. Cô ấy bảo: Tuy em vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm diễn xuất, nhưng em cảm thấy bộ phim này quay cực kỳ dở, chẳng qua chỉ là kịch bản người đầu tư muốn dựng lên để lăng xê bạn gái của ông ta, cái gì cũng tệ, đạo diễn chả có tý kinh nghiệm nào, chỗ bọn em ở rất tồi tàn, ăn uống cũng dở tệ, mấy hôm trước đến xe phát điện cũng chẳng có, ánh sáng cũng phải dùng ánh sáng tự nhiên, đạo diễn bảo: Trời đẹp, may quá. Hai ngày sau xe phát điện mới tới, em nghĩ xe này chắc cũng đi mượn thôi. Bây giờ cả đoàn làm phim đều loạn xì ngầu hết cả lên rồi, thiếu tiền trầm trọng, đạo diễn cũng chẳng lấy đâu ra tiền, hai hôm trước biên kịch còn mò đến tận nơi, nói không nhận được tiền thì không cho quay, vừa nhìn thấy bọn em quay, biên kịch liền nhảy vào giữa, có kéo thế nào cũng không chịu ra, mọi người cũng không ai dám đánh, bởi vì ông ấy nắm đằng chuôi rồi, hai tập cuối vẫn nằm trong tay ông ấy, không có hai tập đó, đừng hòng bộ phim có hồi kết. Anh đoán xem sau này thế nào, sau này người đầu tư phải bỏ một nửa tiền ra đưa cho hắn, đồng thời tự mình biên soạn hai tập cuối. Cái người đầu tư này quả thật cũng nghèo rớt, một bộ phim truyện dài những ba mươi tập như thế này, hắn chỉ đầu tư có năm trăm vạn. Còn nói chỉ quá một đồng cũng không được. Trong khi đó một trăm vạn đã là thù lao của diễn viên nữ chính, vì hắn nói giá của bạn gái hắn không thể giảm được. Mỗi tập mới có hơn mười vạn, như thế thì quay thế nào được chứ, dùng di động quay còn chả đủ. Anh đến nhanh đi, nói là đoàn làm phim này nợ lương, bởi những người họ nợ quả thật là quá nhiều, thế nên rốt cuộc cũng không biết ai sẽ nổi điên lên đây. Bây giờ thợ điện đều là dân công địa phương, mà bọn em sử dụng quay âm thanh thực hết, đúng lúc em đang vào cao trào diễn cảnh khóc lóc thống thiết nhất thì điện thoại của

họ lại đổ chuông, thế là em không tài nào khóc nổi nữa, đạo diễn cứ thế mắng em té tát. Em không muốn diễn nữa, em muốn về nhà. Em muốn về chăm sóc anh.

Tôi bảo: Em không cần phải về, để anh đến giúp em trả thù.

Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi viết một bài báo đả kích kể từ khi bước vào nghề. Những bài báo tôi viết về mặt trái của một vài đoàn làm phim trước đây đều bị cắt phăng do thế lực của họ quá mạnh, đoàn làm phim nhỏ bé này chắc sẽ không có nhiều mối quan hệ. Tôi ngồi trên chiếc tàu hỏa màu xanh gần nửa ngày, dừng mười chín trạm, cuối cùng cũng đến phim trường của bạn gái tôi. Lúc tôi xuất hiện, Mạnh Mạnh đang diễn cảnh biệt ly, cô ấy nói với bạn diễn nam rằng: Em biết rồi cuối cùng anh cũng rời xa em, nhưng không sao. Bây giờ em phải đi rồi, em sẽ không quay lại nữa, anh có nhớ em không, em sẽ nhớ anh nhiều lắm, ánh mắt của anh đã nói hết với em rồi, anh im đi, đừng nói gì cả, em nghe anh nói đủ rồi, toàn những lời dối trá, tốt hơn anh nên im đi, em không thích sự dối trá. Em không thích. Anh có hiểu không, ngốc như anh làm sao hiểu được.

Nói xong cô đi về phía trước hai bước rồi đột nhiên quay đầu lại, nói: Đông Tảo, em yêu anh, em cho anh cơ hội cuối cùng để nói, cho dù là thật hay giả, em đều sẽ tin.

Mạnh Mạnh bước thêm một bước, đưa tay lên che miệng nhân vật nam chính, nói: Đông Tảo, anh không cần phải nói nữa, mỗi lời anh nói đều như nhát dao đâm vào tim em vậy.

Nam nhân vật chính ôm chặt Mạnh Mạnh, cả người tôi run lên bần bật vì tức, càng tăng thêm quyết tâm viết bài hạ gục đoàn làm phim này.

Mạnh Mạnh đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt nhân vật nam chính, rung rung nhìn hắn ta một hồi lâu, rồi nói: Đông Tảo, anh thật độc ác, thực sự chỉ một câu cuối cùng anh cũng không muốn nói sao?

Đứng bên ngoài quan sát, những lời thoại vừa rồi làm tôi kinh ngạc. Tôi thực sự vạn phần bất phục người con gái của mình lại có thể bình tĩnh để thuộc lòng những lời thoại như thế. Đạo diễn hô một tiếng cắt, nhưng trước đó, sau khi Mạnh Mạnh kết thúc câu thoại cuối cùng, ánh đèn đều đã được tách ra. Cảnh tiếp theo là bị nhân vật nữ chính bắt gặp, trong cảnh này lại có vai của Mạnh Mạnh, một tay béo ục ịch đeo mắt kính đứng ở phía sau giơ cao tấm bảng có ghi lời thoại cho nhân vật nữ chính. Sau khi ánh sáng được dàn dựng ổn định, đạo diễn hô to: Mọi người giữ yên lặng, chuẩn bị, mở máy.

Nữ nhân vật chính nhìn vào tấm bảng ghi lời thoại, sau đó nhìn nam chính, nói: Anh đang làm gì ở đây vậy?

Đạo diễn hô to một tiếng: Tốt, cắt. Chuyển cảnh. Phim trường rơi vào khung cảnh nhốn nháo. Mạnh Mạnh nhìn quanh và dừng lại phía tôi, ánh mắt nửa trách hờn nửa chan chứa yêu thương trong đám người vội vã tất bật, con tim tôi bất chợt trở nên mềm nhũn trong khoảnh khắc ấy, hận một nỗi không thể phi thẳng lên mà ôm trọn em trong tay mình. Nhưng tôi biết, lúc này không thể để lộ mối quan hệ giữa mình và Mạnh Mạnh, nếu không sau khi bài báo này được đăng sẽ có ảnh hưởng không tốt đến em. Đoàn làm phim tiếp đón tôi rất nhiệt tình, nói hoan nghênh hoan nghênh, đạo diễn đang đi vệ sinh, nhân vật nữ chính đang thay quần áo, để tôi giới thiệu với anh nữ diễn viên số hai của chúng tôi, cô Mạnh Mạnh. Nào đến đây, Mạnh

Mạnh, đến đây.

Mạnh Mạnh bình thản bước đến.

Tôi lịch sự đưa tay ra, nói: Xin chào.

Mạnh Mạnh cũng đưa tay ra, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, đầy vẻ cảnh giác nói: Chào anh. Sau đó quay đầu về phía hiện trường quay phim, đạo diễn vội vàng giải thích, à, vị này là phóng viên, anh Lộ. Anh ấy sẽ ở cùng đoàn làm phim hai ngày để viết một bài báo tuyên truyền PR cho chúng ta, em phải phối hợp nhịp nhàng đấy.

Mạnh Mạnh lại đưa tay ra, khoe miệng nở nụ cười, nói: Vâng, chào anh, cứ gọi em là Mạnh Mạnh.

Tôi bỗng hoang mang như rơi vào cơn mê, em đúng đúng là một diễn viên tuyệt vời.

Mãi đến tối khi họ thu dọn sân khấu, tôi lén lút lên vào phòng Mạnh Mạnh. Người ở cùng phòng Mạnh Mạnh là trợ lý của em, cô bạn gái đó, đúng lúc ấy đang mải mê tán chuyện yêu đương với gã quay phim ở phòng khác, vậy nên chúng tôi không phải lo về việc bị lộ. Ngay khi cửa vừa đóng lại, Mạnh Mạnh tức thì trở lại dáng vẻ trước đây, ôm chầm lấy cổ tôi, đẩy ngã xuống giường, nói: Em phối hợp tốt chứ, anh yêu.

Tôi đáp: Tốt lắm. Em diễn rất hay, có điều lời thoại hơi lộn xộn chút.

Mạnh Mạnh bảo: Thế là coi như ổn rồi, anh còn chưa đọc cả câu chuyện ấy, cuối cùng em bị chết vì bệnh máu trắng đấy. Mẹ kiếp, sao không cho em mắc phải bệnh nào mới mẻ một chút.

Tôi nói: Thế tại sao em còn nhận vai diễn này?

Mạnh Mạnh đáp: Vì em không muốn từ bỏ bất cứ cơ hội nào mà. Biết đâu mèo mù vớ được cá rán thì sao?

Tôi cẩn thận hỏi: Em có mệt không?

Mạnh Mạnh đáp: Mệt, bọn em đang chạy tiến độ, đúng năm giờ sáng mai phải dậy trang điểm, ngày mai em phải diễn cảnh nắm tay nhau dạo bước từ biệt trong ánh tà dương.

Tôi nói: Nhưng đó là buổi sáng mà.

Mạnh Mạnh bảo: Vâng, đúng vậy, nhưng đạo diễn bảo, vì có rất nhiều yếu tố bất khả kháng, nên sợ không kịp bắt được ánh hoàng hôn. Em và nhân vật nam chính sẽ nắm tay nhau đi ngược ánh nắng sớm, quay xong về chỉnh lại một chút là được.

Tôi vô cùng kinh ngạc.

Nhưng đêm đó trời đổ mưa, tôi nghĩ bụng kiểu này thì sáng mai làm sao có nắng sớm được. Mưa cứ rơi lộp bộp trên nóc nhà nghỉ. Trong màn đêm đen đặc không một luồng sáng, dường như tôi đã trở về trên chiếc giường của mình hồi nhỏ, Mạnh Mạnh nằm yên ngủ vùi trong lòng tôi. Tôi thầm nghĩ, đợi sau khi em diễn xong bộ phim này, tôi sẽ đưa em về thăm nơi gắn liền với tuổi thơ tôi, rồi kể cho em nghe: Anh từng chơi bắn bi ở chỗ này, từng mặc thánh y ở chỗ kia, đây là nhà của số 10, đây là nhà của ông anh thời vụ, đây là phần mộ của anh Đinh Đình,

chỗ này là nhà cũ của Tử Long, đây là trường cấp một của anh, đây là cột cờ mà anh từng leo lên, đây là sân khấu mà anh từng đứng diễn. Đã rất nhiều năm rồi tôi vẫn chưa trở về. Thực sự không phải vì công việc quá bận rộn, chỉ vì tất cả bạn bè của tôi đều đã rời quê hương. Tôi nghĩ, cả đời này bọn tôi sẽ rất khó có thể tụ tập lại cùng nhau nữa. Tại sao bọn nó lại rời bỏ quê hương của mình. Nhưng tôi than thở gì được chứ, chính tôi cũng rời bỏ quê hương mà. Tôi từng về lại một lần, cùng mấy người già chơi vài ván mạt chược vào buổi chiều muộn. Nhưng bất luận thế nào, tôi cũng muốn đưa bạn gái của mình về thăm một lần, những chuyện xảy ra trong đời mình mà tôi có thể kể không nhiều, nên nếu đứng trước những cảnh tượng đó mà kể chuyện, có lẽ sẽ hay hơn nhiều.

Khi tôi thức dậy, Mạnh Mạnh đã đi rồi, tôi gọi điện thì em bảo đã đi từ sớm, giờ đang diễn đến cảnh thứ ba, thấy tôi ngủ say nên em không nữa gọi, để lát nữa em giới thiệu cho tôi mấy nhân viên làm công bị thiếu nợ nhiều nhất. Tôi bảo, được, sau đó lại ôm chiếc gối của em chìm vào giấc ngủ. Mưa rơi mãi không tạnh, tôi cũng chẳng biết mình đang ở chỗ nào nữa, tôi lười biếng gặm nhấm cảm giác một mình, cũng chẳng thiết nhìn ra bên ngoài. Từ lâu tôi đã thấu hiểu, con người ta thường quen với việc oán trách, giận hờn, nhưng những oán trách hờn giận đó đều vô căn cứ, chứ thực ra người ta đều không sao cả, chỉ cần tìm cho mình một con đường. Dường như chỉ có đi ngược lại thực tại, mới hiểu được thế nào là cuộc sống. Cuộc sống chính là một ả gái điếm, là vở kịch, là tất cả những gì bạn có thể tưởng tượng ra. Bạn hãy quăng tất cả những ví von của mình vào đấy – bạn luôn đúng. Bởi cuộc sống này quá lớn, kẻ mạnh nhất thường không thêm phản bác hay tán thưởng những biện luận của bạn, nhưng sau đó sẽ âm thầm chụp cho bạn một cái nắp vung. Bây giờ tôi không còn tha thiết khát khao như thời học sinh, tôi chỉ nhớ Mạnh Mạnh. Tôi nghĩ mình sắp không trốn nổi nữa rồi, khi chơi trốn tìm tôi thường thích trốn tận sâu trong gầm giường, còn Mạnh Mạnh lại thích là người cuối cùng chui xuống đó để tìm tôi.

Hai ngày sau tôi trở lại thành phố, viết một bài báo vạch trần bộ mặt thật của đoàn làm phim kia, tờ báo còn dành hẳn cho tôi một trang, Tổng biên tập thậm chí còn yêu cầu các phóng viên kỳ cựu khác giúp đỡ tôi làm phong phú hơn cho chuyên đề này, tổng biên tập nói: Đề tài chọn rất tốt, vừa phơi bày được thực tế, lại không đắc tội với ai, vừa thể hiện được sự quan tâm, còn có ý nghĩa giáo dục rất lớn đối với giới trẻ hiện tại. Rất tốt. Rất tốt. Cậu phải theo sát đoàn làm phim này, xem tiền công mà họ còn nợ rất cuộc đã thanh toán hết hay chưa, tình trạng quay phim chụp ảnh loạn xì ngầu đã được cải thiện hay chưa, cuối cùng bộ phim mà họ quay có được đài truyền hình mua hay không, trong vòng hai ngày tới cậu chỉ cần làm những việc đó là được rồi.

Mạnh Mạnh gọi điện thoại nói với tôi rằng: Anh thật lợi hại, tiền công của bọn em đều được thanh toán một nửa rồi, những phóng viên khác cũng đến phỏng vấn bọn em, hôm nay em đã phải nhận đến năm sáu cuộc phỏng vấn.

Tôi bảo: Nhưng những thứ anh đăng đều là tin tức về mặt tiêu cực mà.

Mạnh Mạnh nói: Đoàn làm phim tép riu bọn em mà cũng có những tin tức tiêu cực là tốt lắm rồi.

Tôi bảo: Nhưng mục đích của anh là muốn ...

Mạnh Mạnh cướp lời: Anh đợi chút nhé, em lại phải đi phỏng vấn tiếp đây.

Điều này thực sự nằm ngoài tưởng tượng của tôi, tôi vốn cho rằng họ sẽ phải chịu áp lực rất lớn, có khả năng phải bị giải tán, nhưng tôi đã nghĩ quá đơn giản, chỉ có những người biết xấu hổ mới thấy áp lực, còn những đoàn làm phim kiểu này sẽ chẳng chịu tí áp lực nào. Tôi lật giờ mấy trang báo, có một trang còn đăng bài phỏng vấn chủ đầu tư của bộ phim này, hẳn nói cũng đang cố gắng xoay sở, vì theo đuổi lý tưởng mới làm bộ phim này, thế nhưng trong quá trình quay lại nảy sinh một vài vấn đề, dù vậy toàn bộ đoàn phim vẫn quyết không dừng lại, khiến hẳn rất cảm động. Vì đã chứng kiến nhiều chuyện vui buồn trong giới truyền thông nên tôi cũng không quá ngạc nhiên, chỉ nghĩ rằng, biết đâu đây cũng là một việc đáng mừng, tôi đã dùng hết khả năng để giúp đỡ người con gái của mình, khả năng của tôi chỉ có thế. Một người con gái như vậy, trên con đường sự nghiệp phía trước, sẽ luôn cần phải đi nhờ xe, có những chiếc xe sẽ đưa cô ấy đến đích, có những chiếc xe chỉ lòng vòng quanh các đoạn rẽ, có chiếc còn có thể gặp chút sự cố. Tôi cũng chỉ là một người đồng hành cùng với cô ấy trên một đoạn đường, thậm chí bước còn chậm hơn cô ấy một chút, chỉ khi cô ấy muốn vượt qua, tôi sẽ tạo đà đẩy giúp cô ấy một cái, chỉ có thế, đó là tất cả những gì tôi có thể làm, còn sau này, khi đã rời xa nhau rồi, tôi cũng chỉ có thể hét lớn vài câu với cô ấy, thậm chí, cô ấy cũng chẳng nghe thấy gì. Tôi không muốn đi nhanh hơn bởi đó là nhịp sống của tôi, mà trong nhịp sống đó tôi cũng đã ứng phó không xuể rồi.

Mạnh Mạnh vẫn gọi điện thoại rất nhiệt tình, tôi cũng vui lòng nói nhiều hơn một chút, dù sao trước đây tôi cũng đã nghe đủ nhiều. Tôi cũng từng gặp không ít các nữ nghệ sĩ, điểm chung của họ là trong thế giới này chỉ tồn tại bản thân họ mà thôi. Dường như họ không hề cảm thấy hứng thú với người khác, tự cho rằng mình nặng hơn trời, nhẹ hơn mây, lúc họ tự tin khi lại tự ti mặc cảm, có lẽ bản năng nghề nghiệp đã mách bảo họ rằng, cho dù thế giới có đảo điên cũng phải đứng vững trên sân khấu diễn cho tròn vai của mình. Mạnh Mạnh đã rất biết quan tâm đến người khác, cô ấy luôn miệng hỏi tôi có đói không, có nóng không, có lạnh không, có buồn không. Khoảng thời gian cuối cùng bên nhau ấy, tôi bắt đầu nói với cô ấy nhiều hơn, hoàn toàn không phải những lời tình nghĩa sâu nặng, cũng không phải đòi hỏi ham muốn dục vọng gì, tôi chỉ muốn cố gắng thể hiện con người mình một cách trọn vẹn nhất. Tôi bắt đầu kể với cô ấy những chuyện trong quá khứ, cách nhìn của tôi về thế giới này, nhưng cô ấy toàn kể mấy chuyện linh tinh lật vật về đoàn làm phim. Chúng tôi cứ ông nói gà, bà nói vịt trong vòng một tuần như thế, đôi khi tôi còn chẳng quan tâm xem cô ấy nói cái gì, tôi muốn mình có thể nói hết những điều muốn nói, vì tôi quá mắc cảm, kể từ sau khi anh Đinh Đinh rời đi xa mãi, tôi luôn có một dự cảm vô cùng mạnh mẽ rằng bất cứ ai cũng có thể rời bỏ mình, nói nhiều thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể giữ lại được.

Hai tuần sau, ba ngày trước khi Mạnh Mạnh quay về, có một người đàn ông trung niên đến tìm tôi, vừa nhìn thấy tôi, ông ta đã nắm chặt tay tôi, nói: Cảm ơn cậu đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều. Cậu đã chỉ ra sai sót của chúng tôi.

Tôi hỏi: Ông là ai?

Ông ta đáp: Tôi là giám đốc sản xuất bộ phim Đại tướng nhu tình xuyên việt cổ kim.

Tôi nhú mày suy nghĩ hồi lâu. Đại tướng nhu tình xuyên việt cổ kim là bộ phim mà Mạnh

Mạnh nhận vai diễn, vì thấy cái tên này rất ngớ ngẩn nên cô luôn tránh nhắc đến, khiến ngay bản thân tôi cũng quên mất. Có thể vì thói quen đọc sách từ nhỏ, tôi rất coi thường những đoàn làm phim truyền hình như thế này và sự khinh bỉ là quyền lực mà thượng đế đã ban cho mỗi con người bình thường. Nhưng nếu có thể đủ tự hào nói ra tên phim của mình rõ ràng là họ cũng thật tâm muốn trà trộn vào cái nghề này. Tôi hỏi: Ông tìm tôi có việc gì?

Ông ta đáp: Lần này tôi đến, chủ yếu là vì hai việc, một là muốn cảm ơn cậu đã viết bài báo đó, khiến chúng tôi nhận được sự quan tâm của công chúng. Hiện giờ đài truyền hình đã liên hệ và muốn mua lại bộ phim này, chất lượng của những cảnh quay cuối theo đó cũng được nâng cao, vì đã được đầu tư thêm. Việc này đều do công của cậu, cho nên chúng tôi đã đặc biệt chuẩn bị một chút quà. Ngoài ra còn có một việc khác, dẫu sao cậu cũng là người đầu tiên đăng báo chuyện này, giờ phim đã quay đến tập cuối rồi, chúng tôi bắt đầu kế hoạch truyền thông đợt hai.

Tôi bảo: Tôi không có ý định lăng xê cho các ông, tôi viết bài là để bộc lộ chân tướng sự việc.

Ông ta nói: Đúng vậy, tốt, truyền thông chính là như thế, cậu một lòng muốn làm truyền thông, thì lại chẳng có ai quan tâm chú ý, mọi người đã đọc những tin tức thuận tai nhiều quá rồi nên những quan điểm riêng của cậu lại khiến phương thức truyền thông thu được hiệu quả bất ngờ.

Tôi bảo: Nhưng đoàn làm phim các ông chẳng đem lại tin tức gì cho báo chí cả.

Ông ta bảo: Có chứ, chúng tôi có một thông tin cực kỳ thu hút.

Dứt lời, ông ta lôi từ trong túi áo ngực ra một cây bút rồi nói tiếp: Đêm qua tối mới nhận được tin này, chỉ nói với cậu thôi, nếu có tin tức độc quyền rồi, chúng ta có thể giúp đỡ nhau.

Tôi hỏi: Ông có cần giấy không?

Ông ta đáp: Cậu xem, đồng chí phóng viên này, đây không phải là một chiếc bút, tôi sẽ vặn nó ra, cậu nhìn xem.

Ông ta xoáy chiếc bút, bỗng nhiên lộ ra một đầu cắm USB. Ông ta mở laptop và nói với tôi: Cho cậu xem, thế nào gọi là tin tức. Nhưng tôi chỉ có thể cung cấp cho cậu một vài hình ảnh cắt ra từ đoạn phim, sau khi cậu đăng tin này, tôi còn muốn gửi video này lên các trang mạng khác. Tôi đã nghĩ giúp cậu tiêu đề của bài viết này rồi, Giám đốc sản xuất của đoàn làm phim Đại tướng nhu tình xuyên việt cổ kim đan díu với nữ diễn viên phụ. Tôi sẽ tự đưa mình vào bài báo đó.

Tôi tua nhanh để xem hết đoạn video kia rồi hỏi: Muốn trở thành tin tức, cần phải có những tình tiết cụ thể hơn nữa, sao ông lại tán tỉnh được cô ấy?

Ông ta nhanh tay di chuột máy tính để tua lại đoạn video kia, tôi vội tắt ngay âm thanh. Ông ta bảo: Ha ha ha, cái này tôi chỉ tán chuyện với cậu thôi nhé, đừng có viết ra đấy, tôi nói với cô gái ấy: Tuy các nhà phê bình cho rằng bộ phim truyền hình này là tầm thường, nhưng bản thân tôi là nhà sản xuất, hơn nữa lại có khá nhiều mối quan hệ, em diễn bộ phim truyền này cũng chưa có gì đặc biệt, nhưng sau khi kết thúc tôi sẽ bắt đầu làm một bộ phim điện ảnh. Em biết Sông Tô Châu, Di Hòa Viên của Lâu Diệp^[17] chứ, đây là phim thứ ba trong bộ ba Bắc Trung Nam của ông ấy, Di Hòa Viên kể về Bắc Kinh, thuộc miền Bắc, Sông Tô Châu nói đến Thượng

Hải, thuộc miền Trung, còn một bộ phim quay ở đảo Hải Nam, thuộc miền Trung, tên là Lộc Hồi Đầu. Lộc Hồi Đầu là một bộ phim nghệ thuật định đưa đi tranh giải trong liên hoan phim Cannes. Quay xong sẽ không công chiếu trong nước, mà gửi thẳng đến liên hoan phim, sau khi được nhận giải mới công chiếu. Tôi sẽ đảm bảo vai diễn này cho em. Và thế là tôi đã lên giường với cô ta.

[17]. Lâu Diệp: Đạo diễn Lâu Diệp sinh năm 1965, là một trong những tên tuổi tiêu biểu cho thế hệ đạo diễn thứ 6 của Trung Quốc, được xem là rất độc lập, đầy dấu ấn cá nhân với những phá cách, nổi loạn... trong tác phẩm của mình.

Tôi hỏi: Có thích không?

Ông ta đáp: Kỹ thuật không tồi, cậu nhìn thử thì biết.

Tôi quay lưng về phía ông ta rồi hỏi: Thế ông định ăn nói với người ta thế nào, dù gì cũng chẳng có bộ phim này.

Ông ta đáp: Tôi sẽ bảo vì Cục Điện Ảnh không đồng ý cho quay bộ phim này, thế là xong, đằng nào thì Nhà nước cũng chẳng hơi đâu mà gánh vác vụ oan ức này. Loại con gái như thế, không cần giải thích nhiều làm gì, phải tự hiểu thôi, có bị thiệt thòi cũng chẳng dám mở miệng. Tôi khi ấy thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng, Lộc Hồi Đầu, ha ha ha, đúng thực là ngay lúc đó tôi mới nghĩ ra nó.

Tôi hỏi: Nhà sản xuất phim như các ông quen biết rộng ghê nhỉ?

Ông ta đáp: Chính thế.

Tôi hỏi tiếp: Đoạn video này hình như mới chỉ có một phần?

Ông ta bảo: Một phần trong USB, một phần lưu trong máy tính của tôi, tất cả có hai phần.

Có lẽ đến khi Mạnh Mạnh trở thành một ngôi sao lớn rồi, cô ấy sẽ cảm kích với tất cả những gì tôi đã làm. Còn tôi chẳng nói câu nào, cứ thế biến mất khỏi thế giới của Mạnh Mạnh. Thực ra phải đến ngày thứ mười hai sau khi Mạnh Mạnh trở về thành phố, tôi mới thực sự có được cái gọi là tự do. Tôi chọn cách lặng lẽ rời khỏi thành phố không chào hỏi cũng chẳng thông báo cho bất cứ người nào, chẳng muốn mang thứ gì đi cùng, nếu có thể, tôi bằng lòng gửi lại mảnh ký ức này tại nơi đây. Không phải tôi không còn quan tâm cô ấy nữa. Trước đây tôi đánh giá cô ấy rất cao, luôn cảm thấy cô ấy có thể trở thành người nổi tiếng, đó là vì tôi bị chìm đắm trong thứ niềm tin nơi sâu thẳm tiềm thức của mình. Cứ theo tình tiết trong mấy cảnh quay kém chất lượng kia, Mạnh Mạnh nhất định sẽ nổi tiếng khắp Nam Bắc. Có thể khi bạn có một khao khát tươi đẹp nào đó, cuộc sống sẽ biến thành một bộ phim nghệ thuật chẳng hạn. Rất nhiều năm sau, tôi gặp lại cô ấy. Hai chúng tôi bình lặng ăn cùng nhau một bữa cơm, cô ấy đã hoàn toàn bị cùm chân tại thành phố này, từ trước đến nay hóa ra cô ấy chưa từng nhận vai diễn tử tế nào, tuổi thanh xuân của cô ấy đã tiến gần đến hồi kết, lý tưởng của cô ấy cũng đã hoàn toàn bị thiêu rụi, nhưng tôi nghĩ, điều khiến cô ấy càng đau khổ hơn chính là, hai người bạn học của cô ấy đã trở nên nổi tiếng. Tôi cũng từng nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi. Dù sao cảm giác đau khổ của chúng tôi cũng chỉ dâng trào trong khoảnh khắc này, sau đó sẽ nhanh nhanh chóng chóng quên đi sạch sẽ. Tôi quyết định kể toàn bộ những gì mình biết cho Mạnh Mạnh. Tại sao tôi không từ mà biệt, tôi muốn nói rằng, tôi đã tha thứ cho cô ấy. Tôi nghĩ, nếu cô ấy nhào vào lòng

tôi mà khóc lóc, thì sẽ phải an ủi ra làm sao, nhưng ít ra chúng tôi cũng chẳng cần phải lo lắng đến chuyện đám paparazzi sẽ chụp lại cảnh tượng đó.

Và tôi thản nhiên kể lại tất cả mọi chuyện.

Mạnh Mạnh há mồm tròn mắt, chăm chăm nhìn tôi rồi bảo: Anh biết không, nếu hồi ấy bộ phim đó mà được phát sóng, có lẽ em đã nổi tiếng rồi.

Tôi nhìn cô ấy rồi bật cười.

Thực ra mối tình của tôi và cô ấy từ trước đến nay chưa từng xuất hiện kẻ thứ ba. Hiện thực chính là kẻ thứ ba mạnh nhất. Nó cũng chẳng liên quan gì đến những lo âu tủn mủn của cuộc sống, mà chỉ liên quan đến lý tưởng thấp hèn của bản thân mà thôi. Rốt cuộc tôi có yêu cô ấy không, cho đến tận lúc này tôi vẫn chẳng biết. Lúc tôi mở rộng vòng tay mình về phía cô ấy, cô ấy lặng lẽ ôm chặt tôi, rồi khẽ nói, NEVER DO THIS. Đó là câu tiếng anh cô ấy thích nói nhất, chẳng biết là học được từ bộ phim nào.

Trên đường đưa cô ấy về, tôi đã phải chịu cảnh tắc đường giữa đêm khuya, vụ tắc đường khủng khiếp nhất mà tôi từng gặp, cách chúng tôi chừng một ki lô mét là chiếc xe đang bốc cháy ngùn ngụt giữa đêm đen mù mịt, trông cảnh tượng ấy càng khiến người ta thêm lo lắng, ánh lửa bập bùng lúc ẩn lúc hiện phản chiếu trên nét mặt cô ấy, chợt cô mở lời: Thực ra em đã chuyển nghề rồi.

Tôi nói: Được rồi, không cần nói tiếp.

Ánh mắt ngập tràn khát vọng hướng về phía ngọn lửa bốc cao cùng khói đen cuộn cuộn ở phía xa, cô ấy cất tiếng: Em hận không thể nhảy vào đó.

Na Na lay lay vai tôi, nói: Em buồn nôn.

Tôi bảo: Na Na, em đợi chút, đợi anh dừng xe đã rồi nôn.

Na Na nói: Thực ra em đâu có dễ nôn như thế, nhưng vì tắc đường quá, cứ dừng tí lại đi, đi tí lại dừng nên mới buồn nôn. Anh biết đấy, trước đây em có một người chị em, cũng không được tính là chị em tốt, vì dù sao em cũng chỉ gặp một vài lần, nhưng bọn em từng song phi một trận, cơ thể cô ta tuyệt lắm. Cô ta cũng mang thai giống em, nhưng thai phát triển nhanh lắm.

Tôi liền hỏi: Sau này thì sao?

Na Na so vai, nói vẻ coi thường: Tất nhiên là phá rồi. Em khuyên cô ta rất nhiều, cô ta bảo: Mà đừng khuyên nữa, trong đầu tao trù trước đến nay chưa bao giờ tồn tại suy nghĩ giữ đứa bé lại. Đành thế, chuyện bình thường đâu cần để tâm. Nhưng em lại không thể làm được những chuyện như thế. Đó là nguyên tắc làm người của em. Làm vậy chính là giết người. Nhắc đến giết người, thực sự rất đáng sợ, hồi em còn làm ở Vũ Hán, chỗ bọn em có một đứa đi cùng với khách rồi bị giết, may mà em không quen với người này. Anh từng trải qua chuyện đó bao giờ chưa?

Tôi hỏi: Giết người hay bị giết?

Na Na bảo: Ai da, sao anh hỏi ngu thế, tức là anh có người bạn nào đột nhiên bị chết chưa?

Anh xem, em kể bao nhiêu chuyện với anh như thế, từ đầu đến cuối anh chỉ nghe, rồi nghĩ, anh cũng chẳng kể chuyện của anh cho em nghe gì cả, rốt cuộc là anh đang làm cái gì thế hả? Anh có gì để kể cho em nghe không?

Tôi bảo: Không, sợ rằng kể rồi sẽ không dứt ra được.

Na Na nói: Vậy thì thôi đi, em sợ đến nơi cần đến rồi mà anh vẫn chưa kể hết, dù sao đến nơi em cũng đi luôn.

Tôi hỏi: Em có thể đi đâu chứ?

Na Na đáp: Em không biết, dù sao em cũng không làm nghề này nữa, nếu tiếp tục sẽ làm tổn thương con em. Nhưng cũng chẳng có người nào thuê em cả, ai lại ngu ngốc đến mức đó chứ, trả hai tháng tiền lương rồi em nghỉ để. Nhưng tiền tiết kiệm của em cũng đã nộp phạt rồi, cho nên em sẽ đến nơi đó rồi gọi vài cuộc điện thoại, em nghĩ mình có thể nhờ vả được ông chủ Tôn. Trước đây em từng kể, ông chủ Tôn bị tổng vào tù chỗ mà anh muốn đến đấy, sau khi ra tù liền đi buôn.

Tôi hỏi: Em tìm ông ta bằng cách nào?

Na Na mỉm cười, nói: Em có số của ông ta mà.

Tôi bảo: Trước tiên em cứ thử liên hệ xem, lỡ may ông ta đổi số rồi thì sao?

Na Na nói: Không đâu, đến đó em sẽ liên lạc lại.

Tôi hỏi: Tại sao?

Na Na đáp: Vì thay số hay chưa, chuyện cũng xảy ra rồi, em biết sớm hay biết muộn kết quả cũng như nhau cả, chẳng thể thay đổi được gì. Chúng ta còn phải đi mấy trăm ki lô mét nữa, chẳng may không gọi được, tâm trạng em sẽ rầu rĩ rải khắp mấy trăm ki lô mét đó. Em không gọi.

Tôi nói: Em đúng là tự lừa mình dối người.

Na Na bảo: Tất nhiên rồi, nếu không thì làm sao em duy trì được tâm trạng vui vẻ chứ.

Dòng xe di chuyển chậm chậm, có lẽ vụ tai nạn phía trước đã được xử lý xong. Na Na như người chết đi sống lại. Đi khoảng chục phút thì hiện trường vụ tai nạn đã hiện ra trước mắt. Do vụ tai nạn xảy ra gần vỉa hè nên có rất nhiều máu đỏ tươi chảy dầm dề xuống mặt đường. Tôi bảo: Chắc là hiện trường vụ tai nạn đang được cọ rửa.

Na Na nói: Sao mà nhiều máu thế.

Tôi bảo: Nếu không thì sao lại tắc đường lâu vậy chứ.

Na Na lại tiếp lời: Có khả năng là có người chết.

Tôi thở dài một tiếng.

Sau khi 1988 vượt lên trên hai chiếc xe buýt và xe tải, trước mắt tôi là một chiếc xe tải lật hẳn xuống đường, ánh mặt trời rọi thẳng lên sắc đỏ của ruột dưa hấu, càng làm nổi bật thứ

màu nóng ấy, tôi thấy cơ mặt của Na Na giãn ra, nở một nụ cười, cô ấy bảo: Một phen hú vía.

Tôi nói: Na Na, em biết không, bốn chữ Một phen hú vía là câu thành ngữ đẹp nhất trong cuộc đời này đấy, so với Vui sướng tột độ, Lẻ loẹt rồi rắm, Thuận buồm xuôi gió, câu đó tuyệt vời hơn gấp vạn lần. Em có hiểu thế nào gọi là mát mát không?

Na Na bảo: Em chẳng còn gì để mát mát cả. Giờ em chỉ quan tâm đến đứa con trong bụng. Đây là tất cả tài sản quý giá của em.

Tôi nói: Nó là tài sản chung của em và bố nó, em có 23 nhiễm sắc thể, bố nó cũng có 23 nhiễm sắc thể.

Na Na liền hỏi tôi: Nhiễm sắc thể là cái gì?

Vì cơ sở lý luận của bản thân chưa được chắc chắn, nên tôi chẳng thể trả lời được câu hỏi của cô ấy, chỉ đành bảo rằng: Để hình thành nên đứa trẻ này, em chiếm một nửa, bố nó chiếm một nửa.

Na Na thực sự thất vọng, ngán ngấm nói: À, em chỉ chiếm một nửa à.

Tôi đáp: Đúng vậy, em còn muốn chiếm bao nhiêu nữa?

Na Na nói: Đáng ra em phải chiếm tỉ lệ nhiều hơn chứ. Vì đứa trẻ ở trong bụng em, không thể nào lại 23:23 được, 23:46 mới đúng, em thấy ít nhất em cũng phải chiếm 26, còn bố nó là 20.

Tôi nghe thấy thế mới bảo: Na Na, đây đâu phải là cổ phần công ty, anh biết em muốn chiếm giữ cổ phần, nhưng vấn đề này không thể thương lượng được.

Na Na xoa bụng mấy cái, nói: Ừm.

Con đường phía trước đã trở nên thông thoáng, tôi quay sang hỏi: Na Na, ước mơ của em là gì?

Na Na đáp: Em chẳng bảo rồi còn gì, ước mơ của em chính là làm ở tiệm mát xa, an toàn và kiếm được nhiều tiền. Nhưng lúc nào em cũng phải làm ở tiệm gội đầu, chẳng biết tại sao. Cho dù sau này có đến khách sạn, kiểu khách sạn em đã gặp anh tại đó ấy, cũng chỉ làm ở khu vực cắt tóc làm đẹp thôi, không phải khu vực mát xa. Không chỉ làm ẩu hơn nữa lại không an toàn, cả ngày cứ nơm nớp lo lắng, bên ngoài có động tĩnh gì là bên trong tim đập thon thót chân run bần bật. Thực ra em cũng từng làm ở tiệm mát xa rồi đấy, tiệm đó cũng khá ổn, nhưng em làm được có một ngày sau đó liền bị trả lại.

Tôi cười nói: Tên quán là gì, không có ô dù gì sao?

Na Na đáp: Tên tiệm đó em quên rồi, dù sao cũng có chữ mát xa, Hoàng Cung hay Suối siếc gì ấy, ở Trùng Khánh, tức chết đi được. Nhưng dù sao ở Trùng Khánh em cũng thấy thoải mái, quanh co khúc khuỷu, lên núi xuống đồi, em bị lạc đường liên tục. Em thích nơi nào làm em bị lạc đường như thế.

Tôi hỏi: Tại sao vậy, chẳng phải như thế sẽ không an toàn sao?

Na Na đáp: Hi hi, dù sao có lạc nữa lạc mãi cũng chẳng thể ra khỏi Trùng Khánh, em có làm gì đi nữa thì cũng vẫn làm cái nghề này, kỹ thuật thì cũng chỉ có vài đường cơ bản, đi mãi trên con đường này anh không thể cho em chút cảm giác mới mẻ sao.

Tôi bảo: Anh cũng từng đến Trùng Khánh, nhưng lại không bị lạc đường.

Tôi nhớ lại cuộc sống của mình hồi ở Trùng Khánh. Sau khi rời bỏ Mạnh Mạnh, tôi đi thẳng đến Trùng Khánh, bởi tôi biết trước sau gì mình cũng sẽ lại rời thành phố này. Vừa đến Trùng Khánh, tôi đi tìm ngay một công việc ở tòa soạn báo. Thời gian đó ngành báo chí ở Tứ Xuyên khá tốt, nên tôi cảm thấy mình được thoải mái hơn một chút. Tin tức đầu tiên mà tôi làm là tìm hiểu một phòng tắm hơi, bởi những việc như thế này, vừa an toàn, không gây ra hậu quả gì, lại rất hot, không những thế còn nhận được những lời khen ngợi có cánh của lũ người dốt nát.

Tôi đi dạo vài vòng quanh khu vực mình ở, quyết định chọn một tiệm mát xa, tên là Hải Thượng Hoàng Cung. Tôi vốn trẻ trung và tràn đầy tinh lực, trong hành trình phiêu bạt dài dằng dặc cũng luôn muốn tìm kiếm nơi nào đó để nghỉ chân, hơn nữa còn hy vọng rút ngắn khoảng cách đối với những nơi như thế. Việc tìm hiểu một thành phố và quan hệ với một người phụ nữ chẳng khác gì nhau, đối với phụ nữ thì nhất định phải có vài cuộc yêu đương ân ái thì mới thực sự phá tan đi ngăn cách, còn đối với một thành phố thì cần phải tìm vài tiệm mát xa, đối với đàn ông, đó là cách hiểu nhanh nhất và chính xác nhất về một thành phố. Dù sao theo tôi được biết, tất cả những người đàn ông bên cạnh tôi đều đã từng làm như thế. Tất nhiên, đều là làm trước khi có bạn gái. Khi yêu một người, bạn sẽ cai được những thứ này và toàn tâm toàn ý lao đầu vào công việc. Hải Thượng Hoàng Cung khiến tôi hiểu hơn về Trùng Khánh, nhưng suy cho cùng tôi cũng là loại qua cầu rút ván.

Sau lần cuối cùng đến Hải Thượng Hoàng Cung, tôi đã viết một bài báo, dựa vào những trải nghiệm thực tế của mình, rồi dùng danh nghĩa một phóng viên điều tra ngầm để viết sự thực về ổ mại dâm ở tiệm mát xa này, tất nhiên nó cũng giống với tất cả những bài báo vô sỉ tương tự khác, câu kết của tôi là: Sau cùng, phóng viên đã viện lý do không được khỏe để rời khỏi phòng tắm hơi của tiệm mát xa đó.

Sau khi bỏ nghề này, tôi vẫn thường xuyên đọc được mấy bài báo kiểu như thế, đầu tiên phóng viên thấy mệt, cần xoa bóp mát xa, sau đó đi vào phòng tắm hơi. Tôi nghĩ không tay phóng viên nào lại không muốn thưởng thức cuộc sống như thế cả. Ra khỏi phòng tắm, đương nhiên sẽ được dẫn đến một phòng khác, ở đó, một nữ nhân viên trước tiên sẽ giả bộ mát xa cho tay phóng viên đó khoảng ba phút, sau đó bàn tay khê trườn đến những vùng nhạy cảm nhất mà cười tủm tỉm, sau khi lướt qua một hồi, cô nàng nhân viên sẽ áp sát tay phóng viên mà thổ thê: Anh có muốn phục vụ đặc biệt không? Tiếp đó anh nào cũng sẽ vô tư lự mà hỏi lại: Có cái gì hay? Nhân viên mát xa khi ấy sẽ vô cùng thành thực trả lời lại rằng: Cái gì cũng có. Rồi phóng viên lựa chọn dịch vụ cái gì cũng có đó. Sau khi nhân viên mát xa cởi sạch quần áo trên người ra, phóng viên sẽ bảo thấy trong người không được khỏe, hoặc bạn mình xảy ra chuyện, rồi rời khỏi phòng tắm hơi, trở về nhà họ viết ra một bài báo như thế.

Sau khi đó, tôi luôn thầm tự trách bản thân mình rất nhiều. Mỗi lần nhìn thấy những bài báo kiểu đó là tôi lại không thể giữ được bình tĩnh. Tôi cảm giác điều đó thật sai trái, như khi con người ta quá mệt mỏi, căng thẳng thì phải tìm đến tiệm xông hơi, mát xa. Các phóng viên cũng

vậy, tôi quá hiểu cái cảm giác khổ sở khi không được phép tiết lộ bất cứ điều gì. Và cuối cùng, sự kìm nén ấy lại được phơi bày ở những nơi có khả năng giải quyết nhất, như nơi này.

Nhất là khi thấy Na Na đang ở bên cạnh, tôi càng hiểu sâu sắc rằng không phải cô gái nào cũng đều giống Na Na, vui vẻ hát ca, nói không nuốt lời, tôi cũng biết rõ sự vô tình của những á gái điểm, họ chẳng khác nào đám diễn viên vô nghĩa. Nhưng nếu đem gái điểm và diễn viên ra so sánh với nhau, thì đều không công bằng cho cả hai cho lắm. Cả đời chúng ta sẽ rất khó rung động trước một á gái điểm, cũng rất khó động lòng trước một diễn viên, dù cho tôi có rung động trước một á gái điểm, cô ấy cũng hiếm khi trao tôi chân tình, dù cho tôi có động lòng với diễn viên, chưa hẳn cô ấy sẽ đáp lại tôi thật lòng. Luôn có một hoặc vài lần trong đời như vậy, điều này đã trở thành hương vị của cuộc sống, nhất là trong trường hợp cá biệt như thế này, tỉ lệ bị tổn thương là rất lớn, dù là bị một giáo viên nữ làm tổn thương, hay một học sinh nữ làm tổn hại, cũng đều như nhau cả. Gái điểm hay diễn viên cũng đều xuất hiện với lớp phấn son trang điểm trên mặt, chúng ta không thể thấy được bộ mặt thật của họ, mà việc đoán định hỉ nộ ái ố của một người như thế sẽ luôn dễ mắc sai lầm. Hai danh xưng này từ trước đến nay không phải là cách gọi nghề nghiệp của gái điểm và diễn viên, mà để miêu tả hai loại trạng thái cuộc sống của phụ nữ. Ánh mặt trời thiêu đốt, mưa hè gió thu, Na Na ngồi cạnh tôi, cô ấy là gì tôi chẳng quan tâm, cô ấy chỉ như chiếc dây an toàn cho ghế phụ của xe tôi, là vị trí được định sẵn trong chuyến hành trình này. Đã dành một chiếc ghế phụ trên xe, vậy thì cứ để một người ngồi trên đó, chỉ cần một người không quá đáng ghét. Ít nhất Na Na cũng chưa từng mở miệng nói câu nào khiến tôi khó chịu cả.

Đột nhiên Na Na ngồi thẳng dậy, lấy lại tinh thần, rồi quay sang nói với tôi: À, em nhớ ra rồi, tiệm mát xa mà em làm được đúng một ngày đó tên là Hải Thượng Hoàng Cung. Có một tờ báo từng vạch trần bọn em, tiệm lập tức bị đóng cửa, rồi em lại trở về Nghi Xuân.

Chúng tôi dừng xe bên đường ăn bát mì, tôi gọi thêm cho Na Na hai tệ sườn, một đĩa gà chay, hai quả trứng ốp, còn có cả thịt thái chỉ xào với rau cải và cần tây nữa, ông chủ quán mì thấy thế liền nói: Anh bạn này, đây là lần đầu tiên kể từ khi mở quán tôi thấy có người gọi một bữa long trọng như thế đấy, anh đối xử với bạn gái mình thật tốt.

Na Na nói: Mọi người đều nhìn em kìa, em thấy ngại quá. Đây là bát mì to nhất trong đời em đấy.

Tôi bảo: Không sao, Na Na, em ăn nhiều vào, lãng phí một chút cũng không sao.

Na Na nói: Không được, không nên phô trương quá.

Tôi góp ý: Na Na, kể từ bây giờ, khi hai ta nói chuyện, em đừng bao giờ nhắc đến công việc của mình, em hãy nói chuyện giống như một cô gái bình thường, có được không?

Na Na nói: Em nhin không nổi, đàn ông nói chuyện với em đều quanh quẩn chuyện đó, quan tâm một chút thì hỏi, hôm nay em làm mấy tiếng, bóng gió một chút thì hỏi, hôm nay tiếp bao nhiêu khách. Em thấy thoải mái lắm, chẳng có gì gò bó cả, em không có người bạn khác giới nào cả, cũng không thích có bạn trai, các chị em ở chỗ em thường có đủ các thể loại bạn trai, dập dình đón đưa suốt ngày, thế nhưng em lại chẳng thích đi chơi, mặc dù đâu em cũng đều đã đi qua, nhưng chỉ là đi cho biết, đi có một lần rồi chẳng thiết quay lại nữa. Em cũng chẳng

muốn làm nghề này, nhưng thực sự em chẳng làm nổi gì khác. Anh bảo em đi làm nhân viên phục vụ, bưng bê đĩa bát, em cũng làm được, một tháng tám trăm tệ, sau khi làm được mấy tháng sẽ trở thành trưởng nhóm, một ngàn năm trăm tệ, không những đủ tiêu, mà còn được an toàn, cũng có thể tiết kiệm được thêm chút ít. Nhưng anh không biết đấy thôi, em không thể gột rửa được quá khứ của mình, anh có cho em sang Mỹ cũng thế thôi, việc đã từng làm rồi thì không thể thay đổi được nữa, ngay cả khi đi dọn bàn bưng bê, em vẫn cảm thấy mình là gái, vậy thì hà tất em phải thế, rồi lại tự dằn vặt mình. Em từng thử làm nghề khác nhưng vẫn không thành, cho dù em có lấy chồng, thì anh ấy nhất định phải biết em làm nghề này, nhưng em lại không thích những khách làng chơi thông thường, chỉ có ông chủ Tôn thôi. Thực ra ông chủ Tôn cũng có tiếng tăm, em vốn chỉ yêu ông ta thôi, anh biết đấy tình yêu ấy mà, nó rất nhẹ nhàng, con gái cứ đơn giản thế thôi rồi lại yêu một người đến say đắm.

Tôi ngắt lời cô ấy, nói: Ừm, anh có thể hiểu được.

Na Na nói tiếp: Về ông chủ Tôn, thực ra em vốn chỉ thích thôi, anh nói yêu thì cũng thế cả, thực ra thích và yêu có gì khác biệt chứ. Có một lần ông chủ Tôn đã đón tất niên cùng em ở trong KTV, ông ấy hát bài Tình yêu người kéo thuyền, ông ấy hát say sưa, khi đó em quyết định mình sẽ thuộc về ông ta, mặc cho chẳng có danh phận gì cũng được. Anh hiểu không, đó mới là yêu thực sự, trở thành một người thuộc về họ.

Tôi bảo: Ăn nhanh lên, Na Na, mì của em trương hết rồi kìa, mì của em mà trương lên thì nước dùng sẽ rút hết ra bàn đấy.

Na Na vụng về khuấy bát mì, nói: Nhiều quá, anh ăn giúp em với.

Tôi hỏi cô ấy: Na Na, thực ra em có thể xóa bỏ quá khứ của mình một cách dễ dàng mà, mỗi lần thấy mình không thoải mái, anh sẽ thay đổi hoàn toàn nơi ở mới, như thế sẽ không có ai quen biết em, em lại bắt đầu lại từ đầu.

Na Na nói: Anh có thể gột rửa được hết sao, em không làm thế được. Nếu em để con gái, nó sẽ phải trong sạch, em không cho phép nó làm nghề này. Em đã từng nói với anh điều đó chưa nhỉ?

Tôi bảo: Ừm, em luôn nhấn mạnh nó. Em nói phải cho con đi du học ở Triều Tiên.

Cuối cùng Na Na cũng không ăn hết bát mì. Chúng tôi rẽ vào trạm để đổ xăng. Na Na vào nhà vệ sinh của trạm xăng, cô ấy nói: Phụ nữ có thai không được nhện, mỗi khi anh nhìn thấy nhà vệ sinh là phải cho em vào ngay.

Tôi nói: Em sẽ không bỏ chạy nữa chứ?

Na Na bảo: Không đâu. Anh định bỏ chạy sao?

Tôi nói: Không.

Na Na bảo: Không sao, anh cứ bỏ chạy đi, em chẳng sao đâu. Ở đâu em chả sống được.

Tôi nói: Anh đưa em đi tìm ông chủ Tôn.

Na Na đáp: Ừm. Anh yên tâm, em sẽ không làm liên lụy đến anh đâu mà lo, anh là ông khách

mà em đã nói chuyện nhiều nhất.

Tôi nói: Anh không phải là khách của em.

Na Na chột sững người, nói: Lẽ nào anh muốn làm chủ của em.

Tôi bảo: Điều đó lại càng không thể. Chỉ là một người bạn thôi.

Na Na cười hỏi: Người bạn đã từng lên giường cùng nhau ư?

Tôi đáp: Vì em không nói sớm, nếu em nói đang có thai, anh làm sao lên giường với em được.

Phần 6

Na Na nói: Em cũng hối hận, nếu bảo sớm, anh sẽ không cần em nữa, em sẽ phải quay về, tuy bị mất mấy trăm đồng bạc đấy, nhưng kỳ thực lại tiết kiệm được hai vạn đồng. Điều tại em không chịu nói rõ với anh.

Tôi bảo: Na Na, thực ra nếu em vừa bước vào phòng mà nói rõ mọi chuyện, anh sẽ nhớ em suốt đời, chắc chắn em là cô gái điểm đầu tiên vừa bước vào cửa đã nói ngay là mình có bầu.

Na Na cười cười, nói: Anh nhìn kìa, camera đang quay chúng ta đấy.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, một chiếc camera khá lớn, đang chiếu thẳng về phía cửa hàng bách hóa của trạm xăng, đằng cuối là nhà vệ sinh. Tôi né sang bên một cách vô thức.

Na Na nói: Nào, chúng ta chụp chung một bức ảnh.

Hai chúng tôi đứng trước camera của cửa hàng bách hóa, cùng nhau mỉm cười nhìn vào máy quay trong năm giây.

Tôi hỏi Na Na: Đây được coi là cái gì?

Na Na bảo: Đây được coi là một nhánh của cảm giác an toàn. Gọi là cảm giác tồn tại. Em đọc trong sách đấy.

Tôi nói: Đúng là em có đọc sách thật.

Na Na đáp: Vâng, đôi lúc nhàn rồi em cũng có đọc vài cuốn tạp chí. Nhưng em chỉ đọc tạp chí phụ nữ, tạp chí tình cảm, tạp chí tâm lý, tạp chí thời trang, nhiều nhất là mấy thứ ấy thôi, một vài thứ quá cao siêu như kiểu tin tức xã hội, chính trị gì đó em đều không thích đọc.

Tôi nói: Ừm, nếu không thì em cũng không bao giờ muốn cho con gái mình đến Triều Tiên.

Chúng tôi mua nước uống cùng một ít bánh quy và xúc xích, lái chiếc 1988 lên đường. Tia sáng lạnh lẽo cuối cùng của hoàng hôn đang dần tan biến. Tôi quay sang Na Na, nói: Na Na, em mệt thì ngủ, nếu chưa mệt thì kể chuyện đi.

Na Na nói: Em đã kể bao nhiêu chuyện như thế, nhưng anh vẫn chưa kể tí gì về mình cả, anh luôn trầm tư suy nghĩ. Chúng ta giao ước nhé, anh kể một chuyện rồi em kể tiếp một chuyện. Anh kể trước đi.

Tôi nói: Được, anh kể trước, kể cho em nghe chuyện của anh. Trước đây lâu lắm rồi, anh có một cô bạn gái, tên là Lưu Nhân Nhân, cô ấy là mối tình đầu của anh, cho đến tận bây giờ anh vẫn rất thích cô ấy. Anh và Lưu Nhân Nhân quen nhau từ hồi tiểu học, thời đó anh đã bắt đầu chớm biết yêu, thích ngay một cô bạn gái mặc chiếc váy màu xanh lam, khảo sát qua nhiều nguồn, lại thêm mấy năm ròng chuyên đi kiểm tra tiết thể dục mắt, anh đã lật tung cả trường lên mà tìm kiếm, cuối cùng anh cũng xác định được cô gái đã khiến mình xao xuyến từ cái nhìn đầu tiên chính là Lưu Nhân Nhân. Lưu Nhân Nhân hát rất hay, gia đình cơ bản, khi đó mọi người đều ngốc nghếch luôn thích bắt chước, cô ấy cùng ba người bạn khác lập nhóm nhạc Tôi có hẹn với mùa xuân, tên thành viên là bốn nhân vật gì gì ấy, anh cũng chưa bao giờ xem bộ

phim truyền hình đó.

Na Na ngắt lời tôi nói: Em cũng từng lập ban nhạc, khi còn nhỏ, mấy đứa hát hay lập thành một ban nhạc gồm có bốn chị em, không chỉ thế, bọn em còn đặt cho mỗi đứa một cái nghệ danh, đến tận bây giờ em vẫn còn nhớ rõ, vì là chị em nên đều mang họ Liễu, tên em là Liễu Tư Bằng, còn ba người kia là Liễu Tử Nhược, Liễu Nguyệt Dao, Liễu Tuyết Doanh. Những chuyện ấu trĩ như thế mọi người đều làm cả. Sau đó thì sao, anh nói đi.

Tôi kể tiếp: Nhưng hồi tiểu học anh không theo đuổi Lưu Nhân Nhân, mãi đến cấp ba, anh mới bắt đầu theo đuổi cô ấy. Cô ấy còn đặt cho anh một cái biệt hiệu, chính từ tiết tập thể dục cho mắt, cô ấy đã gọi anh là Phản Cách Mạng, từ đó về sau, mãi đến khi học hết cấp ba, anh luôn bị gọi là Phản Cách Mạng. Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì to tát, chỉ là giữ mãi trong lòng đến tận những năm cấp ba, em biết đấy anh thích cô ấy từ hồi tiểu học mà.

Na Na hỏi: Tại sao? Tại sao anh lại chậm chạp thế?

Tôi bất đắc dĩ phải kể cho cô ấy nghe: Con gái dậy thì sớm lắm, hồi ấy anh cao có 1m4, cô ấy đã cao hơn anh nửa cái đầu, phải hơn năm năm sau anh mới cao hơn được, lúc ấy anh mới dám theo đuổi cô ấy. Anh cũng chẳng biết cô ấy đã đổ hay chưa nữa. Dù sao anh cũng thật lòng thích cô ấy, mỗi tình đầu thường mê muội thế đấy. Sau này lên đại học anh đến thành phố khác, cô ấy là con gái nên gia đình bắt phải học gần nhà, cô ấy nói, chẳng còn cách nào, bố mẹ cô ấy bôn ba vất vả nhiều rồi, bây giờ chỉ muốn con gái quần quanh trong mấy bức tường. Em có hiểu không Na Na, thế nghĩa là ổn định đấy. Sau đó anh đi còn Lưu Nhân Nhân ở lại. Quả là anh chậm chạp thật, Lưu Nhân Nhân và anh hoàn toàn không giống nhau, với anh cô ấy là tình yêu đầu tiên, còn cô ấy trước có qua lại với một nam sinh trường ngoài, nhưng sau đó bị người ta đá, nên trong tình yêu cô ấy luôn có cảm giác đề phòng, cô ấy nói không thể để anh dễ dàng có được cô ấy như thế. Câu nói này phần nào đã bộc lộ những thiệt thòi cô ấy đã phải chịu trong mối tình trước. Đương nhiên anh cũng thấy không thoải mái, nhưng biết mình chưa tán đổ được hoàn toàn, nên anh không quá bận tâm. Cô ấy chỉ để anh nắm tay, lại còn phải nắm thế này, không được nắm thế kia, qua đây Na Na, anh làm thử cho em xem...

Na Na đưa tay ra, tôi xòe rộng bàn tay mình và đan vào các ngón tay của cô ấy rồi nắm chặt, tôi nói: Nắm tay thế này là không được.

Na Na không hiểu liền hỏi tôi: Tại sao?

Tôi nói: Anh không biết.

Na Na bảo: Có vẻ giống bọn em đấy, có vài người luôn đặt ra cho bản thân những quy tắc rất kỳ lạ.

Tôi nói: Cô ấy nghĩ nếu nắm tay như thế hai bên sẽ nảy sinh những cảm xúc khăng khít, gần bó.

Na Na nói: Ờ, khả năng cô ấy sợ những ngón tay của anh làm gì đó với các ngón tay của cô ấy.

Tôi đáp: Cũng chẳng biết được. Dù sao anh cũng luôn phải cẩn thận từng tí một, anh yêu cô ấy, đến mức không giữ lại chút gì cho riêng mình. Yêu một cách đắm say ngu muội, dốc hết cả

tâm can.

Na Na nói: Ồ, thế cậu bé của anh có được lời ra không?

Tôi nói: Vẫn chưa đến bước ấy.

Na Na cười một cách sáng khoái: Ha ha ha ha.

Tôi nói: Nhưng anh cũng chẳng biết, lúc đó anh vẫn chưa hiểu gì về phụ nữ cả, anh cứ nghĩ rằng đó là giữ gìn tình cảm.

Na Na bảo: Ừm, sau đó thì sao, anh đi rồi chuyện tình cảm cũng qua đi phải không?

Tôi nói: Anh đi học xa cảm thấy đau khổ vô cùng, đôi thì còn nghĩ chẳng thèm học hành gì nữa, cứ thế về quê mà buôn bán sống cho qua ngày đoạn tháng, chí ít còn duy trì được tình cảm.

Na Na nói: Ừm, lẽ thường thôi mà, đa phần những kẻ lần đầu biết yêu đều điên cuồng như thế.

Tôi nói: Em không hiểu cảm giác của anh đâu, để tìm được người con gái ấy anh đã mất biết bao nhiêu công sức và thời gian, trong lòng anh, cô ấy không chỉ đơn thuần là một cô gái.

Na Na hỏi lại: Vậy thì là cái gì?

Tôi nói: Là một biểu tượng.

Na Na nói: Nghiêm trọng vậy.

Tôi đáp: Ừ, rất quan trọng.

Na Na hỏi tôi tiếp: Sau này thì sao?

Tôi nói: Sau này, anh vẫn đi học xa nhà, vậy là đến cái biệt danh Phản Cách Mạng của anh cũng không còn nữa, thực ra anh cũng thích cái biệt hiệu này, bởi nó là của Lưu Nhân Nhân đặt cho. Lưu Nhân Nhân nói gì, anh sẽ nói cái đó, khi đó anh còn hoàn toàn không biết tính cách của mình như thế nào nữa, mỗi khi ở bên cô ấy anh đều trở nên rối bời. Lưu Nhân Nhân bảo anh: Anh biết không, anh rất giống một người em trai của em, nhưng em lại cần một người anh trai.

Na Na cười khẩy một cái: Ha.

Tôi bảo: Sau lần ấy, mỗi khi gặp và yêu ai anh đều phải diễn, nhưng lại thấy rằng bạn diễn của mình không giống nhau, diễn một người anh trai thì cô bạn gái nói: Anh biết không, anh quá già dặn, em thích anh giống như một đứa em trai cơ, ở bên nhau phải luôn thấy thoải mái vui vẻ. Khi gặp người tiếp theo, anh diễn em trai, kết quả lại diễn hơi quá, thế quái nào lại diễn thành con trai cô ấy, cô ấy lại nói: Anh biết không, anh giống như con trai của em vậy, đừng giả bộ đáng yêu, đừng nói như thế nữa, anh khiến em không tìm được cảm giác an toàn, em thích được chăm sóc, thích một người giống bố mình, thế là đến cô tiếp theo, anh đã cố gắng trở thành một ông bố tốt, kết quả lại nhận được một câu: Em không thích tính cách của đàn ông trung niên, nhưng cũng chẳng ưa mấy chàng trai trẻ nhí nhố, em muốn một người giống như

anh trai của em ấy. Anh đầu hàng rồi, em xem mấy cô nàng đó lúc muốn anh trai, lúc muốn em trai, lúc lại muốn một ông bố, còn anh thật ra vẫn cứ giả làm Tôn Tử, các cô ấy thích bố hay anh em trai như thế, thì tốt nhất lấy luôn người nhà mình cho xong.

Na Na bảo: Chuyện này cũng là do anh, không thể nghĩ như thế được. Anh có thể là chính mình.

Đến lượt tôi nhếch miệng cười khẩy, nói: Là chính mình ư, một từ thật quê mùa, muốn sinh tồn phải biết quan sát sắc mặt của người khác, dựa vào những hỉ nộ ái ố đó mà diễn theo.

Na Na nói: Vậy thì anh là một diễn viên tồi, không biết cách phối hợp với bạn diễn của mình, về phương diện này anh phải học hỏi kinh nghiệm của em nhiều, sau này em sẽ dạy anh từng tí một, rất có ích, đảm bảo anh không bao giờ diễn sai vai nào.

Tôi nói: Sau này, anh cũng chẳng diễn nữa, nhưng anh không hiểu nổi rốt cuộc mình là ai, anh bắt đầu có cảm giác đề phòng từ khi đến với Mạnh Mạnh. Anh không còn đào bới hết cả tim gan ra mà yêu nữa, vậy mà sao vẫn đắm chìm trong men say, khi bình rượu của người ta còn chưa kịp mở.

Na Na phá lên cười rồi hỏi tôi: Mạnh Mạnh là ai?

Tôi đáp ngay: Không phải Mạnh Mạnh, mà là Mạnh Mạnh.

Na Na tò mò hỏi: Mạnh Mạnh trông thế nào?

Tôi bảo: Đợi chút anh cho em xem ảnh, anh có ảnh của cô ấy đây.

Na Na lại hỏi tôi: Vậy cuối cùng anh với Lưu Nhân Nhân thế nào?

Tôi nói: Bọn anh không đến được với nhau. Lần cuối cùng dạo bước bên nhau trên một con đường, là khi anh sắp phải đi, cô ấy nói: Bọn mình hẹn nhau ngày này của mười năm sau, chúng ta sẽ gặp nhau nơi cuối con đường này. Anh nói với cô ấy: Con đường này dài như thế, hơn nữa lại là đường quốc lộ, phía cuối chắc là biên giới phía Đông Nam Tây Bắc nào đó rồi. Lưu Nhân Nhân nói: Lúc đó chắc chắn anh đã quên rồi. Anh nói giọng chắc nịch: Em yên tâm, anh sẽ nhớ mãi.

Na Na ngậy người nhìn tôi, tôi vốn nghĩ cô gái nào cũng sẽ cảm động trước cuộc tình suốt mười năm của mình. Na Na nói với tôi: Hai người, đúng là gốc ghép.

Tôi ngập ngừng vài giây, nhớ ra Na Na đã tiếp xúc với đủ loại người trên thế gian, cô ấy đọc vị người khác cứ như duyệt binh vậy nên chắc chắn sẽ cảm thấy chuyện này là viễn vông. Trong khoảnh khắc vừa rồi, tôi dường như quên mất những điều này, giống như một người bạn cũ tình cờ gặp lại. Tôi thực sự yêu Nhân Nhân, nếu chỉ được phép kể một câu chuyện trong đời, tôi sẽ kể ra câu chuyện này, chỉ là một chuyện đời thường bình dị, những lời trần thuật mộc mạc không hề có khúc quanh co, lại chẳng một chút cao trào, chỉ đơn giản là việc kiếm tìm, quen biết, chia tay, nhẹ nhàng như gặp một cây đèn giao thông bên đường, nhưng nếu đã lỡ dừng chân, bạn sẽ phát hiện ra rằng, nó cứ mãi nhấp nháy đèn vàng. Mắt tôi không rời chiếc đèn tín hiệu, đứng chờ rất lâu dưới cột đèn, không biết sau khi kết thúc màu vàng đó, đèn sẽ sáng lên màu xanh hay màu đỏ, tôi cứ thế đợi đến mức mù màu đỏ - xanh.

Trong quãng thời gian ấy, tôi luôn tự nhiên nảy sinh những mối quan hệ yêu đương với nhiều cô gái, ngủ với đủ loại gái nhà lành và nhà không lành, thế nhưng thứ tình cảm đó tựa hồ đã trở thành mô thức, để mỗi lần tôi yêu một ai khác, cho dù đang diễn vai nào, thành công hay thất bại, tự tin hay mặc cảm, cũng đều rơi vào hư không. Lưu Nhân Nhân bảo tôi: Chúng ta vẫn có thể nói chuyện điện thoại, anh cũng có thể đến thăm em thường xuyên.

Tôi nói: Thôi thôi.

Lưu Nhân Nhân hỏi tôi: Tại sao?

Tôi trả lời: Chuyện này giống việc muốn cứu một người bệnh khỏi bệnh nan y, em cố gắng khiến anh ta đóng băng cho đến khi y học tiến bộ có cách cứu chữa, sẽ lại rã đông cho anh ta. Hãy coi như anh ta chết rồi, đến một ngày kia nếu có thể hồi sinh trở lại thì sẽ sống rất tốt, còn nếu cứ duy trì việc nay truyền dịch mai tiêm thuốc, anh ta rốt cuộc vẫn sẽ chết mà thôi.

Lưu Nhân Nhân nói: Em không hiểu, hai người yêu nhau trong xa cách chẳng phải đều như thế sao?

Tôi không biết liệu có một thứ tình cảm kỳ lạ nào sâu sắc đến mức bạn muốn kết thúc, hoặc đóng băng nó, chỉ bởi nó đã phát sinh vào sai thời điểm, và bạn sẽ chờ đến khi nó sống dậy, chứ không muốn khoảng thời gian lằm lờ ăn mòn nó. Chóng thì một ngày, lâu hơn cũng một đời người. Tôi nói với Lưu Nhân Nhân: Mười năm sau, chúng ta sẽ gặp nhau ở cuối con đường này. Trong suốt khoảng thời gian đó, em đừng tìm anh nữa, trừ khi xảy ra chuyện động trời.

Lưu Nhân Nhân hỏi tôi: Như thế nào mới là chuyện động trời?

Nói thực lòng, tôi cũng chẳng biết chuyện thế nào mới là chuyện động trời, tôi nhớ khoảng thời gian đầu hẹn hò, Lưu Nhân Nhân hỏi tôi: Bạn anh đều đi đá bóng rồi, sao anh không đi. Tôi bảo nàng: Gặp em còn quan trọng hơn những chuyện động trời. Tôi nghĩ: Trời cao đất rộng, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng 510 triệu km² diện tích địa cầu, Lưu Nhân Nhân đã không còn tìm tôi nữa.

Tuy nhiên, đó chỉ mới là một nửa câu chuyện.

Còn một nửa, tôi cũng không định kể cho Na Na.

Sau khi rời quê hương, mỗi lần nhìn thấy những loại cây lạ tôi lại nghĩ, nếu Nhân Nhân ở bên tôi lúc này, tôi nên giới thiệu với cô ấy về cây này thế nào nhỉ. Đối với tôi khi đó mà nói, một kẻ từ trước đến nay chưa hiểu rõ mình đang theo đuổi điều gì, thì phụ nữ chính là thứ duy nhất mà tôi theo đuổi. Một sự theo đuổi đầy đau khổ, nó khiến tôi hiểu được tầm quan trọng của việc xác định rõ ràng mục đích theo đuổi. Bất kể là xe đẹp, nhà to, du thuyền sang trọng, hay phi cơ hoành tráng, đều quan trọng hơn việc theo đuổi phụ nữ, bởi những mục tiêu đó không bao giờ lựa chọn khách hàng của mình, chỉ cần bạn đáp ứng được những tiêu chí mua sắm là hoàn toàn có thể có được chúng, đồng thời được ghi tên mình trong quyền sở hữu tài sản, nếu có kẻ nào dám tranh giành, bạn có thể ngay lập tức tổng hãn vào tù. Thế nhưng phụ nữ không giống thế, đặt họ làm mục tiêu theo đuổi, chẳng khác nào đặt của quý của mình trong tay một kẻ khác, bất kể tay có thon nhỏ thế nào, các cô ấy cũng có thể vặn cho nó đau đến chết, ngay cả khi cô ấy buông lỏng tay, bạn cũng không dám nhúc nhích, chỉ cần bạn ngọ nguậy, cô ấy sẽ càng

nắm chặt hơn, tàn nhẫn hơn cả là, trước khi lao vào vòng tay kẻ khác, cô ấy vẫn siết chặt cho đến khi nó nổ bung. Như thế còn tàn nhẫn hơn cả gông cùm, nó khiến bạn bị ám ảnh với nỗi đau âm ỉ dày vò. Đã nếm trải đủ nỗi thống khổ trong cuộc đời, tôi nhận ra đây lại là một trong những cơn đau sâu kín nhất trong tim, nó khiến tôi đau tức lồng ngực, không thốt nên lời, cả người co rúm, ép những giọt nước mắt chảy ra. Đây rõ ràng là một cuộc yêu đương không bình đẳng, khi những ngón tay bạn lả lướt trên vùng kín của họ, là mong muốn họ được tận hưởng được phút giây hoan lạc, còn họ lại mang đến cho bạn một nỗi đau rất buốt. Tôi thường thấy những cậu bạn mình đau khổ vì tình, nhưng tôi quả thật không có cách nào cắt nghĩa với họ tình yêu rất cuộc là gì, bởi tôi cũng đang phải vùng vẫy trong bể trầm luân này, tự giam mình và đề phòng mọi thứ thường không phải là cách giải quyết vấn đề.

Dẫu vậy mùa hè năm đó tôi vẫn trở về quê. Trong khoảng thời gian ấy, số 10 là thằng duy nhất còn liên lạc với tôi. Thực ra tôi chưa từng coi số 10 bạo ngược này là bạn mình, thế nhưng thật kỳ lạ, tôi luôn cảm thấy nó như một phần chưa được bộc phát trong cơ thể. Gần như tất cả mọi người đều đã rời quê hương, trừ số 10. Có lẽ mảnh đất nơi đây là nguồn cơn mang lại cảm giác an toàn cho số 10. Không chút thấp thỏm lo âu, số 10 đã thống trị thị trấn này và có được một thế lực rộng lớn. Nó cực kì thông minh, lại không hề lỗ mãng, từ trước đến nay nó chưa từng đặt tên cho bang phái của mình, khi một thằng đệ đặt tên cho nhóm, số 10 lập tức bảo: Mày ngu như lợn thế, mày muốn tao chết hả, chúng ta chỉ là những người bạn cùng chung chí hướng, mày có hiểu không? Mùa hè tiếp theo tôi trở về số 10 lại vì tôi mà tổ chức một bữa đại tiệc thịnh soạn, nó bao cả một quán tôm hùm, dường như bọn tôi đã ăn sạch cả đám tôm hùm dưới sông. Số 10 nói: Người này, chính là anh em tốt của tao, khi bọn tao còn nhỏ, nó chính là thánh đấu sĩ, ha ha ha ha ha. Giờ đây, nó vẫn là anh em của tao, ở cái phố huyện này, nó chính là lão nhị.

Tuy chỉ là những lời khách khí, nhưng tôi vẫn thấy sự kính cẩn của số 10 sao mà kỳ lạ đến vậy. Lúc nào tôi cũng muốn bảo số 10, nơi tao đến học không phải là học viện quân sự, nên chẳng thể giúp mày chế tạo vũ khí đâu, tôi chẳng thể giúp được gì cho nhóm của nó cả. Nhưng tôi ngay lập tức xóa đi cái ý nghĩ này, trong đêm mùa hè ướt đẫm sương, số 10 lôi ra một khẩu súng lục, nói: Người anh em, cho mày chơi.

Tôi vội xua tay, hỏi nó: Thật hay giả đấy?

Số 10 bảo: Đương nhiên là thật rồi cha nội, đồ giả mà mang theo bên người để các anh em cười chết tao à.

Tôi nói: Mày lấy ở đâu ra vậy?

Số 10 đáp: Mày không biết à, cái phân xưởng gần trường tiểu học hồi bé ấy, nó vốn là nơi sản xuất súng lục. Chết tiệt, mãi sau này tao mới biết đấy chứ, mày xem, tao cần loại này, kiểu 64, loại bắn tĩa phát một.

Tôi nhìn một cái, hỏi: Bắn thử chưa?

Số 10 nâng súng lên, bắn một phát đoàn lên trời, tiếng súng nổ còn vọng lại ba bốn lần trong bầu không gian nhỏ hẹp của thị trấn, tôi ngẩng đầu lên nhìn, ánh trăng chói mắt qua kẽ lá lay động lúc ẩn lúc hiện. Số 10 vui mừng khôn tả, nhìn tôi nói: Bắn rồi đấy.

Số 10 khoác vai tôi, hai đứa ngồi ở trạm dừng xe buýt, nó bảo: Mẹ nó, cái đám đàn bà. Đạo gần đây tao đang tán một con bé. À, kể với mày chuyện này trước đã, hai hôm trước tao có xem một đĩa phim, là phim điện ảnh, kể về một thằng chuyên giết người, nhưng tao bị lừa, đấy vốn chả phải thể loại hành động, bắn nhau gì, phim đấy hồi thối bỏ mẹ, xem phát buồn ngủ, nhưng tao cứ nghĩ, nếu không xem tiếp, tao sẽ thấy có lỗi với khoảng thời gian lãng phí vừa rồi, nên cố xem cho hết trong hơn ba tiếng đồng hồ, kết quả là buồn rũ người. Nhưng trong phim ấy tao học được một câu tán gái, tao liền gửi câu thoại ấy cho cô em tao đang tán tỉnh: Anh cũng giống như thế giới này, không bao giờ thay đổi, hãy thích ứng với thế giới này đi, ha ha ha ha ha.

Tôi nói: Ừm, nghe cũng văn vẻ, tán tỉnh mấy đứa con gái thích ca hát, viết lách được đấy.

Số 10 bảo: Không ngờ em ý gửi lại cho tao một tin, mày đoán xem cô ấy nhắn gì?

Tôi bảo: Cô ấy nói vâng à.

Số 10 bảo: Không phải. Với đám con gái mọi khi thì tao cứ phải bảo sao nghe vậy, còn cô em này có cá tính phết.

Tôi nói: Ha ha, tức là cô ấy từ chối mày rồi hả, có phải cô ấy bảo, anh quá bá đạo, còn em chỉ thích được âm thầm quan tâm chiều chuộng.

Số 10 nói: Đại ý thế, nhưng mày đoán xem, em ấy trả lời tin nhắn của tao thế nào?

Tôi đáp: Cô ấy... không trả lời à?

Số 10 bảo: Cũng không phải, em ấy gửi lại đúng tin nhắn mà tao đã gửi.

Tôi phá lên cười. Số 10 mặt mày ủ dột nói: Tao muốn cưỡng hiếp nó, khi sự đã rồi nó sẽ thuộc về tao.

Tôi liền kích nó: Vậy trước tiên mày cần sửa soạn phòng ốc thơm tắt, chuốc say bí tỉ người ta. Số 10 bảo: Không cần, khắp gầm trời này đâu chả là giường.

Tôi đã hoàn toàn bị thuyết phục. Số 10 trước mặt tôi lúc này không còn là số 10 của trước đây nữa. Số 10 trước kia chỉ biết ức hiếp đám bạn xung quanh, tôi cũng từng chịu đựng vô số lần, còn hiện giờ nó đã hiểu được yêu hận tình thù một cách thỏa đáng. Tôi thường nghĩ, tại sao những người thông minh, thù và hận có thể nắm chắc được như thế, lại luôn rơi vào lưới tình.

Tôi nhắc nhở nó: Số 10 à, mày hãy cẩn thận không lại trượt chân vào đó.

Số 10 bảo: Không đâu, tao biết con gái thích cái gì, tao hiểu quá rõ chúng nó. Một vài đứa giả bộ thanh nhã, mày biết chúng nó là gì không?

Tôi hỏi lại: Là gì?

Số 10 chỉ tay về phía dòng chữ được viết rất lớn trên tiệm sửa xe phía đối diện, nói: Chính là những tòa nhà xây trái phép, tao phải phá hủy chúng.

Tôi mỉm cười không nói gì. Từ bé tính cách của số 10 đã như thế rồi, hồi nhỏ, có rất nhiều

người xung quanh ganh ghét nó, nhưng đó chính là lý do tôi không ghét nó, tôi thấy nó giống một anh Đinh Đinh cầu thả bừa bãi không có văn hóa, họ là hai mặt của một cá thể, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một cá thể. Số 10 bừa bãi như thế, nhưng cũng có lúc lại lấp lánh tỏa sáng. Anh Đinh Đinh tuy ngập tràn hào quang, nhưng cũng có một mảng tối loang lổ phía sau lưng mọi người.

Thực ra chiếc xe máy khiến cho anh Tiêu Hoa bị tổng giam mấy năm trời, chính là do anh Đinh Đinh ăn trộm, bởi anh ấy đã luôn ao ước có một chiếc xe máy. Tôi ngồi trên chiếc xe đó theo anh Đinh Đinh đi hơn hai trăm cây số, chúng tôi mê tít, chạy đến mức hết sạch xăng. Rồi anh Đinh Đinh rẽ vào nội thành bán đi chiếc xe. Sau đó chúng tôi lại ngồi trên xe lửa đường dài chạy thẳng về nhà. Về đến nơi đã quá nửa đêm, người nhà tôi đang chạy tán loạn đi tìm, nhưng khi trông thấy tôi và anh Đinh Đinh về cùng nhau thì mọi người cũng an tâm hơn nhiều, anh Đinh Đinh bảo: Cháu đưa em đi trải nghiệm cuộc sống, đến cung thiếu nhi trong thành phố, ở đó đang có các hoạt động dành cho thiếu nhi, còn được chụp chung một bức ảnh với diễn viên Lưu Tiểu Mao đang diễn trò hoạt kê nữa.

Khi trông thấy anh Đinh Đinh đưa tôi về nhà, tất cả mọi người lập tức chuyển giận thành mừng, tâm trạng thoải mái vui vẻ nói: Đinh Đinh à, lần sau cháu đưa thẳng nhóc này đi cũng nên nói với người lớn một tiếng nhé, biết cháu đưa nó đi thì bác yên tâm rồi. Nào đến đây, mau cảm ơn anh Đinh Đinh đã đưa con đi mở rộng tầm mắt.

Tôi đứng bên cạnh nghịch ngón tay im lặng không nói.

Khi anh Đinh Đinh cắt khóa, tôi đứng bên cạnh nghe ngóng, đến lúc anh ấy mở được hộp số và chẳng cần dùng chìa khóa cũng có thể khởi động được xe, trong lòng tôi thầm ngưỡng mộ, rồi đến lúc hai anh em ngồi trên xe phi giữa đường, tôi chỉ còn biết đắm mình trong làn gió mát mùa xuân. Khi chạy qua một chiếc xe cảnh sát, anh Đinh Đinh nói với tôi: Lộ Tử Dã, em phải nhớ không được kể chuyện này với bất kỳ ai khác, cả đời không được nói ra, em nhớ chưa, em mà nói ra, cả hai anh em đều xong đời, em sẽ là tông phạm của anh, em biết chưa?

Còn tôi đang mãi mê ngắm cảnh bên đường, lần đầu tiên được ngồi trên phương tiện giao thông đi nhanh thế này, lần đầu tiên cảm nhận được bầu không khí tự do thế này, chỉ sợ anh Đinh Đinh đi quá nhanh, tôi sẽ rơi bộp từ trên xe xuống đất, còn những thứ khác chẳng có gì đáng sợ. Tuy hành trình chỉ dài hơn hai trăm cây số, nhưng tôi lại thấy như cả quãng đời còn lại của mình sẽ ngồi trên chiếc xe máy này, anh Đinh Đinh lái xe, tôi dựa sát vào lưng anh, nơi đi qua đã biết nhưng lại chẳng rõ phía trước ra sao.

Số 10 cắt ngang dòng ký ức của tôi, nói: Tao đã mua một chiếc xe máy được lắm, đầu tiên tao đưa em ấy đi đua xe, rồi chạy thẳng đến bờ biển, tao sẽ xử lý em ấy ở một nơi nào đó gần biển.

Tôi hỏi: Hai người đến bước nào rồi?

Số 10 bảo: Đã hôn nhau rồi, tao đã từng sờ vào ngực em ấy, đang định sờ soạng xuống dưới thì sống chết em ấy dếch cho sờ. Nhưng ngày mai, em ấy sẽ là người của tao, sống là người của tao, chết là ma của tao. Hôm nay ngày bao nhiêu nhỉ, 15 tháng 7, ngày mai tao sẽ cho mày biết kết quả.

Ba giờ chiều ngày 16 tháng 7 mùa hè năm 2006, số 10 và Lưu Nhân Nhân bị tai nạn giao thông. Lưu Nhân Nhân chết tại chỗ, số 10 được đưa vào bệnh viện sau ba tiếng đồng hồ cấp cứu thì chết, phát hiện ở hiện trường còn có một khẩu súng lục, từng là vật chứng trong một vụ án hình sự chưa điều tra được kết quả. Hầu hết đám thanh niên thị trấn đều mặc quần áo đen đến dự lễ tang, tôi cũng đến đưa tiễn hai người bạn này. Suốt buổi lễ tôi chẳng biết mình đang nghĩ gì, lão đại và người phụ nữ của lão đại đã chết rồi, còn tôi là cái gì?

Na Na đang dựa vào cửa kính xe ngủ say sưa, chỉ còn tôi thức. Cô ấy bảo: Phụ nữ mang thai rất dễ ngủ, hơn nữa lại hay buồn ngủ. Tôi nhìn thấy một cái chợ bên đường quốc lộ nên dừng lại mua cho cô ấy một cái gối, trên mặt gối có thêu hình đôi uyên ương, tôi quay mặt kia cho cô ấy gối, cô ấy liền mở mắt, thoáng nhìn tôi, còn chưa nói lời cảm ơn, đã lập tức hỏi: Chúng ta còn bao xa nữa?

Tôi đáp: Không xa lắm, tối nay là đến nơi.

Cô ấy bảo: Nhanh vậy.

Sau đó lại vùi vào giấc ngủ.

Tôi nói: Na Na, em còn chưa kể chuyện của em.

Na Na mắt nhắm mắt mở mơ màng, miệng lẩm bẩm: Ngoan nào, đợi mẹ dậy sẽ nói với con.

Mười giây sau, Na Na lại ngẩng đầu lên, vẫy vẫy tay về phía trước, nói: Này, chuyện gì vậy, em buồn ngủ quá rồi, ngủ một lát rồi nói chuyện với anh sau. Thực ra em đã nói mãi trên cả đoạn đường đi rồi, cũng chẳng còn chuyện gì nữa, toàn mấy chuyện trên giường. Cũng là mấy chuyện đám đàn ông các anh hứng thú, như độ dài lớn nhỏ của người khác ra làm sao, thời gian vào cuộc lâu hay chóng, các anh chẳng phải vẫn thích nghe mấy thứ đó sao. Em có thể kể chuyện gì khác được chứ. Anh còn có hai cô bạn gái tử tế nghiêm chỉnh, một là Mạnh Mạnh, một là Lưu Nhân Nhân, toàn là những cái tên có vần trùng điệp, nghe rất giống tên mấy chị làm chỗ bọn em, ha ha ha ha, nào, cho em xem ảnh của Mạnh Mạnh đi, tranh thủ lúc em còn chưa ngủ, để em xem người yêu anh xinh không?

Tôi rút từ trong chiếc ví cũ kỹ ra một tấm ảnh của Mạnh Mạnh. Vì Mạnh Mạnh rất xinh đẹp và thuần khiết từ góc chụp này, giữ lại cũng chẳng có gì xấu, hơn nữa hình ảnh của cô ấy lúc nào cũng như khắc dấu tầng tầng lớp lớp trong đầu tôi, cho dù bao lâu không nhìn thấy mặt vẫn không thể nào quên, nên tôi vẫn giữ lại bức ảnh của cô ấy, bạn bè có thực sự muốn xem cũng chẳng có vấn đề gì, đối với tôi mà nói cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ. Tôi nói: Em xem đi, xem xong thì trả lại anh.

Đây là bức ảnh rất hồn nhiên của Mạnh Mạnh, có lẽ đã lâu quá rồi nên màu sắc cũng phai nhạt dần, tôi chẳng biết cô ấy và Lưu Nhân Nhân ai xinh hơn, có lẽ chẳng ai xinh cả, họ cũng chỉ tồn tại như một hình ảnh mập mờ phiêu bồng trong trí não của tôi, tựa như vô số cánh hoa rơi trên mặt biển xa xăm. Na Na cầm bức ảnh nhìn một hồi, thậm chí bật cả đèn phía trên đầu soi kỹ lại một lần nữa. Sắc trời tối đen, tình trạng giao thông trên đường quốc lộ hỗn loạn tôi chẳng có cách nào nhìn rõ biểu cảm trên mặt cô ấy lúc này, chỉ có thể nghiêng nghiêng người hỏi cô ấy: Na Na, sao thế?

Na Na đã rời hẳn chiếc gối mà tôi đưa cho, lại cúi đầu nhìn chăm chú bức ảnh, gần đến mức không thể gần hơn được nữa. Sau đó khước miệng khẽ nhếch lên tạo thành nét cười, nhìn tôi rồi im lặng.

Tôi tiếp tục bổ sung thêm dữ liệu, nói: Đến chỗ này, có rất nhiều xe máy, những chiếc xe phía đối diện đều đã bật đèn pha, nếu có một chiếc xe máy khác vượt lên, sẽ bị lóa mắt không nhìn thấy, hơn nữa họ lại không đội mũ bảo hiểm, va chạm một cái là xong đời, đi xe máy cực kỳ nguy hiểm. Nếu làm quản lý giao thông, anh sẽ cưỡng chế việc đội mũ bảo hiểm đối với xe đạp điện và xe máy, ép buộc những người không đội mũ bảo hiểm phải mua, sau đó bổ sung bài học đầu tiên trong trường lái xe là đi ban đêm không được bật đèn pha khiến người đi ngược chiều chói mắt. Ban ngày có thể đi mấy trăm cây số không mệt, nhưng rồi đến chỉ cần đi một tiếng đồng hồ thôi, mắt đã mỏi như rồi, nếu...

Na Na cắt ngang lời tôi, nói: Đây.

Tôi bảo: Sao?

Na Na trả tấm ảnh lại cho tôi, nói: Em nhận ra cô ấy, cô ấy chính là Mạnh Hân Đồng.

Tôi hỏi Na Na: Ai?

Màn đêm đen đặc ngoài vẻ mênh mang đáng sợ ra, chẳng còn từ nào để hình dung cả, bất luận nơi ấy có đẹp đến kỳ diệu đến mức nào, trong thời khắc này, cũng chỉ còn lưu lại cảm giác mê mẩn mà thôi, đôi ngọn đèn đường tỏa sáng mờ ảo, sâu thẳm trong thứ ánh sáng ấy chẳng biết đang ẩn chứa điều gì nữa, chỉ còn một vài thị trấn đông đúc cùng mấy tiệm thay xăm lốp là mang lại chút cảm giác an toàn. Trong ánh trăng sáng vằng vặc, tôi có thể nhìn thấy đường viền ngọn núi phía xa xăm trông rất đổi mơ hồ, đang bị một tấm màn xám dày nặng bao trùm. Cảnh tượng đó khiến tôi lại bắt đầu suy nghĩ rồi bời về những con người đang sống ở nơi ấy, chẳng biết họ cứ ở đó mãi thì có thể làm gì, có lẽ hai vợ chồng sau khi rửa chân xong sẽ lên giường xem thời sự tin tức, cảm giác đó rất hạnh phúc. Nhưng liệu họ có gặp được đúng người không? Họ đã yêu đương như thế nào? Tỷ lệ gặp được người yêu trên núi là bao nhiêu? Cũng may đối với họ mà nói, cuộc sống chỉ đơn thuần là sẵn bắt hái lượm chặt gỗ đốn củi, hầu hết thời gian đều tĩnh lặng yên bình cả. Tôi tin rằng hoạt động nhiều sẽ khiến người ta trở nên mơ hồ mông lung hơn so với việc cố định tĩnh lại, mỗi khi di chuyển từ chỗ này đến chỗ kia, tôi đều cảm thấy có thể sắm vai bản thân mình của ba mươi năm, tìm được tính cách của số 10 trong mình, sau đó đây chính là nghiệp diễn cố định của tôi. Tôi ngưỡng mộ số 10 biết chừng nào, nó sinh ra và chết đi trên cùng một mảnh đất, trong khi tôi lại di chuyển trên từng cây số dọc theo chiều dài đất nước. Cuộc sống của nó so với việc chỉ tồn tại cũng đáng quý hơn rất nhiều, còn tôi lại bị những môi trường mới mẻ lạ lẫm hủy diệt từ từ. Nếu cứ tiếp tục sống theo kiểu của mình, chắc chắn nó sẽ bị tổng vào nhà giam, nhưng đó lại là môi trường mười năm không thay đổi, điều đó khiến nó có cảm giác an toàn chắc chắn. Tuy là kẻ đã chết trong thế giới này, nhưng nó từng là vị vua tại vùng đất nhỏ bé kia, ngay cả khi chết nó cũng đưa người con gái mà tôi luôn chôn sâu trong lòng kia đi theo, nhưng tôi không hề oán trách nó, chỉ là tôi không có bất kỳ một di ảnh nào của Lưu Nhân Nhân. Đối với cô ấy, không có bức ảnh nào lại tốt biết bao, bởi trong lòng tôi cô ấy sẽ mãi không ngừng biến ảo, giống như anh Đinh Đình vậy, để rồi sau cùng mọi chuyện xấu xa của họ tôi đều quên sạch, thậm chí còn chấp vá những hình ảnh đẹp

của người khác lên họ, việc này đối với những người sống thật không công bằng, trong đó có cả chính bản thân tôi.

Phần 7

Đêm ấy, cuối cùng chúng tôi cũng cán được đích, tôi cần phải đến nơi trước sáng ngày mai. Thực ra bất cứ hành trình nào từ trước đến nay tôi đều không ngờ nó lại xa đến vậy, nếu phải đi bộ từ Nam cực đến Bắc cực, cho tôi một con đường thẳng tắp, tôi chỉ đi một năm là tới, nếu phải lái xe xuyên qua đất nước này, cho tôi một người bạn đường cùng tôi đổi lái và một chiếc xe không bao giờ chết máy, vậy thì chỉ cần hai ngày là đủ. Đối với tôi lần này không phải đi du lịch, tôi phải đi vội vàng, đó chính là lý do tại sao tôi luôn lo lắng 1988 sẽ hỏng giữa đường. Đây là cuộc hành trình mà nó và người tạo ra nó tương ngộ, tôi cần phải đưa 1988 đến tận nơi.

Tôi giở bản đồ ra, soi dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, Na Na vẫn ngồi bên cạnh ôm chiếc gối ngủ say sưa, soi đèn lên mặt mà cô ấy cũng chẳng hề hay biết tôi nhìn ngắm kỹ càng khuôn mặt của cô ấy, lớp phấn trang điểm sáng nay vẫn còn vương trên mặt, tôi không biết làm cách nào để cô ấy ở lại đêm nay. Nơi này là thành phố bên sông Trường Giang, mặt trời đã ngả về tây từ rất sớm, sông lớn vĩnh viễn chảy mãi về phía đông, tôi ngồi trong xe chẳng biết đang nghe tiếng gió thổi hay tiếng nước sông trôi. Nhẹ nhàng giảm tốc độ xe, tôi kéo cửa kính xuống, phảng phất nghe thấy tiếng gió đêm thổi qua bãi sậy bên triền sông. Hồi nhỏ tôi sống bên sông, mỗi lần có gió lớn, đều nghe thấy âm thanh này, một thứ âm thanh vắng vắng mơ hồ khi gần khi xa, rốt cuộc chẳng biết tôi đã lái xe đến đâu nữa. Vẫn chưa đi vào thành phố, tôi nhìn thấy một nhà nghỉ trông có vẻ sạch sẽ. Tôi dừng xe lại, Na Na vẫn chưa tỉnh lại, tôi xuống xe đốt một điếu thuốc, định bước vào làm thủ tục nhận phòng, nhưng vừa đi được mấy bước thì tôi quay lại để lùi xe sát vào bức tường bên lề phải. Chiếc gương phản quang đột nhiên quệt vào tường, khiến Na Na giật mình tỉnh lại, nói: Ai da, đâm rồi.

Tôi nói: Không phải, là anh dừng xe, đừng lo.

Na Na nhìn sang bên phải, hỏi: Ôi trời, tại sao bên phía em lại tối đen thế này?

Tôi nói: Vì phía bên em có một bức tường.

Na Na đã tỉnh như sáo, quay sang hỏi tôi: Chúng ta đang ở đâu đây, anh đến nơi quái quỷ nào rồi?

Tôi bảo: Có lẽ chúng ta đã đến ngoại thành rồi. Em cứ ngồi trong xe mà chơi với cái bản đồ đi.

Na Na lại hỏi: Tại sao lại dừng xe kiểu này?

Tôi bảo: Anh sợ em lại chạy lần nữa.

Na Na nói: Em sẽ không chạy nữa đâu, em chỉ không muốn liên lụy đến anh thôi mà.

Tôi nói: Tất nhiên là anh không sợ em chạy, nhưng đây là khu vực giao giữa nội thành và ngoại thành, anh sợ an ninh hỗn loạn, nên mới dừng xe kiểu này rồi khóa cửa ngoài, như thế em sẽ an toàn hơn.

Na Na ôm chặt cái gối, chỉ để lộ ra hai con mắt ngược nhìn tôi, gật gật đầu, hỏi: Anh đi đâu thế?

Tôi xuống xe rồi đóng cửa lại, đáp: Anh đi thuê phòng.

Na Na chăm chú nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói: Vậy anh đi nhanh lên nhé.

Tôi nói: Yên tâm đi.

Quầy lễ tân của nhà nghỉ trên tầng hai, giống với đa phần các nhà nghỉ khác, cửa ở đây cũng được mở bằng chìa, thực ra tôi sợ nhất là vào những nhà nghỉ dùng chìa khóa mở cửa, chỉ cần tôi có ý đồ mày mò đi đánh một bộ chìa là vĩnh viễn có thể mở được hai cánh cửa kia, nhưng may mà tôi chẳng sợ việc người ta phá cửa xông vào, nên trong lòng cũng thấy yên tâm đôi chút. Tôi cầm chìa khóa, vội bước xuống cầu thang, chỉ lo Na Na lại không cánh mà bay. Đến khúc rẽ cầu thang, tôi nhìn thấy Na Na vẫn đang ôm chặt chiếc gối nhìn chăm chăm về phía cầu thang đi lên, thấy vậy tôi cũng yên tâm đôi chút, bước chân trở nên chậm rãi hơn, tôi lấy ít đồ ăn và nước uống ở ghế sau rồi bảo: Na Na, em leo ra từ phía anh đây này.

Một lát sau, tôi mới nhận thức được việc Na Na đang mang thai, liền nói: Đợi chút, em đừng leo ra, để anh quay xe nếu không thì ngày mai em lại phải leo vào.

Na Na bảo: Không sao đâu, em sẽ leo ra. Nói xong thì cũng leo được một nửa rồi.

Tôi đỡ cô ấy đi lên.

Na Na hỏi tôi: Chúng ta ở cùng một phòng sao?

Tôi nói: Tất nhiên rồi, hay em vẫn muốn giả bộ ngây thơ ở một phòng riêng?

Na Na bảo: Không phải, em sợ anh thuê hai phòng, em sẽ rất sợ.

Tôi cười hỏi: Em sợ gì, chẳng phải đã nói vút em ở chỗ này, em vẫn sống tốt sao?

Na Na đáp: Nói thì nói như thế, nhưng ban đêm em vẫn thấy sợ. Ban ngày thì không sao.

Tôi nói: Chúng ta lên tầng đi.

Na Na như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tôi hỏi: Em sao thế?

Na Na bảo: Thực ra, em...

Trong tay tôi đang xách mấy túi đồ nặng trình trịch, lo lắng thúc giục cô ấy: Thực ra thì em làm sao?

Na Na bảo: Em đói.

Tôi cười nói: Thật là, anh quên mất, em ngủ say cả quãng đường, còn anh cứ thế mà ăn, giờ no sắp chết rồi đấy.

Na Na nói: Vậy em chỉ cần ăn bát mì thôi là được, chúng ta vẫn còn xúc xích mà.

Tôi bảo: Thôi, để anh đưa em đi ăn chút gì đó.

Na Na nhìn tôi, không từ chối, trông điệu bộ có vẻ đói lắm rồi đây.

Tôi mở cửa xe, Na Na lại chui đầu vào. Tôi bảo: Na Na em đừng leo nữa, em ngồi phía sau không được hả?

Na Na nói: Không, em sẽ ngồi bên cạnh anh.

Tôi nói: Vậy đợi chút, để anh lái xe ra khỏi đây, sau đó em lên xe cũng được.

Na Na chần chừ một lúc rồi nói: Trời ạ, anh không nói sớm, em leo được một nửa rồi.

Tôi bảo: Thế em leo tiếp đi, phụ nữ thường không có sở trường quay xe.

Na Na vừa cười vừa nói: Đáng ghét, sau đó trèo về chỗ cũ. Tôi khởi động 1988, men theo con hẻm chạy về phía trước. Các quán ăn ở khu này đều đóng cửa sớm, chỉ còn mấy quán xiên nướng sáng đèn, tôi bảo Na Na: ăn đồ nướng không tốt cho sức khỏe, chúng ta sẽ tìm nơi khác. Nói đoạn, tôi tiến về phía trước, và nhìn thấy một quán ăn đủ các món, phía trên kín đặc chữ Món ăn Đông Bắc, lẩu, thịt xiên nướng, món ăn Tứ Xuyên.

Na Na chăm chú đọc hết biển hiệu, thốt lên: Oa.

Tôi bảo: Ăn ở đây đi.

Na Na hỏi tôi: Liệu họ có dùng dầu tái chế không?

Tôi nói: Chúng ta gọi món không có dầu là được mà.

Na Na hỏi tôi: Món nào không dùng dầu?

Tôi bảo: Có các món xiên nướng không dùng dầu.

Cả bữa ăn tôi chỉ nhìn Na Na ăn, cô ấy ăn rất say sưa, nhưng thi thoảng cũng ngẩng đầu nhìn tôi. Tôi ngồi bên cạnh nhắc nhở: Cô bé à, ăn chậm một chút.

Na Na nói: Em thấy rất thoải mái.

Tôi hỏi cô ấy: Tại sao?

Na Na lau phía dưới miệng, trả lời tôi: Vì em đến một nơi hoàn toàn xa lạ và họ đều chẳng biết em làm nghề gì.

Tôi nói: Anh cũng thế, vậy nên mới nhảy hết chỗ này đến chỗ khác, hy vọng rằng mỗi khi đến một nơi mới mẻ mình có thể làm lại từ đầu.

Na Na kinh ngạc nhìn tôi, miệng há hốc, nói: Thảo nào anh không chịu nói mình làm nghề gì, anh là trai bao sao?

Tôi trừng mắt nhìn Na Na, nói: Em suy nghĩ nông cạn thế, em nghĩ anh là người thế nào đây, làm trai bao sao?

Nói xong, cảm thấy như mình vừa làm tổn thương Na Na, tôi vô cùng hối hận, nhưng Na Na có vẻ cũng chẳng bận tâm, hỏi: Ờ, thế anh đã tìm được cuộc sống mới chưa?

Tôi bảo: Em ăn mau đi. Em thấy thoải mái là được rồi. Thật ra, em cũng đừng nghĩ quá nhiều về việc trước đây mình làm nghề gì, cũng giống anh thôi, bắt đầu lại từ đầu, em có làm được không?

Na Na bảo: Em không làm được.

Tôi hỏi: Tại sao?

Na Na bảo: Em đâu phải là người không biết xấu hổ, phải dám thừa nhận những việc mình đã làm. Huống hồ có đi đến bất cứ nơi nào khác, em cũng lại làm nghề này, nói thế nào nhỉ, gây dựng cơ nghiệp cũ, thật hình tượng. Em đến đây định dựa vào ông chủ Tôn, đợi đến khi sinh con xong, chả vẫn làm nghề này sao, chỉ cần con em không làm là được rồi, em nguyện vì nó mà làm việc này cho đến chết.

Tôi bị lời nói hùng hồn sau khi đánh chén no nê của Na Na làm cho chấn động, chỉ biết xướng theo: Phải, tình mẹ thật vĩ đại.

Na Na nở một nụ cười tự hào, nói: Tất nhiên, em nói anh nghe nhé, khách hạng sang như anh, con gái của em nhất định sẽ là...

Tôi cắt đứt mạch suy nghĩ của Na Na, hỏi: Na Na, sao những lời em nói bây giờ trái ngược hoàn toàn với lúc ngồi trên xe vậy?

Na Na ngây người giây lát, trả lời tôi: Có lẽ vì phòng này hơi sáng.

Chúng tôi dừng xe trước cửa nhà nghỉ, vì đi hướng ngược lại, nên Na Na sống chết bắt tôi đỗ ghế lái sát tường, sau đó hoan hỉ nhảy xuống xe, cười nói với tôi: Nào, ra đây đi, ha ha ha, để em chụp cho anh một pô nào. Cô nàng lôi chiếc điện thoại ra, chỉnh chế độ chụp flash rồi nhanh tay nhấn chụp, sau đó cụt hứng nói: Chẳng nhìn thấy gì cả.

Tôi đỡ lưng dúi cô ấy vào phòng. Đây là một căn phòng tiêu chuẩn của tiêu chuẩn, có một chiếc ti vi. Tôi hỏi: Na Na, có phải chỗ này tốt hơn một chút so với chỗ hôm qua em ở... ờ, là cái phòng trong nhà nghỉ chúng ta ở không?

Na Na cố tình tảng lờ, bảo tôi: Em đi tắm cái đã.

Tôi cười khoái trá, nói lớn: Ha ha, con rùa rụt cổ muốn chạy.

Khoảnh khắc đó, tôi đã hoàn toàn quên mất rằng chính mình mới là người bỏ chạy,

Tôi giúp Na Na xem qua phòng tắm một lượt, xác định là có nước nóng, còn bóc sẵn túi bóng đựng chiếc khăn dùng một lần giá mười tệ, nói: Na Na, em dùng cái này đi, đồ dùng ở đây không sạch sẽ đâu, cẩn thận bị truyền nhiễm.

Na Na nhận lấy chiếc khăn, nói: Cảm ơn anh.

Tôi nằm trên giường xem ti vi, đang có phim Thiếu lâm tự phiên bản 1982, nhưng cứ mười phút lại bị chen ngang một câu hỏi nhanh trí trả lời qua điện thoại, câu hỏi của hôm nay là: Có một loại bánh, mỗi năm chỉ được ăn một lần trong dịp lễ, đây là bánh gì? Xin mời nhanh tay bấm số, phí chỉ một tệ một phút, giải thưởng hiện nay đã lên đến 1000 tệ, người đầu tiên gọi điện thoại sẽ có cơ hội nhận được giải thưởng này. Người dẫn chương trình đang hò hét một cách gấp gáp, giục giã: Một loại bánh rất to. Chuông điện thoại reo vang một tiếng, sau đó xuất hiện một dấu gạch chéo chình ình giữa màn hình. Người dẫn chương trình tiếp lời: Ai da, thật đáng tiếc quá, câu trả lời sai rồi, hiện nay giải thưởng đã được tích lũy lên đến 2000 tệ.

Ngay sau câu nói cuối cùng của người dẫn, chương trình lại tiếp tục phát sóng Thiếu lâm tự.

Lúc này Na Na đã tắm xong, trần như nhộng đi ra trước mặt tôi, hỏi: Anh xem, có nhìn ra không?

Tôi chăm chú quan sát bụng của cô ấy hồi lâu rồi nói: Em cố tình khiến nó phình ra như cái trống đó hả?

Na Na hỏi: Sao anh biết?

Tôi bảo: Thả lỏng chút đi.

Na Na thở một hơi dài, thả lỏng cơ thể.

Tôi bảo: Ừm, cũng nhìn thấy đôi chút, nhưng không lộ rõ như lúc này.

Na Na bảo: Vâng, em phải bắt đầu quá trình dưỡng thai rồi. Em phải hát, anh đi tắm đi.

Tắm xong tôi bước ra ngoài, lúc này bộ phim Thiếu lâm tự lại bị chen ngang một cách tàn nhẫn, tiền thưởng lúc này đã lên đến 4000 tệ, người dẫn chương trình lại tiếp tục nhận điện thoại, trong điện thoại người kia nói: Là bánh lá hành tây. Lại một dấu gạch chéo rất lớn hiện lên màn hình, thế là tiền thưởng lại tăng lên 5000 tệ. Người dẫn chương trình gợi ý thêm: Có lẽ câu hỏi này của chúng tôi hơi khó, nhưng thực ra chỉ cần suy nghĩ một chút thôi sẽ thấy không hề khó chút nào, loại bánh này chúng ta thường ăn vào dịp trung thu, hoặc mua tặng người khác, bánh đó được gọi là gì, chúng ta chắc chắn đã được nghe rất nhiều rồi. Nào, bây giờ chúng ta tiếp tục nhận cuộc điện thoại tiếp theo.

Trong điện thoại là giọng nói của một cô gái: Là bánh mì bay Ấn Độ ^[18].

[18] Bánh mì bay Ấn Độ thực chất là một loại bánh rán, bánh có mùi thơm của bơ gồm 2 lớp, lớp đầu giòn lớp trong mềm, ăn xong người ta còn có cảm giác lưu lại mùi thơm của bơ. Bánh có tới 10 hương vị khác nhau. Vì sao gọi là bánh bay, đó là vì cách chế biến đặc biệt của nó. Người làm bánh sẽ xoay bánh trên không trung, càng xoay bánh càng to, đến mức mỏng tang trong suốt, sau đó rán nhanh trên bản gang.

Người dẫn chương trình thốt lên: Ôi chao, lại sai rồi, tiền thưởng hiện nay đã tích lũy lên đến một vạn đồng rồi.

Cô gái dẫn chương trình nói tiếp: Chúng tôi lại nhận được một cuộc điện thoại nữa, vị khán giả thân mến, bạn nghĩ đó là...

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng một cậu trai: Tôi nghĩ đó là bánh trứng gà.

Cô gái dẫn chương trình lại cất giọng thánh thót. Ai da, thật đáng tiếc làm sao, vẫn là câu trả lời sai. Bởi vì số lượng quý vị khán giả trả lời sai nhiều quá, chúng tôi quyết định tăng giá trị giải thưởng lên hai vạn tệ, bạn nào đoán đúng đầu tiên, sẽ nhận được giải thưởng giá trị này.

Na Na vừa chải đầu, vừa quay sang hỏi tôi: Là bánh trung thu phải không?

Tôi bảo: Là bánh trung thu.

Na Na nói: Vậy mau đưa điện thoại cho em, hai vạn tệ đấy.

Tôi nói: Na Na, chẳng ăn thua gì đâu, đây chỉ là trò lừa đảo thôi, riêng số dân thành phố này đã là 500 vạn người, em nghĩ trong 500 vạn người mà không có ai biết bánh trung thu dùng để ăn và tặng trong dịp trung thu sao.

Na Na bảo: Điều đó không chắc, có khi mọi người đều không xem chương trình này thì sao, nhanh đưa điện thoại cho em, trong túi quần em ấy, nhanh lấy hộ em, ngay bên cạnh anh ấy, nhanh, biết đâu lại kiếm được khoản tiền bị phạt. Số điện thoại là bao nhiêu ấy nhỉ?

Tôi giật điện thoại trên tay Na Na, nói: Na Na, vô dụng thôi, trước đây bọn anh đã từng vạch trần chân tướng của... à không, trước đây anh đã từng đọc bài báo vạch trần thủ đoạn lừa đảo của bọn này.

Na Na nói: Cũng chưa chắc, anh đọc bài báo đó viết về nơi khác, không chừng ở thành phố này lại là thật thì sao, anh xem, còn đưa lên cả đài truyền hình nữa kìa, nếu là giả thì sao lại không có ai quản lý thế được. Nhanh đưa điện thoại cho em.

Tôi đưa điện thoại cho Na Na rồi giở tờ báo ra đọc.

Na Na bấm máy gọi điện thoại, sau đó rất hí hửng nói với tôi: Anh xem, cuộc gọi của em đã được ghi vào danh sách hệ thống rồi.

Na Na im lặng chờ đợi khoảng 10 phút, tay cầm điện thoại tập trung cao độ để xếp hàng, tivi vẫn liên tục phát ra những câu trả lời kiểu như “bánh nướng áp chảo”, “bánh rán”, “bánh pizza”. Tôi than thở: Chương trình này mà để người nước ngoài xem được, chẳng phải sẽ nghi ngờ chỉ số IQ của cả dân tộc chúng ta sao.

Na Na bảo: Anh đừng nói nữa, tín hiệu báo sắp đến lượt em rồi.

Tôi mỉm cười nhìn cô ấy, so vai rồi lại cúi xuống tập trung đọc báo. Na Na đột nhiên nhấn nút tắt. Tôi hỏi cô ấy: Sao thế, sao không xếp hàng nữa?

Na Na ủ dột nói: Xếp hàng mất một tẹo một phút, tiền điện thoại của em chỉ còn có mấy chục tẹo nữa thôi. Em phải giữ lại để lát nữa gọi điện thoại.

Tôi hỏi: Em muốn gọi cho ông chủ Tôn à?

Na Na gật gật đầu, nhìn tôi nói: Em phải bắt đầu gọi thôi.

Tôi nói: Mời em cứ tự nhiên, anh không ghen đâu mà sợ.

Na Na lại nói: Không, qua đêm nay em sẽ gọi. Khi nào anh đi đón bạn?

Tôi đáp: Trưa mai.

Na Na nói: Vậy thì sáng mai em sẽ gọi cuộc điện thoại này. Dù sao gọi bây giờ hay sáng mai gọi cũng như nhau cả.

Tôi cười nói: Em không dám gọi đúng không, em lại sợ gọi rồi không ai nghe máy hoặc số điện thoại không liên lạc được, em có thể gửi tin nhắn trước mà.

Na Na nói: Em không thích chờ đợi.

Tôi bảo: Em chỉ thích một phát ăn ngay, chết cũng cam lòng đúng không.

Na Na bảo: Cũng không hẳn, anh hiểu sao được, thôi anh ngủ đàng anh, em ngủ đàng em. Em ngủ ở giường này cho gần nhà vệ sinh, anh ngủ cạnh cửa sổ. Tắt ti vi đi, em không thèm xem chương trình đó nữa, đừng có nói với em là ai đoán đúng bánh trung thu đó nhé, ờ, mà anh biết sao được.

Tôi tắt ti vi, ánh trăng bàng bạc mờ ảo chiếu qua cửa sổ vào phòng. Tôi tiến đến gần cửa sổ nói: Na Na, em ngủ đi. Anh đứng đây một lúc.

Na Na cười bảo: Anh lại muốn che ánh sáng giống em à, ha ha ha ha ha, lại đây, em đưa thêm cho anh năm mươi đồng.

Tôi xoay người lại, nói: Na Na, anh không còn sức để đùa nữa, anh lái xe mệt lắm rồi, em ngủ đi. Anh đứng đây một lúc.

Tôi không nhìn thấy sắc mặt Na Na, chỉ thấy một bóng đen yên lặng trên giường một hồi lâu, sau đó nói một tiếng xin lỗi, rồi chui vào chăn.

Tôi khẽ vén chiếc rèm cửa, đây mới là tầng năm, nhưng xung quanh không còn tòa nhà nào cao hơn che khuất tầm mắt. Thấp thoáng đằng xa là một con sông, nó chảy qua Nghi Xương, Vũ Hán, Nam Kinh, sau cùng chảy đến cửa sông Thượng Hải rồi lặng lẽ đổ ra biển. Phía dưới thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nổ của mấy chiếc xe máy mới thay lại ống bô, xen lẫn tiếng nói cười hân hoan của đám thanh niên, tôi mở hộp thuốc lá, lấy bao diêm, quay đầu nhìn Na Na đang cuộn tròn trong chăn, ngẫm nghĩ rồi bỏ lại bao thuốc vào túi áo, vô thức xiết mạnh một que diêm, đầu diêm bùng cháy, chợt trông thấy một con bướm đêm đang dập dờn bên ngoài khung cửa sổ. Na Na ngồi dậy chui đầu ra khỏi chăn, tôi khẽ quay người, đốm sáng cuối cùng nhảy nhót trên đầu que diêm rơi vào mặt cô ấy, thoáng bừng sáng rồi vụt tắt, Na Na hỏi tôi: Anh sao thế?

Tôi nói: Đi ngủ thôi.

Na Na nằm xuống giường trở mình hai lần, hỏi: Em sang giường anh chơi một lát được không?

Tôi nói: Em qua đây.

Na Na tức tốc chạy thẳng sang giường tôi, nằm xuống rúc đầu vào vòng tay tôi, nói: Anh đừng hiểu lầm nhé, em chẳng thích anh tí nào.

Tôi bảo: Anh biết, em thích ông chủ Tôn và gã bầu sô giả của Vương Phi kia.

Na Na nện cho tôi một cú, nói: Thực ra, kể từ khi em vào nghề đến nay, anh là người đàn ông đầu tiên ở bên em lâu như vậy.

Tôi nói: Ừm, anh đã bao trọn ba đêm rồi.

Na Na hỏi: Chúng ta mới qua có ba đêm thôi sao?

Tôi bảo: Đúng, ba đêm.

Na Na cảm thán nói: Sao em cảm thấy như lâu lắm rồi. Nhưng cho dù là ba đêm, cũng là thời gian dài nhất rồi.

Tôi cười nói: Ừm, bình thường chắc chẳng có anh nào bao em ba đêm đâu nhỉ.

Na Na nói: Đáng ghét.

Tôi hỏi: Em biết anh thích nhất điều gì ở em không?

Na Na hỏi tôi: Điều gì?

Tôi đáp: Anh thích nhất là dù có trêu thế nào em cũng không giận.

Na Na nói: Em cũng biết giận đấy, nếu anh đùa quá trớn, em sẽ giận đấy.

Nói xong liền đưa tay xoa xoa lên bụng mình.

Chợt im lặng trong giây lát, Na Na lay tôi, hỏi: Anh muốn cái đó không?

Tôi hỏi: Cái đó là cái gì?

Tôi lập tức hiểu ra, vội nói: Không cần không cần, như thế đặc tội lắm. Hôm đó anh thực sự không biết.

Na Na bảo: Nói nhiều, tất nhiên em biết, em cũng không định để anh làm cái gì đó đâu, nhưng nếu anh muốn giải tỏa một chút, em có thể giúp anh, ví dụ như dùng tay chẳng hạn.

Tôi hỏi cô ấy: Thế nào là dùng tay?

Na Na nghiêm trang trả lời tôi: Nghĩa là thủ dâm ấy.

Tôi há hốc mồm kinh ngạc, nói: Na Na, từ khi nào em lại bắt đầu không biết xấu hổ như thế, trong lòng anh, em vẫn là một... một cô gái rất biết ý tứ.

Na Na bảo: Chắc là do không bật đèn, em xin lỗi.

Tôi nói: Ừm, thường là cứ bật đèn sẽ thấy ngại, em thật lạ.

Na Na bảo: Anh cũng cảm nhận được à, nhưng ở những nơi sáng đèn, mọi người đều có thể nhìn thấy nhau rõ ràng, em cảm thấy mình không còn nơi nào để lẩn trốn che giấu nữa nên có thể thoải mái, nhưng trong bóng tối, em lại không muốn trốn đi.

Tôi kéo chăn che kín lên đầu cô ấy, rồi nói: Vậy em cứ trốn đi, nhưng hôm nay thực sự không cần dùng tay hay dùng miệng gì cả, ngày mai anh phải đi đón bạn, tối nay anh không muốn làm gì cả.

Na Na nói: Kỳ thật, anh không phải là gay, sao lại phải đi đón một người bạn cùng giới như thế, em đi cùng anh được không?

Tôi đáp: Anh sẽ đi một mình.

Na Na nói: Ừ, vậy nhanh ngủ đi, em về giường mình đây. Giường của anh mềm quá, giường của em cứng, em muốn ngủ trên chiếc giường cứng.

Tôi nói: Lý do của em hay quá nhỉ, trong phòng tiêu chuẩn lại có giường mềm cơ à. Đúng rồi Na Na, tất nhiên là anh không, nhưng nếu anh muốn cái gì đó, em định thu phí thế nào đây?

Na Na do dự hồi lâu, nói: Ừm, em định không thu tiền của anh, nhưng em vẫn muốn lấy của anh mười đồng.

Nói xong, cô ấy phủ kín chăn, cuộn tròn lại, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng nói dường như vọng lại từ rất xa: Ngủ rồi, ngủ rồi, thu của anh hai vạn.

Tôi vốn lo mình mất ngủ, nhưng lại chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Tám giờ sáng, tôi bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức, nâng cả cơ thể cứng ngắc ngồi dựa vào thành giường. Đột nhiên bên ngoài vọng lại tiếng rầm rầm của xe tải, tôi thoáng rung mình một cái. Na Na vẫn đang ngủ say bên cạnh, tôi nhẹ nhàng bước xuống giường đi đánh răng rửa mặt, cảm giác nhắc không nổi chân. Tôi vào tắm một cái, lôi từ trong ba lô một bộ quần áo sạch sẽ tinh tươm, quay đầu nhìn Na Na, để lại cho cô ấy một mảnh giấy, viết rằng: Đừng bỏ đi, trưa anh sẽ về, sau đó đưa em đi tìm ông chủ Tôn. Tuy chưa ăn sáng, nhưng sao tôi chẳng cảm thấy chút nào đói, chỉ cảm thấy dạ dày nhoi nhoi, khiến cho thực quản cũng hơi co thắt. Tôi đi vệ sinh ngay bên cạnh 1988, sau đó gỡ bản đồ ra xem, rồi lên xe lái đi một cách vô thức.

Mười hai giờ trưa, tôi quay lại nhà nghỉ, đầu tiên đi thanh toán tại quầy lễ tân, sau đó bước lên phòng. Na Na đã dậy, mở toang rèm cửa, trên bàn đặt một bát vằn thắn. Na Na đang gội đầu trong phòng tắm, tôi nói: Anh về rồi Na Na.

Na Na ồm một tiếng, rồi nói: Vằn thắn để trên bàn, anh đi đón bạn anh thế nào?

Tôi bảo: Na Na, chẳng phải em vừa gội đầu tối qua rồi sao, sao giờ lại gội tiếp.

Na Na đang lau khô tóc, nói vọng ra: Em quên mất là tối qua đã gội đầu rồi, những lời tối qua em nói cũng đều quên hết cả rồi, anh đừng có nghĩ gì nhé, khách hạng sang của em.

Tôi nói: Ừm.

Na Na lại nói tiếp: Mau ăn đi, nguội hết cả rồi.

Tôi nói: Ừm.

Na Na nhảy một bước đến trước mặt tôi, nói: Anh nhìn kỹ tóc em đi, lát nữa em sẽ đi cắt tóc ngắn, kiểu tém luôn ấy.

Tôi hỏi: Tại sao?

Na Na bảo tôi: Vì tóc dài sẽ không tốt cho con, nó sẽ hấp thụ hết các chất dinh dưỡng.

Tôi bảo: Không nghiêm trọng như thế đâu, không sao đâu.

Na Na nói: Có sao đấy, anh đưa em đi cắt tóc nhé, sao thế, sao em thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện? Vì em mắng anh hả? Hay bạn anh làm anh không vui. À đúng rồi, để em đoán, có phải anh đi một đoạn đường rất xa để đón bạn anh, còn tắm rửa sạch sẽ thay quần áo mới, mà bạn anh lại chẳng cảm kích tí nào không?

Tôi nói: Cậu ấy rất cảm kích.

Na Na cười nói: Vậy anh ấy đâu rồi, sao không lên đây.

Tôi nói: Đang ngồi trong xe, ngồi ghế sau.

Na Na bảo: Đưa em đi gặp, anh định giới thiệu em với anh ấy thế nào, em không quan trọng anh nói em làm nghề gì, nhưng em sợ như thế không tốt cho anh, vậy nên tạm thời anh cứ giấu thì hay hơn, đằng nào thì hai ngày tới mình cũng không còn gặp nhau nữa, đến lúc đó anh nói cũng được. Em không vấn đề gì, nói năng cũng được, hát hò trò chuyện, bình thường mọi người không nhìn ra đâu. Khi nào anh thấy em nói năng quá đà, anh chỉ cần lờm em một cái, em sẽ chần chĩnh lại. Anh thấy thế nào? Cứ thế nhé, đưa em đi gặp bạn anh nào, cái bát mì này cứ để đó không ăn nữa, chúng ta tìm một nơi nào đó ăn một bữa, làm một bữa tẩy trần luôn.

Nói xong, Na Na kéo cánh tay tôi chạy xuống tầng. Đến bậc thang cuối cùng, Na Na buông tay tôi, cố ý đi lùi lại phía sau. Sau khi xuống cầu thang, cô ấy ngược nhìn về phía 1988. Rồi quay sang tôi, hỏi: Bạn anh đâu rồi?

Tôi khởi động xe, im lặng không nói.

Na Na ngồi lên xe, quay đầu ra phía ghế sau nhìn ngó, rồi nói: Chắc bạn anh đi mua ít đồ hoặc đi hút thuốc rồi. Túi của anh ấy vẫn còn đây mà, không phải là túi, mà là cái bọc, anh nhìn xem này.

Na Na quay người lại gắng sức vớ lấy cái bọc đã được buộc kín, nói: Trên này viết chữ gì ấy, khó nhìn quá. Đây là cái gì.

Tôi chăm chú nhìn Na Na, nói: Tro cốt đấy.

Na Na hét lên kinh hãi, buông tay ra, chiếc hộp nhựa được bọc kín rơi xuống chân cô ấy, ngay lúc đó cô ấy đã ý thức được hành động của mình, lại dùng tay đỡ chiếc hộp lên, để về chỗ cũ, nói: Xin lỗi xin lỗi, xin lỗi xin lỗi bạn anh. Anh mà nói sớm, thì em đã không đùa nghịch như thế rồi.

Tôi bảo: Không sao.

Na Na hỏi tôi: Bạn của anh sao vậy? Chuyện xảy ra khi nào? Anh ấy... anh ấy thế này từ trước rồi hay sau khi chúng ta đến mới thế?

Tôi nói: Sáng nay nó mới bị xử, luật sư của nó đã thông báo với anh từ mấy hôm trước, nói rằng không có cách nào cứu được nữa, không thay đổi được, tất cả đã được định đoạt, thời gian hôm nay cụ thể thế nào anh không được biết, anh chỉ đến nhận tro cốt thôi.

Na Na thăm thì hỏi tôi: Bạn anh phạm tội gì thế?

Tôi đáp: Anh chẳng thể nói rõ ràng với em được, chuyện của cậu ấy có thể viết được thành một cuốn sách.

Na Na hỏi tôi: Tội gì?

Tôi nói: ...

Na Na cúi đầu bảo, em không hỏi nhiều nữa. Em vốn định kể với anh một chuyện không vui,

nhưng em nghĩ so với chuyện của anh, chuyện của em chẳng là gì cả.

Tôi đặt bình tro cốt của bạn ngay ngắn, rồi cất lời: Không tìm thấy ông chủ Tôn phải không?

Na Na cắn chặt môi, nói: Ừ, điện thoại bị cắt rồi, nhưng em đã nhắn tin cho ông ấy, biết đâu ông ấy chưa trả phí.

Tôi bảo: Cũng có thể. Chúng ta ra bên sông đi dạo một chút nhé.

Tôi lái xe đưa Na Na đến ven sông, cô ấy bảo: Anh định rắc tro cốt xuống sông à?

Tôi bảo: Không, anh chỉ muốn đi dạo một chút. Anh còn vài bình tro cốt nữa. Đợi khi đó anh sẽ rắc bọn họ cùng nhau.

Na Na nói: Sao bạn anh chết nhiều vậy?

Tôi đáp: Toàn những chuyện ngoài ý muốn thôi, mỗi người trưởng thành đến độ tuổi này, xa hoặc gần, già hoặc trẻ, đều phải mất đi một vài người thân hoặc bạn bè.

Na Na hỏi tôi: Họ thực sự là những người bạn tốt của anh.

Tôi nói: Anh coi họ như thần tượng của đời mình, anh chỉ hận không thể trở thành người như họ.

Na Na nói: Họ khi chết rồi mới trở thành thần tượng của anh hả?

Tôi nói: Không phải.

Na Na cười bảo: Vậy là sau khi trở thành thần tượng của anh thì họ chết?

Tôi cũng cười: Cũng không hẳn là thần tượng, chỉ là anh thật sự ngưỡng mộ họ, anh luôn cảm thấy bản thân mình cũng có thể giống như bọn họ, nhưng không hiểu sao bọn họ lại đều ra đi sớm như vậy.

Na Na nói: Ồ, tại vì tính cách của họ rất dễ chết.

Tôi trầm ngâm: Nếu một người xa lạ nói như thế, có thể anh sẽ tức giận, nhưng có lẽ đúng như thế. Em nói thử xem, đến khi nào anh mới có thể giống như họ được.

Na Na nói: Đơn giản thôi, lấy em đi, anh sẽ giống họ. Ha ha ha ha.

Tôi cũng phá lên cười thoải mái, nói: Em đùa anh sao.

Na Na đứng yên lặng, không để lộ bất cứ biểu cảm gì, hỏi tôi: Lẽ nào trong số những người anh quen không có ai có cuộc sống đặc biệt tốt? Có tiền, có quyền, hay địa vị sao?

Tôi cũng dừng lại, nói: Tất nhiên rồi, nhưng anh không thích bọn họ, bọn họ thực sự không giống anh, chỉ là anh không có được những thứ đó, hơn nữa chúng từ trước đến nay không thể làm ảnh hưởng đến anh, có điều dù sao cuộc sống của họ đều tốt cả.

Na Na lay cánh tay tôi, nói: Anh đừng buồn.

Tôi bảo: Anh có gì phải buồn đâu, bạn anh cũng chẳng phải hôm qua mới vào. Thời gian trôi qua lâu rồi, anh cũng tìm nhiều cách, nhưng chẳng có cách nào.

Na Na hỏi tôi: Vậy bạn anh có nói gì với anh không?

Tôi nói: Anh chỉ đến thăm cậu ấy có một lần, thời gian cũng ngắn, cậu ấy hỏi thăm tình hình của anh rồi nói: Mày mau về đi, tất cả đều được ghi âm, lần này chắc là bế tắc rồi. Chết thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ, đáng sợ là biết mình chết như thế nào. Nếu mày định chết nhất định phải chọn cái chết bất ngờ, như vậy mới không sợ hãi. Nếu mày biết cái gì đáng sợ nhất, khi đó mà sẽ cảm thấy sợ.

Na Na tròn tròn mắt, nói: Có người lại nói vậy với bạn mình sao?

Tôi nói: Nếu quen cậu ấy rồi, em sẽ hiểu như thế là cậu ấy thực lòng chúc phúc em.

Na Na bảo: Anh ấy nói xong, sau đó thì anh đi à?

Tôi nói: Không, cậu ấy gọi anh lại, nhìn anh một cách nghiêm túc, anh chưa bao giờ nhìn thấy kẻ suốt ngày nhăn nhó lại nghiêm túc đến vậy bao giờ, cậu ta nói: Hãy nhớ, que thăm dầu của 1988 là sai, là tao tháo từ con Lada của Liên Xô, khi thay dầu không được căn cứ theo mực dầu động cơ, cứ theo tất cả các loại xe khác mà làm, đổ đầy bình bốn lít là được, cứ thế thì không sai đâu, nếu không thì mày cứ chờ cho đến khi nổ banh xác. Bộ khởi động của con xe này cũ quá rồi, nổ rồi là khởi sửa.

Tôi bảo: Ừm.

Tôi quay sang Na Na, bảo: Sau này rất nhiều người trong các bộ ban ngành đều đến hỏi anh, anh đơn thuần chỉ là một người bạn, nhưng cậu ấy không còn người thân nào, nên họ để anh để nhận tro cốt của cậu ấy. Là vậy đó.

Na Na đã dần hiểu ra, chỉ biết ngồi ngắm cảnh hoàng hôn đang buông dần trên bãi sông.

Tôi đưa Na Na đi men theo các con phố ven sông này. Những con đường ẩm ướt và quanh co như mê cung chẳng khiến tôi phiền não, tạm thời tôi chưa xác định được điểm đến của mình, chỉ biết đưa Na Na đi kiếm tìm ông chủ Tôn của cô ấy. Khi được nghe những lời Na Na bộc bạch đêm qua là chỉ lấy của tôi mười đồng, thú thực đã khiến tôi có chút xao động, nhưng tôi vẫn kiên quyết với ý nghĩ của mình, rằng tôi không được chấp nhận cô ấy, cô ấy đơn giản chỉ là người bạn đường trong chuyến hành trình này, vậy nhưng tôi biết mình ngưỡng mộ cô ấy, cô ấy cũng đáng để trở thành một phần trong tòa kiến trúc của riêng tôi, bởi cô ấy dám bất chấp tất cả để sinh con, tôi có thể thấy một nỗi niềm đau đáu và kỳ vọng ánh lên trong đôi mắt Na Na khi cô ấy đứng trên bờ sông nhìn ra dòng nước mênh mang.

Tôi nói: Na Na, anh thực sự coi em là một người bạn, là người bạn như thế nào cũng không quan trọng, tất cả mọi điều đều bắt đầu từ tình bạn mà ra, một giây ngay trước khi anh yêu và hôn một người, chẳng phải cũng là bạn bè sao. Dù sao thì chuyện của em, anh có thể giúp em, chắc chắn sẽ giúp đỡ em. Trước tiên anh sẽ đưa em đi khám thai, ban nãy trên xe anh có nhìn thấy một cái bệnh viện, có vẻ cũng tốt, nếu em thích nơi này, chúng ta có thể tìm ông chủ Tôn ở đây, anh sẽ ở bên em một thời gian, dù sao kế hoạch tiếp theo của anh, cũng phải đợi đến năm sau mới bắt đầu được. Cho đến khi đó thì em có thể đi cùng anh.

Na Na nói: Ừm, được thôi. Em đoán ông chủ Tôn vẫn làm nghề này, đã làm nghề này thì

không bao giờ thoát ra được, ông chủ cũng thể thôi, lúc trước em còn nghe một chị làm cùng nói lại, ông ấy nhất định ở đây, khi nào rồi rãi em sẽ qua những tiệm mát xa tìm kiếm thử xem, anh cũng không cần ở bên cạnh em, thật ngốc nghếch. Nhanh tìm thấy ông chủ Tôn được thì tốt, anh cũng được giải thoát, đương nhiên, anh có thể giải thoát cho mình bất cứ lúc nào, em cũng chẳng có mối liên hệ nào với anh cả, chỉ là nếu anh không bận gì, cũng định ở lại thành phố này, em nghĩ em vẫn có thể chăm sóc anh, anh đừng có hiểu lầm đó, em nghĩ như thế thật đó, tất nhiên, em cũng chẳng định là người phụ nữ của anh, em biết anh cũng chẳng coi em ra gì cả, nhưng dù sao nhân rồi chả phải cũng vẫn là nhân rồi sao, thôi thì cùng giúp đỡ nhau.

Tôi nói: Được, anh đưa em đi bệnh viện kia nhé!

Na Na nói: Ừm, tiền nợ anh em đều nhớ cả, nhưng em bảo mỗi lần chỉ lấy của anh mười đồng thôi, vả lại em tính cũng phải hơn một năm sau em mới bắt đầu đi làm được, cũng chưa biết được, cho nên em chắc chắn sẽ trả lại anh, nhưng hiện giờ em chẳng có cách nào. Anh đừng nghĩ em có ý đồ lừa anh mất nghìn tệ đó nhé, một người bạn của em nói, mấy đồng bạc ấy cũng chẳng làm nổi gì, nhưng em nhất định chẳng tham gì mấy đồng đó, anh đừng nghĩ lung tung đấy nhé. Dù anh có vung tiền qua cửa sổ, em đối với anh vẫn như thế, nếu bây giờ anh có chạy, em cũng không oán trách anh nửa lời.

Tôi bảo: Thôi đừng nói linh tinh nữa.

Chúng tôi dừng bước trước cửa bệnh viện mà tôi đã để ý trước đó, có vẻ không giống như bệnh viện công mà cũng chẳng giống bệnh viện tư. Những ban công nổi dài, những chậu hoa đua nhau khoe sắc, tán hoa lá rủ xuống rung rinh trong gió. Tôi nói: Na Na, em vào đi, anh không đưa em vào, anh ngồi trong xe chờ em. Tôi ngược nhìn về phía ban công, Na Na đứng lẫn trong đám hoa cỏ đó, quay về phía tôi cười tươi tắn, tôi ngồi trong xe vẫy vẫy tay. Cô ấy tuy không đẹp, nhưng giây phút đó trông cô ấy giống như một ngôi sao điện ảnh đứng trên sân khấu của chính mình, phải chăng tạo hóa hôm nay đã dàn dựng ánh sáng rất tốt, cánh cửa sổ trên bức tường nơi khúc quanh của cầu thang phản chiếu ánh sáng lấp lánh rạng rỡ lên cơ thể cô ấy. Cô ấy bước vào căn phòng phía trong cùng và khuất dần sau cánh cửa. Tôi tắt hẳn máy, ngồi ra ghế sau, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tôi đã mơ một giấc mơ, mơ thấy cột cờ hồi nhỏ cùng với hình ảnh tôi vắt vẻo trên đỉnh, nhưng tôi lại nhìn thấy những người trong phân xưởng đang mài miết chế tạo súng, nhìn thấy Lưu Nhân Nhân từ đằng xa bước đến, số 10 đã trưởng thành nắm bàn tay bé bỏng của Lưu Nhân Nhân lúc đó chỉ là một học sinh tiểu học, đám bạn xung quanh thi nhau ném đá về phía tôi, tôi sợ hãi kêu lên: Anh Đình Đình, nhanh đến cứu em. Anh Đình Đình lại đang đi xuống bằng cách trượt tay vịn cầu thang, trông thấy anh ấy còn nhỏ tuổi hơn cả tôi. Sau đó tôi không hiểu ai đã buộc tôi vào cột cờ, tôi bất giác cảm thấy an toàn, chí ít thì tôi cũng không lo bị rơi xuống. Ngay lúc đó, toàn bộ các cô bác từ phân xưởng đều bổ nhào đến, tất cả đám đông giương súng ngắm bắn hướng về tôi, tôi mở trừng mắt chứng kiến cảnh mình bị bắn tóe tả trăm ngàn lỗ thủng trên người, nhưng tôi vẫn tỉnh táo để nghĩ rằng, các cô bác dù thế nào cũng đừng bắn vào cậu nhỏ của tôi, nếu không thì tôi sẽ rơi xuống mất. Mặt trời hôm đó rạng rỡ chưa từng thấy, ánh nắng gay gắt 40 độ của ngày hè cao điểm, nhưng làn gió lại mát mẻ như tiết trời 20

độ cuối thu, tôi chưa bao giờ thấy một tiết trời nào dễ chịu như vậy.

Khi tôi tỉnh lại, Na Na vẫn chưa quay ra. Tôi nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên xe, nhận ra mình đã ngủ được hai tiếng. Tôi ngay lập tức tỉnh táo, đẩy mạnh cửa xe, vội vàng chạy vào trong, tiến đến căn phòng ban nãy tôi thấy Na Na bước vào. Ông bác sĩ ngược lên nhìn tôi, hỏi: Anh tìm ai?

Tôi nói: Tôi tìm người phụ nữ khi nãy vừa vào đây khám thai định kỳ.

Bác sĩ ngay tức thì đứng thẳng dậy, hỏi tôi: Anh là thế nào với cô ấy?

Tôi nói: Tôi là bạn cô ấy.

Bác sĩ vội vàng nói: Mau đi tìm, chúng tôi cũng đang muốn tìm cô gái đó, phải đưa đến Sở y tế để đăng ký theo dõi.

Tôi nói: Để tôi đi tìm, cô ấy đi về hướng nào, phải theo dõi cái gì vậy? Cô ấy trước đây làm nghề gì các ông cũng điều tra ra à?

Bác sĩ nói: Tôi không biết cô ta làm nghề gì, sau khi cô ta biết kết quả xét nghiệm, cô ta bảo gọi điện thoại cho chồng, bảo anh ta cũng đến đây, sau đó thì chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Nhất định phải tìm cho bằng được, vì chuyện này không chỉ là chuyện của mình cô ta, còn đứa bé trong bụng nữa, cô ta không được đi, phải tiêm vắc – xin phòng tránh lây nhiễm HIV từ mẹ sang con. Khi sinh cũng phải hết sức chú ý, nếu không rất dễ bị lây nhiễm từ cơ thể người mẹ, sữa mẹ cũng không được phép bú, hơn nữa, bây giờ thai nhi còn nhỏ, bỏ đi vẫn kịp. Anh bạn, nhanh chạy đi tìm cô ấy về đây.

Tôi vội vàng toan chạy đi, thì bị ông bác sĩ này gọi giật lại, hỏi: Anh bạn, cậu cũng phải kiểm tra, cậu có quan hệ thế nào với cô ấy?

Tôi đáp: Là bạn, nhưng có lẽ tôi cũng cần kiểm tra một chút.

Bác sĩ nói: Qua đây, cậu cũng kiểm tra đi, đáng ra phải kiểm tra theo nhóm rồi cho kết quả lần lượt, nhưng hôm nay tôi chỉ kiểm tra và đưa kết quả cho một mình cậu. Rất nhanh thôi, cậu chờ một lát là được.

Tôi vô thức trả lời: Vâng.

Ngay sau đó, tôi bảo bác sĩ: Tôi đã nói rồi mà, để tôi đuổi theo cô ấy trước đã, nếu không thì cô ấy đã chạy xa mất rồi.

Tôi cứ chạy đi chạy lại tại thành phố ven sông này đến mức tổn mất hơn mấy chục thùng dầu, đã đi gần như tất cả các nhà nghỉ, khách sạn và tiệm mát xa, hỏi han từng nhà hàng và quán net, nhưng tôi không còn tìm thấy Na Na nữa. May mắn mà cũng có thể là bất hạnh, bản thân tôi không bị lây nhiễm. Sau khi kiểm tìm khắp nơi mà chẳng mang lại kết quả gì, tôi trở về nơi mình đã xuất phát. Hai năm sau, vào đúng thời điểm tôi chuẩn bị xuất phát, tôi nhận được một cuộc điện thoại, tôi tin chắc chắn rằng Na Na có số điện thoại của tôi, nhất định là nhân lúc tôi đi tắm cô ấy đã lén gọi vào máy mình. Vào một đêm trong chuyến đi, tôi đã từng đánh mất điện thoại, nhưng ngay sáng sớm hôm đó tôi đã đến trước cửa bưu điện làm lại sim. Người gọi cho tôi là một cô gái, cô ấy nói, có một món quà muốn gửi cho tôi.

Tôi bảo: Chuyển phát nhanh cho tôi.

Cô ấy nói: Sợ mất, không thể gửi chuyển phát nhanh được.

Tôi bảo: Vậy thì gửi bưu điện.

Cô ta lại bảo: Sẽ vượt quá trọng lượng.

Tôi hỏi: Vậy làm thế nào?

Cô ta bảo: Tôi là bạn của Na na, cô ấy đã nhờ tôi, có một thứ muốn gửi cho anh.

Tôi sợ tín hiệu bị mất giữa chừng, lập tức chạy ra bên ngoài, nói gấp gáp: Na Na đang ở đâu? Na Na thế nào rồi? Khi đó cô ấy đang mang thai, sau đó thì sao?

Phía đầu dây vọng lại: Cho tôi địa chỉ của anh. Na Na từng nói cứ yên tâm, chỉ cần đưa anh, mọi thứ sẽ ổn.

Tôi dẫn đứa trẻ thuộc về cả thế giới này lên đường. Đứng trên cây cầu Hữu Nghị ở phía cuối con đường quốc lộ quê mình, trong làn sương mỏng bàng bạc, đợi chờ từ sáng sớm, tôi lơ đãng nhìn dòng xe cộ lướt qua trước mắt. Bộ đánh lửa của 1988 đã bị hỏng, tôi những muốn xin một ít lửa từ tay tài xế nào đó trên đường, nhưng tôi không hề muốn bắt chuyện với một kẻ lạ mặt nào vào giây phút này, nên đành phải châm hết điều thuốc này tiếp nối điều thuốc khác, có như vậy ánh lửa mới không sợ tàn. Và rất tự nhiên, tôi ra đứng cạnh xe.

Sau mấy tiếng đồng hồ, tàn lửa cuối cùng cũng tắt ngấm, tôi cúi người chui vào trong xe, đụng phải vào khuôn mặt của đứa bé, tôi nói: Chú tìm thuốc. Mở hộp tay vịn, tay tôi đụng vào một thứ đồ chơi nằm sâu tận trong đáy, lôi ra mới biết đó là chiếc bút ghi âm, lục tìm trong trí nhớ, mới nghĩ ra đó là chiếc bút Na Na vớt lại trong xe tôi từ lâu. Nó vẫn nằm y nguyên ở đây hơn hai năm rồi, tôi nhấn vào nút play, một đốm sáng nhỏ nhấp nháy, Na Na khẽ hát một khúc hát ru, tôi không biết có phải bầu không khí đang trở nên loãng dần hay không, mà âm thanh vang vọng ngày càng xa, hay vì những nơi không khí loãng đều không có nhà cửa và vắng tiếng ồn ào huyền ảo, sao tôi thấy thứ âm thanh dịu nhẹ này cứ phiêu diêu bồng bềnh giữa khe núi, tôi nhặt lấy chiếc bút, áp vào bên tai cô bé, nói: Mẹ con đó. Nó thích thú dùng hai bàn tay nắm chặt lấy, đột nhiên tiếng hát ngưng bật, vọng lại bước chân hối hả và tiếng khua lách cách khu bàn trang điểm, sau đó một giọng nữ lạnh lạnh cất lên: Na Na, ra tiếp khách. Cùng lúc Na Na quay đầu đáp một tiếng vâng, đoạn ghi âm cũng kết thúc. Tôi vội vàng rút lại chiếc bút, quan sát thái độ của con bé, nó dường như nhận ra được điều gì, buông rơi hai tay rồi tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi tua lại đoạn ghi âm đến câu hát cuối cùng trước khi bị ngắt, sau đó nhấn nút thu, lắc mạnh bên ngoài cửa, tôi thầm mong tiếng gió thét mưa gào tại nơi sơn cốc này đủ sức rửa trôi đoạn hội thoại ngắn ngủi đó, sau hơn mười giây loay hoay, tôi thu tay vào, vừa đặt tay lên nút dừng, con bé hướng về phía chiếc bút kêu lên một tiếng “a”, ngay sau đó chiếc bút lập tức hết pin. Đây là câu đầu tiên con bé cất tiếng, tôi vẫn luôn lo lắng con bé sẽ không nói được, vậy mà câu nói đầu tiên nó không kêu bố, cũng không gọi mẹ, chỉ ném ra một câu hỏi tu từ cứ vương vất mãi cho thế giới này.

Trời bắt đầu xẩm tối, tôi nổ máy, quay đầu xe, đi thẳng về phía hướng Đông, nếu nó không hỏng hóc gì, thì tôi sẽ còn cách bờ biển khoảng năm ngàn ki lô mét nữa. Có thể ở nơi này tôi sẽ gặp gỡ một cô gái, với những khoảnh khắc đẹp đẽ. Biết đâu đó sẽ là một nơi để tôi bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng ít nhất tôi cũng đã từng đợi chờ, tôi biết em sẽ không bao giờ quay lại, nhưng tôi không hề nghi ngờ tấm chân tình của em giờ phút ấy, cũng giống như mỗi lời nói dối của tôi cũng đều là thật lòng. Nhưng lần này, dù sao tôi cũng đã rất dũng cảm, những người bạn của tôi chắc sẽ tán đồng hành động này của tôi, bởi họ cũng sẽ là những người như thế, có lẽ em sẽ khóc vì tôi nhưng chắc hẳn trong lòng cũng thầm tự nhủ: Anh thật ngốc nghếch.

Trời đã tối đen như mực, tôi dùng 1988, đứa nhóc đã ngủ say rồi, hôm nay cô bé lại không khóc. Tôi lấy ra một chiếc túi nhỏ từ ghế sau, bên trong là tro cốt của người đã tạo ra 1988, trong lòng tôi lúc này, còn có cả anh Đinh Đinh, số 10 và Lưu Nhân Nhân, tôi sẽ để cơn gió cuốn trôi họ bay về những nơi xa xăm. Ngay lập tức tôi hiểu ra đón gió phương Đông là một việc ngớ ngẩn đến nhường nào, tro cốt của họ bị gió thổi ngược bám dính lên người tôi. Tôi phúi phúi quần áo, nghĩ thầm như thế cũng đâu có sao, dù sao tôi đã được họ bao phủ. Họ đã đi trước và tôi sẽ thay họ nhặt nhạnh những quân bài tú lơ khơ ra từ túi quần họ trong những lúc chạy quá vội vàng, tôi luôn chạy trong luồng khí mà họ đã rạch sẵn, có điều tôi cũng chưa từng cảm thấy luồng gió thổi giảm bớt chút nào, chỉ là họ thay tôi thăm dò từng bước tường cao chót vót mà tôi chắc sẽ phải vượt qua, rơi vào mỗi khe rãnh mà tôi chắc sẽ bị ngã xuống, sau đó nói với tôi: Con đường này là đúng đắn, hãy cứ tiến lên phía trước, nhưng cậu đã dùng hết một cơ hội trợ giúp, tạm biệt bạn thân.

Tản mạn về 1988

Nếu như bạn đã từng đọc nhiều tác phẩm của Hàn Hàn, bạn sẽ hiểu phong cách phê phán trong tác phẩm của anh ấy. Cuốn 1988 này cũng không ngoại lệ, bao trùm lên toàn bộ tác phẩm là một bầu không khí tê lương, ảm đạm, đó cũng là một thái độ của tác giả đối với hiện thực xã hội. Tác giả cho rằng trong xã-hội-hiện-thực ấy có rất nhiều người “không trong sạch”, hoặc có tâm hồn “không trong sạch”, giống như Na Na. Nhưng trong cuộc sống hiện thực này tìm một Na Na không hề giấu giếm, che đậy sự không trong sạch của mình thật khó. Na Na không giữ đứa trẻ lại bên mình bởi bản thân cô đã bị xã hội này làm cho nhơ bẩn. Và đứa bé - thứ trong sạch nhất, đáng quý nhất, đáng trân trọng nhất đọng lại khi đọc hết toàn bộ tác phẩm - chính là một sự ủy thác, niềm hy vọng của tác giả đối với xã hội này.

Nước nóng không khiến con ếch bị chết, bởi chúng có thể nhảy ra ngoài, nhưng bạn có thể nhảy đi đâu chứ? “Con ếch” đó cuối cùng vẫn bị “lửa to” nấu chín. Vậy vùng nồi là gì? Đường như đó là một biên giới quốc gia mà bạn không thể dễ dàng vượt qua, hoặc có thể nó giống như những giai cấp trong xã hội, bạn cũng khó có thể tiến thân vào tầng lớp bên trên....

Khi nước sôi, ếch cam tâm chịu chết hay vẫn cố giãy giụa một cách vô ích?

Có con cam tâm chịu chết, nhưng cũng có con trước khi chết phải giãy giụa hết mình, mới đầu dậy lên mùi thịt thơm nồng, nhưng rồi dần dần sẽ trở thành một mùi tanh hôi đáng sợ...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>